

Courtney Brown: A Tudományos Távérzékelés ©

(Fordítás: Füzes Zsuzsanna – Aranyi László)

A Farsight Institute a tudományos távérzékelésnek (Scientific Remote Viewing, a továbbiakban: SRV) három formáját (vagy szintjét) fejlesztette ki, hogy segítsen jellemezni a távolba látók fizikai céljait különböző földrajzi helyeken. Ezek: az alap SRV, a haladó SRV és a haladó SRV. Az SRV ezen formái nem tévesztendőek össze más SRV módszerekkel, melyek nem arra használatosak, hogy a fizikai célokat írják le részletesen, hanem technikákat, társadalmakat és csoportokat éppúgy, mint fizikai helymeghatározókat és számszerű műveleteket. A haladó SRV csak azok számára teljesíthető, akik tökéletesen elsajátították az alap és emelt szintű SRV-t. Máskülönben alkalmazása összevisszasághoz és gyenge teljesítményhez vezethet.

- I. Az SRV áttekintése
- II. Cél-hívók (minősítők alkalmazásával)
- III. 1. fázis
- IV. 2. fázis
- V. 3. fázis
- VI. 4. fázis
- VII. 5. fázis
- VIII. Kibővített SRV
- IX. Haladó SRV – áttekintés és utasítások
- X. Ellenőrzési szintek
- XI. Haladó SRV - sablon
- XII. Gyakran ismételt kérdések

I. Tudományos távérzékelés: Áttekintés

A távérzékelés módszere, ami itt a középpontot jelenti, 1996 elején, egy kutatás keretén belül kezdett kibontakozni, a Farsight Institute vezetése alatt zajlott és zajlik ma is. Ez egy non-profit kutatási és oktatási intézmény, Atlantai, Georgia állam-beli központtal, melynek fő célja a tudatosság tudományának folyamatos fejlesztése; a távérzékelés, mint elsődleges kutatási eszköz felhasználásával. Én vagyok az intézmény igazgatója. Az elkészült kutatási anyag java ingyen elérhető az interneten az intézmény honlapján: www.farsight.org.

A kutatás egészét alátámasztja az elképzelés, miszerint minden ember összetett lény. Ez azt jelenti, hogy két alapvető összetevőnk van: egy test és egy lélek. A távérzékelés általános zsargonja szerint a lelket egy személy „szubtéri aspektusának” nevezzük. A szilárd anyag fizikai tartománya egyaránt el van választva, és össze van kötve szubtéri párjával. Ha egyszer a fizikai testünk elmúlik, többé már nem vagyunk összetett lények, hanem a létezésünk folytatódik szubtéri entitásként.

Amíg összetett lények vagyunk, fizikai ingerek gondoskodnak a tudatosságunk feletti uralomról. Ez azt jelenti, hogy az öt érzékünk (ízlelés, tapintás, látás, hallás, szaglás) elhomályosítja az intuitívabb tudatosságunkat, mely a szubtéri oldalról származik. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy a legtöbb ember nincs is tudatában, hogy van egy szubtéri aspektusa is. Röviden: a lélek hangja le van szigetelve az öt fizikai érzékünk zaja által.

Ahhoz, hogy áttörjünk ezen a zajon, erre a célra kifejlesztett technikákra van szükség. Általában ezek a technikák arra összpontosítanak, hogy eltereljék a tudatosságot (a figyelmet) az öt fizikai érzékről. Nem szükséges a személy figyelmét a szubtéri aspektusa felé erőltetni, ez automatikusan megtörténik, ahogy a figyelem már nincs az élet fizikai oldalához rögzítve.

Ezért ajánlatos a távérzékelés gyakorlását kombinálni a meditáció gyakorlásával. A meditáció számomra élvezetes módja a Transzcendentális Meditáció (TM), vagy a még fejlettebb TM-Sidhi Program. Azért kedvelem, mert ez egy mechanikus eljárás, nem kell hozzá hívőnek vagy vallásosnak lenni. A TM technikája ezen kívül feszültségoldó és lazító hatású. Ismétlem, ez csak az én ajánlásom. Sokan, akik más tudatosság-fejlesztő programban vesznek részt, éppúgy elsajátították a távérzékelést.

A távolba látás egy természetes dolog a mélyen elzárt elme számára. A távérzékelés jobban megy, ha semmilyen módon nincs erőltetve. Gyakran szoktam mondani, hogy az ókori látókok voltak az első emberi asztronautáink. Miközben egy mélyen ellazult állapotban az elméjüket szabadon hagyták kóborolni az univerzum szövedékében, meglepően pontos észleleteik támadtak.

A szubtéri elme, a lélek intelligenciája másképp észleli és dolgozza fel az információt, mint a fizikai elme. Sokkal finomabb és érzékenyebb. Éppen ezért, az öt fizikai érzékszervből beérkező ingereket a lehető legalacsonyabb szinten kell tartani mind közvetlenül a távolba látás előtt, mind alatta. Ezért kezdődik azzal, hogy meditációval, vagy más eljárással lecsendesítjük az elmét, és utána tereljük el a figyelmet a fizikai érzékekről.

Mivel fizikai lények vagyunk, át kell fordítanunk a szubtéri aspektusból szerzett információt fizikai szavakká, képekké, szimbólumokká, hogy ez az információ mások számára átadhatóvá váljon a fizikai világban. Az SRV megkönnyíti ezt az átfordítást. A távérzékelés lehetetlen lenne az emberi lélek nélkül, épp úgy, ahogy az is fizikai lehetetlenség, hogy egy személy tudata észleljen valamit, a közvetlen fizikai kapcsolat valamely módja nélkül.

Kommunikáció a lélekkel

A lélek-szintű kommunikáció nem olyan egyszerű, ahogy azt elsőre hihetnénk. Bizonyos szinten a lélekkel való kommunikáció olyan természetes, mint a levegővétel. Elméletben megfogalmazva egészen egyszerű folyamatnak tűnik, de a kommunikáció precizitásának bizonyos mértékű ismeretében már bonyolultabb.

A szubtéri információnak van egy jellegzetesen mentális „zamata”, ezért határozottan különbözik az öt fizikai érzék által felvett információtól. Sokkal érzékenyebb és kifinomultabb. Ezért az öt fizikai érzékből bejövő ingereket a lehető legalacsonyabb szinten kell tartani a távérzékelést megelőzően és közben is. Éppen ezért először meditációval, vagy más módon le kell csillapítani az elmét, utána pedig el kell terelni az illető tudatosságát, figyelmét az öt fizikai érzékről.

Nem csak az öt fizikai érzék akadályozza a távérzékelést, hanem a gondolkodás, az ítékezés és a tudatos elme értékelő folyamatai is mind meggátolhatják a sikert. A tudatos elme képes módszeresen beszennyezni a kapott információt. A célra vonatkozó információ mennyiségét a tudatos elme számára minimálisra kell csökkenteni, amíg tart a távérzékelés.

A szubtéri elméből érkező információt nevezzük intuíciónak. Ez egy érzet, valamivel kapcsolatban, amiről máskülönben nem lehetne közvetlen információ a létezés fizikai szintjén. Például, sok anya mondja, hogy tud róla, amikor valamelyik gyereke bajban van. „A zsigereikben érzik”, ahogy mondani szokás, anélkül, hogy bármi különöset mondtak volna nekik a gyerekek helyzetéről. Az SRV rendszerbe helyezi az intuíció értelmezését.

Az SRV használatával a szubtéri elméből származó információ még az előtt rögzül, hogy a tudatos elmével való ütközése változtatna rajta, olyan természetszerű intellektuális folyamatok által, mint a racionalizáció vagy a képzelet. Az összes többi fizikai jelenség mellett létezik egy kis idő-késés az egymást követő és az alkalmi kapcsolódó események között. Például, ha valaki bekapcsol egy számítógépet, kis időbe telik, amíg „bebootol”. Amikor az intézmény újoncokat tanított a távérzékelésre, kiderült, hogy van egy kb. három másodpercnyi eltérés a két pillanat között, amikor a szubtéri elme eléri az információt, és amikor a tudatos elme reagál erre. Másrészt úgy tűnt, hogy a szubtéri elme azonnal tudatába került a kívánt információ-darabkának. Általában a kezdő távérzékelő az SRV ajánlását követve végigmegegy egy pár száz dolgot tartalmazó listán, kb. három másodpercet időzve minden szónál. Az ajánlásban gondosan ki van jelölve a feladat: részletes képet kell készíteni minél több célpontról, amíg tart a gyakorlat.

Fontos kiemelni ezen a ponton, hogy az ajánlásban leírtaktól nem szabad eltérni, kiváltképp igaz ez a kezdők esetében. Ha valamilyen eltérés van, csak egyvalami figyelmeztethet rá: a tudatos elme, mely kigondolta az elhajlást. Ha ez történik, a szubtéri elme elveszíti uralmát a gyakorlat fölött, így a gyakorlat hátralevő részében a nyert adatok gyakran hibásak, pontatlanok.

A célpont koordinátái

Az SRV mindig egy célpontra összpontosít. A célpont majdnem bármi lehet, amiről információt kívánunk szerezni. Tipikus célpontok a helyek, események vagy emberek. De a haladó látók nehezebb célpontokkal is dolgoznak.

Az SRV gyakorlat a folyamat előkészítésével kezdődik, felhasználva a célpont koordinátáit. Ez alapvetően két, véletlenszerűen generált négyjegyű számból áll, ami a célpontot jelöli. A távérzékelő nem tudja, hogy a számok milyen célpontot jelölnek, mégis széleskörű tapasztalat szemlélteti, hogy a szubtéri elme azonnal felismeri a célpontot, ahogy megadják a koordinátákat. A távérzékelő nem mondja el, miként azonosította a célt, amíg a gyakorlat be nem fejeződik.

Amikor használok a távérzékelést, az egyetlen dolog, amit előtérbe helyezek a gyakorlat kezdetén, a fax, vagy e-mail, amiben a „megbízóm” közli a cél koordinátáit. A megbízó az a személy, aki kijelöli a célpontot. Például, ha a célpont a Tadzs Mahal, akkor nem azt mondják nekem, hogy nézzem meg távérzékeléssel a Tadzs Mahalt, mert ez aktiválná a tudatos elmém minden információját az alakjára vonatkozólag, ami azt jelentené, hogy egy bonyolult időbeli különbség lenne a távérzékelési adatok, illetve az emlékeim és képzeletem között. Helyette a megbízó közli a számokat, mondjuk ezt: 1234/5678. A tudatos elmém nem tudja, milyen célpont tartozik a számokhoz, de a szubtéri elmém azonnal tudni fog a célpont-ról. A produktív gyakorlat eredménye egy jó vázlat az épület alakjáról, vagy legalább néhány nézet-rajz, egy leírással együtt az épületről és környezetéről, beleértve az épületben vagy körülötte tartózkodó embereket is.

Az SRV szabályai

Az SRV-nek 5 különböző fázisa van, melyek sorban követik egymást az SRV ülés alatt. A látó minden egyes fázisban közelebb, vagy más kapcsolatba kerül a célponttal. Az SRV íráson keresztül történik, egy tiszta papír és egy toll segítségével a célpontot ábrázoló vázlatok és szimbólumok kerülnek feljegyzésre. Ennek során a látó a tollat szondaként használva

figyeli a jelzéseket, hogy támad-e valamilyen intuitív ötlete. Mivel a szubtéri elme egyidejűleg észlel minden (célponttal kapcsolatos) szempontot, a jelzések szondázása egy módja annak, hogy a figyelmet a kívánt szempontra összpontosítsa.

Az SRV eljárás öt fázisa a következő:

Első fázis: Megalapozza a kezdeti kapcsolatot a céllal. Egyúttal felállítja az adatgyűjtés és kutatás sémáját, ami a későbbi fázisokban kerül majd folytatásra. Ez az egyetlen fázis, ami közvetlenül használja a célkoordinátákat. Amint a kezdeti kapcsolat létrejön, a koordinátákra többé már nincs szükség. Az első fázis lényegében vegyíti a rajzolást és dekódolást, így létrejön az, amit „ideogramnak” (képzetes ábrának) neveznek, abból a célból, hogy meghatározza a célpont kezdetleges leíró jellemzését.

Második fázis: Ez a fázis növeli a kapcsolatot a látó és a helyszín között. Az ebben a fázisban szerzett információ alkalmazza az öt érzék mindegyikét: a hallást, a tapintást, a látást, az ízeletést és a szaglást. Valamint ebben a fázisban kerülünk képbe azzal a közelítő nagyságrenddel, ami utal a célpont méretére.

Harmadik fázis: Ez a fázis eredményezi a célpont vázlatát.

Negyedik fázis: Ebben a fázisban a céllal való kapcsolat részletezettebb. A szubtéri elme számára lehetővé válik a távérzékelési probléma megoldásának alapvető irányítása azáltal, hogy engedi az információ áramlását a tudatos elmébe.

Ötödik fázis: Ebben a fázisban a távolba látó irányíthatja a cél néhány vezetett felderítését, ami potenciálisan túlságosan döntő lenne ahhoz, hogy a negyedik fázisban megengedhető legyen. Az ötödik fázis speciális eljárásokat tartalmaz, melyek drámaian megnövelhetik egy ülés produktivitását. Például egy, az ötödik fázisba tartozó eljárás egy olyan helyszíni vázlat készítése, melyben a látó lokalizál egy földrajzilag meghatározott területtel, mint pl. az Egyesült Államokkal kapcsolatos célt.

A távérzékelési adatok kategóriái

Távérzékelési adatokat sokféle körülmények között szerezhetünk, és ezek a különböző módok különböző típusú adatokat eredményeznek. A távérzékelési adatokat hat különböző típusba soroljuk, a különböző típusú adatoknak pedig három kitüntetett ismertetőjele van. Az első kitüntetett ismertetőjel azon információk összessége, ami a célra vonatkozóan a távérzékelési gyakorlatot megelőzően a látó birtokában van. A második, hogy a távérzékelő használ-e „monitornak” nevezett személyt (magyarázata alább), vagy sem. A harmadikat az határozza meg, hogyan választják ki a célt.

1. típusú adat

Amikor egy távérzékelő egyedül végzi a gyakorlatot, az adatgyűjtés körülményeire „szólóként” hivatkozunk. Mikor a gyakorlat „szóló”, és a távérzékelő választja ki a célt (tehát előzetes információja van róla), az adatokat 1. típusú adatoknak nevezzük.

A célra vonatkozó előzetes ismeretet „előtöltött” nevezzük. Az előtöltés ritkán szükséges, és általában kerülendő, de néha egy látónak egyszerűen tudnia kell valamit egy ismert célról, és nincs választása. Gyakorlati szempontból az ilyen üléseket nagyon nehéz vezetni. A látó tudatos elméje könnyebben beszennyezheti ezeket az adatokat, mivel a látónak lehetnek preconcepcionált elképzelései a célra vonatkozólag. Még a haladó távérzékelők is ritkán kísérelnek meg ilyen gyakorlatokat. Bármilyen találat gyanúsnak tekinthető, és kísérletet te-

szünk rá, hogy az adatokat más, vak feltételek mellett szerzett adatokkal erősítsük meg. (2. típusú adatokkal)

2. típusú adat

Amikor egy cél taláalomra kerül kiválasztásra a célpontok előre meghatározott listájáról, az adatokat 2. típusú adatoknak nevezzük. Ezért egy számítógép (vagy egy közvetítő személy) általában csak a cél koordinátáit adja meg a látónak. Még ha ismeri is a látó a célpontok listáját – mivel néha a látó is közreműködik a lista tervezésekor – csak a számítógép tudja, hogy mely koordináták tartoznak az egyes célpontokhoz. Úgy mondják, hogy a látó vak gyakorlatot vezet, ami azt jelenti, hogy a célra vonatkozó előzetes ismeret nélkül.

3. típusú adat

Egy másik típusú vak gyakorlatot arra használunk, hogy 3. típusú adatokat gyűjtsünk. Ebben az esetben valaki meghatározza a célpontot (egy megbízó). Tréning alatt a látók (ritkán) kaphatnak némi korlátozott információt a célt illetően, például azt, hogy a célpont hely vagy esemény. Haladó távérzékelőknek általában nem mondanak semmit a célkoordinátákon kívül.

A szólogyakorlatok értékes információkat nyújthatnak egy céllal kapcsolatban, de az újoncok gyakran úgy találják, hogy alaposabb információt szerezhetnek, ha valaki más irányít. Ezt a másik személyt „monitornak” (ellenőrző) nevezzük, és az ellenőrzött gyakorlatok a kezdő távérzékelő számára látványosan érdekes eseményt jelenthetnek.

4. típusú adat

Háromféle ellenőrzött SRV gyakorlat létezik. Amikor a monitorszemély ismeri a célt, de csak a koordinátákat közli a távérzékelővel, akkor 4. típusú adatok születnek. Ilyen típusú ellenőrzött gyakorlatokat gyakran használunk tréningeken. A 4. típusú adatok szintén nagyon hasznosak lehetnek kutatási szempontból, mivel a monitorszemély maximális mennyiségű információval rendelkezik, amivel irányíthatja a távérzékelőt. Ezekben az ülésekben a monitorszemély megmondja a látónak, mit tegyen, hova nézzen, hova menjen. Ez lehetővé teszi a látónak, hogy teljesen kikapcsolja az analitikus szellemi erőforrásait, míg a monitorszemély elvégzi az elemzés egészét.

A haladó praktizálók számára a 4. típusú adatokkal kapcsolatosan az egyik probléma az, hogy a telepatikus képességeik annyira érzékennyé válnak, hogy a gyakorlatok alatt a monitorszemélyek képesek őket a gondolataik által vezetni. Még egy jelentéktelen mordulást, a légzésben bekövetkező változásokat, vagy bármilyen más – mindazonáltal csekély – jelzést is képesek a monitorszemély vezetéseként értelmezni, ami viszont beszennyezheti az adatokat. E problémák kiküszöbölésére a haladó ellenőrzött gyakorlatokat duplán vak feltételek mellett vezetjük, ezáltal 5. típusú adatokat nyerve.

5. típusú adat

Ezen a szinten a látó és a monitorszemély egyaránt „vak”, a célpont pedig vagy egy külső hatáskörből származik, vagy egy számítógép választja ki a célpontok listájából. A gyakorlatok, amiket jártas távérzékelők által ilyen feltételek mellett vezetnek, általában nagyon megbízhatóak. A hátránya az, hogy az ilyen gyakorlatok nem teszik lehetővé a monitorszemély számára, hogy az ülés alatt kiválassza a leghasznosabb információt. Hogy azonosítsák ezt a korlátozást, gyakran szöveggönyt adnak a monitorszemélynek a gyakorlat előtt. Ezek a szöveggönyvek nem tartalmazzák a cél azonosítására alkalmas információt, hanem világos utasításokat adnak arra vonatkozóan, hogy milyen eljárásokat és milyen mozgást kell végrehajtani (és hogy milyen sorrendben).

6. típusú adat

Ezek az adatok olyan ülésekről származnak, amikor a látó és a monitorszemély is „előterhelt” a célpont információjára vonatkozólag. Ezt a fajta gyakorlatot alkalmanként használták, amikor nagyon kevés professzionálisan képzett távérzékelő és monitorszemély állt rendelkezésre.

zésre, gyorsan kellett információhoz jutni, és nem volt senki más, akit meg lehetett volna bízni a feladattal. A 6. típusú adatok ritkák, ha egyáltalán gyűlt össze ilyen anyag napjainkig.

A távérzékelési tapasztalat

Amikor megvan a belső békéjük, és az általános feszültségtől mentesek, a kezdők észlelnek egy egyszerű, jellegzetes célt, mondjuk egy fényt egy ködös éjszakán. Míg nehézséget okozhat ilyen körülmények között kivenni a fény pontos jelentését és távolságát, ennek ellenére nem kétséges, hogy fényt vettek észre. Tapasztalattal és készséggel egy távérzékelő képes érzékelni a célra vonatkozó részlet minden fajtáját, ahogy egy tapasztalt vitorlázó a fényt meglátva hamarosan ki tudja venni a közeli part vonalát, és azonosítani tudja a világító-tornyot, ahonnan a jelzőfény fátyolosan felsejlik.

A távérzékelést könyvből elsajátítani nem éppen optimális. A módszer bemutatásának elsődleges oka nem a Tudományos Távérzékelés tanítása, hanem az, hogy magyarázatul szolgáljon azok számára, akik érteni és értelmezni szeretnék a távérzékeléssel kapott adatokat. A távérzékelést tanulóknak meg kell érteniük, hogy az eljárások hatékonysága nem magán az eljáráson múlik, hanem azon, hogy azokat helyesen hajtják-e végre. Ez pedig az utasítás és a visszajelzés minőségétől függ. Egy tanteremben rendszeres instrukciókkal irányítják a tanulók munkáját a tanulási folyamat kezdetén (még mielőtt a nemkívánatos eredményre vezető szokások kialakulnak). Ezek az utasítások segítenek a legmagasabb szintű teljesítményhez jutni. Mindazonáltal sok diák el tudja érni a hatékonyság egy minimális szintjét azáltal, hogy módszeresen megtanulja az itt bemutatott eljárásokat a tantermi utasítás segítségével nélkül.

A „remote viewing” (= távolba látás) meghatározás éppenséggel nem teljesen megfelelő. A tapasztalat nem korlátozódik vizuális képekre. Az érzékek mindegyike – hallás, tapintás, látás, ízlelés és szaglás – aktív a távérzékelési eljárás alatt. Pontosabb meghatározás a „remote perception” (= távérzékelés). Mindazonáltal, mivel a „remote viewing” kifejezés széles körben elfogadott, a tudományban éppúgy, mint a népszerű irodalomban, annak van értelme, hogy egyszerűen továbbra is a jelenlegi meghatározást használjuk.

Amikor valaki megnéz egy tárgyat, a tárgyról visszatükröződő fény belép a szembe, és létrejön egy elektrokémiai jel, ami átvetül a látóideg mentén az agyra. Tudományos tanulmányok szemléltették, hogy ez a jel az agyban cellák egy rétegén kivetül, ahogy egy filmvetítő vetít ki egy képet a filmvászorra. Az agy ezután úgy értelmezi a képet, hogy eldönti, mit is lát. Amikor valaki emlékszik egy tárgyra, a tárgy felidézett képe szintén kivetül az agy celláinak ugyanarra a rétegére.

Távérzékeléskor az ember szintén észlel egy képet, de ez különbözik az emlékből felidézett képtől vagy a látott képtől. A távérzékeléssel nyert kép halványabb, ködösebb és homályosabb. Az ember valóban hajlik rá, hogy úgy érzékelje a képet, mintha látná. Az emberi szubtéri elme nem küld át fényes, nagyfelbontású képet az agyra, ez a tény hasznos az SRV tanulási folyamatban. Ha egy diák kijelenti, hogy észleli a cél tiszta képét, akkor majdnem biztos, hogy a kép inkább származik a látó képzeletéből, mint a szubtérből.

Ez nem jelenti azt, hogy a viszonylag alacsony felbontású távérzékelési tapasztalat alsóbbrendű, mint egy látáson alapuló vizuális tapasztalat. Emlékezzünk, hogy az öt érzék mindegyike – plusz a szubtéri tartomány érzéke is – működik a távérzékelő eljárás közben. Így valóban lehetséges jobb minőségű, változatos és átható adatgyűjteményhez jutni. A távérzékelési tapasztalat nem alsóbb- vagy felsőbbrendű, egyszerűen csak különbözik a megfigyelés fizikai tapasztalatától.

A távérzékelő kapcsolata a céllal annyira bizalmas lehet, hogy egy új kifejezést, a bilokációt használják rá, hogy leírják a tapasztalatot. Hozzávetőleg egy gyakorlat felénél a látó elkezdti úgy érezni, hogy két helyen van egyszerre. Az ezen a ponton érkező adatok sebessége jellemzően nagyon gyors, és a látónak olyan sokat kell rögzítenie viszonylag rövid idő alatt, amennyit csak lehetséges.

A tapasztalat megmutatta, hogy minden látó valamely különös célpont bizonyos aspektusaihoz vonzódik, és nem ugyanahhoz a szemponthoz vonzódnak mind. Egy látó észlelheti a célpont helyszínén levő emberek lelkiállapotát, míg egy másik látó lehet, hogy a fizikai egészségükre összpontosít. De egy másik látó koncentrálhat a célpont környezetének fizikai sajátosságaira. Például egyszer egy bombázást jelöltem ki célpontnak diákok egy csoportjának. A diákok közül az egyik orvos volt, egy másik fényképész. Miután a gyakorlatnak vége lett, áttekintettem minden diák munkáját. Az egész osztály észlelte a bombázás eseményét. De az orvos részletesen leírta a bombázás áldozatainak testi jellemzőit, az orvosi problémák közül mindegyiket beleértve, ami a bombázástól ered. Másfelől a fényképész gyakorlata több volt, mint az események fizikai jellemzőinek részletes elemzése, tartalmazta a földrajzi terep pontos leírását is, ahol a bombázás zajlott.

Tehát a távérzékelők azzal mennek bele a gyakorlatba, amijük már eleve adott – a saját személyiségjegyeik. A haladó távérzékelők kiegyensúlyozzák ezeket a vonzódásokat, mert a tréningjük úgy van tervezve, hogy kivonja az adatok átfogó gyűjteményét. De még a legjobb körülmények között is elkerülhetetlen bizonyos fokú egyéni fókuszálás minden látónál. Ennek okán minden adott feladatra több haladó távérzékelőt alkalmazunk. Minden egyes látó hozzá fog járulni valami egyedülállóval a teljes eredményhez, és egy jó elemző össze tudja rakni a részleteket, hogy hozzájusson a célpont legteljesebb elemzéséhez.

Tehát meg lehet kérdezni, kinek való a távérzékelés?

Ezen a téren különbséget teszünk a természetes és a betanított távérzékelő között. A természetes távérzékelőket általában médiumként említik, vagy amikor tiszta az összefüggés, egyszerűen született tehetségről van szó. A született tehetségek jellemzően nem használják az adatgyűjtés formális eszközeit. Egyszerűen érzik a célt, és a pontosságuk attól függ, hogy milyen jól tudják ezt tenni. Mivel a született tehetségek nem érthetik azt a mechanizmust, ami a tehetségüket megvalósítja, az adatok érzékelésétől való függőségük a hitelesség problémáját okozhatja. Egy személy tudatos elméje képes úgy álcázni az információt, hogy az helyesnek tűnjön, holott az valójában egyáltalán nem pontos. Továbbá, mivel nehéz pontosan kiértékelni a pszichés adatok „zamatát” mialatt azok éppen gyűlnek, a legtehetségesebb természetes távérzékelőknek páratlan sikertörténeteik vannak.

1997 végéig a Farsight Institute sok embert megtanított az SRV alapjaira. Ezzel a tanítási tapasztalattal a háttérben azonosítottunk egy tiszta mintát. Látszólag bármilyen átlagos, vagy magasabb intelligenciájú személy jelentős pontossággal megtanítható a távérzékelésre. Bizonyos élettapasztalatok és tanulmányi háttér néha segíthet az eljárásban. Az egy hetes időtartamú bevezető osztályokban, amiket a Farsight Institute tanított, minden, vagy majdnem minden diák sikeres távérzékelési tapasztalatokkal rendelkezik, és az oktatók általában arra számítanak, hogy a legtöbb ülés, amit a harmadik nap után tartottak, tartalmaz némi nyilvánvalóan a céllal összefüggő anyagot.

A tanítási folyamat része segít a résztvevőknek azonosítani és növekvő részletességgel értelmezni a szubtéri megközelítésű adatokat. Minden célpont minden szemszögének van egy sajátos „érzete”. A kezdő látók éppen csak kezdik megtanulni, hogy ezek a szempontok hogyan hatnak intuitív szinten.

Ráadásul azok a Farsight Institute tanulók, akik gyakorolják a meditációt, már rendelkeznek a szubtérhez való intuitív érzéssel. Az előképzésük gyorsan továbbhalad az SRV működéséről való tanulástól az összetett célpont jellemzőinek haladó megkülönböztetéséig. A meditá-

lók gyakran észreveszik az új dolgokat, és hamarabb lesznek mély és átható távérzékelési tapasztalataik, mint azoknak, akik nem meditálnak.

Ezzel végeztünk az SRV-ről való általános értekezéssel, készen állunk arra, hogy kifejtsük a folyamat működését, és azt, hogyan is zajlik. Ezt a következő részben azzal kezdjük, hogy elmagyarázzuk, hogyan azonosítunk egy célpontot a „cél-hívónak” nevezett dolog használatával.

1. Ha valaki emlékezetből felidéz egy tárgyat, miközben nyitva van a szeme, és valami mást lát, akkor az agyban levő celláknak ugyanaz a rétege két külön kivétített képet tartalmaz. A nyitott szemekből származó kép a legfényesebb, míg a felidézett kép viszonylag homályos és kissé áttetsző, mivel az ember keresztül tud látni az áttetsző képen, hogy észlelje a szemből származó képet. Akik szívesen olvasnának egy emészthető, de mélyebb tanulmányt a látott és felidézett képek fiziológiájáról, azoknak melegen ajánlom Sandra Blakeslee cikkét a The New York Times-ből, melynek címe: "Seeing and Imagining: Clues to the Workings of the Mind's Eye" (Látás és képzelet: Kulcs a lélek szemének működéséhez, The New York Times 1993. augusztus 31., B5N & B6N).

II. Cél-hívók (minősítők alkalmazásával)

Egy találó cél-hívó írása a távérzékelés egyik legfontosabb kritériuma. A cél-hívó azonosítja a célpontot. Ez az a tényleges esemény, személy, tárgy, vagy bármi egyéb, amire a távérzékelési gyakorlat összpontosít. Általában a látónak nem mondják meg a cél-hívót, amíg a távérzékelési gyakorlat be nem fejeződik. Az 5. típusú adatok esetében (dupla-vak gyakorlat) a monitorszemélynek sem mondják el a cél-hívót a gyakorlat vége előtt.

A kezdeti cél-hívót a cél-koordinátákon keresztül adják meg. Jellemzően az ülés megbízójánál van egy darab papír, amire mind a cél-koordináták, mind a cél-hívó fel vannak írva. Az 5. típusú adatok esetén a megbízó átadja a monitorszemélynek a cél-koordinátákat (rendszerint telefonon vagy faxon), de semmi mást. A tapasztalat világosan megmutatta, hogy a látó szubtéri elméje azonnal tudatába kerül a cél-koordináták jelentésének, és egy tipikus gyakorlat rögtön a cél-hívóval közvetlenül kapcsolatos információ megszerzésével kezdődik.

A távérzékelési adatokat az emberek különbözőképpen észlelik és dolgozzák fel. Például, ha valakinek azt mondanák, hogy menjen be egy szobába, és nézze meg, mi volt ott korábban, további utasításra lenne szüksége. Az a kérés, hogy menjen be a szobába és figyeljen, homályos, de a legtöbb ember nem érezné magát kényelmetlenül ezzel a kéréssel annak tudatában, hogy valószínűleg képes rá, hogy teljesítse azt, amint belép a szobába. Ahogy körbepillantana, számba venné a szoba tartalmát. A tudatos elméje teljesen el lenne foglalva, amint belépett a szobába, és a legtöbb ember kielégítően teljesítene ebben a tekintetben, még akkor is, ha nem volt előzetes elvárása a szoba tartalmát illetően.

A távérzékelés során a látó minimális segítséget kap a tudatos elmétől. A látó nem „tapogathat le” mindent, nem értékelheti ki az észlelés egészének jelentőségét, nem tudja logikusan kiválasztani és rangsorolni, hogy melyek azok a fontos dolgok, amiket meg kell figyelnie. A távérzékelés megtapasztalása passzívabb; a látó észleli, mi van ott, de az értékelő képessége csak korlátozott. Így aztán, hogy a távérzékelés a legsikeresebb legyen, ellensúlyozni kell a tudatos elme információ-felvételének viszonylagos hiányát. Ennek érdekében az ember nagyon jellegzetessé teszi a cél-hívót, arra vonatkozóan, hogy mit kíván előhívni a látó szubtéri elméjéből.

A Farsight Institute-nál kerüljük a túlságosan bizonytalan cél-hívókat. Például, ha valaki kitzüzi egy személy cél-hívóját (mondjuk a nevét), akkor a látó teljesen pontos volna, ha a megfi-

gyelt adatok a személy életének bármely időpontjához kapcsolódnának. Még egy olyan gondolat is, amiről a személy egy ebédszünet alatt fantáziált, pontos adatnak minősülne. Egy ilyen helyzetben a választást, hogy mit kell észlelni, a látó szubtéri elméjének személyes preferenciái határozzák meg. Hogy elkerüljük a szubjektivitásnak eme problémáját, az útmutatásnak ki kell küszöbölnie a cél-hívó félreérthetőségét, amennyire csak lehetséges.

Itt be fogom mutatni a „hívás” egyik legkorszerűbb formáját, amit a Farsight Institute-nál használunk. Más hívási formák szintén használatosak, attól függően, mit igényel a gyakorlat. Egyik sem jobb, vagy rosszabb, csak épp különböző dolgokra valók...

Egy célpont kitűzéséhez az embernek szüksége van egy cél-definícióra. Egy teljes cél-definíciónak sokféle része van, de alapvetően megfigyelési jellemzőkből (1), fő hívóból (2) és a minősítők listájából (3) áll.

Megfigyelési jellemzők

A megfigyelési jellemzők sokféle összetevőt tartalmazhatnak. Jellemzően a cél-koordináták kinyilvánításával kezdődnek. Ezt követi a fő hívó, ahogy alább le van írva. A cél-koordináták és a fő hívó a lap tetején vannak elhelyezve, hogy az elemzők, akik célpontok nagy kazait szortírozzák, a lap tetejére pillantva azonosítani tudjanak egy célt.

A fő hívót két elsődleges megfigyelési jellemző követi. Az első a céltartomány. Ez általános útmutatást ad arra a fajta információra nézve, ami megengedhető a gyakorlat során. Például a tartomány, jellemzően olyan tárgyi és eszmei dolgokra korlátozza a cél-adatokat, melyek léteznek a célpontban. Ez elsőre nyilvánvalónak tűnhet. Mindazonáltal minden célpont összemosisodik más területekkel, és a szubtéri elme könnyen követi ezt az elmosódást az adatok határán. Például, a cél lehet egy különleges személy egy strandon az egyenlítőnél, egy adott időpontban. De ez a személy gondolhat éppen egy eszkimóra, aki jegesmedvére vadászik a sarkvidéken. Ha a látó követi ezt az észlelést, akkor leírhatja a strandon levő jegesmedvéket.

Ezután következik a második megfigyelési jellemző. Ez részletezi a cél időkeretét. Sok kísérlet igazolta, hogy a létezésnek van egy teljes folytonossága, végtelen számú idősíkkal a múltban, a jelenben és a jövőben egyaránt. A szubtéri elme ugyanúgy képes észlelni ezek mindegyikét. Ezért kell megkérnünk a szubtéri elmét arra, hogy a célpontokat egy olyan lehetséges létező időkeretben és valóságban határozza meg, ami közvetlenül kapcsolódik a mi jelenünkhöz. A második megfigyelési jellemző után a cél-hívó következik, ami tartalmazza a fő hívót és a minősítőket is.

A fő hívó

A fő hívó általában egy egyszerű kijelentés vagy mondat, ami leírja a célpont alapvető lényegét. A fő hívó egyszerű és lényegre törő. Néha egy több részből álló formát használnak írásban fő hívóként. A hívó több részből áll, ezek mindegyike per-jellel (/) van elválasztva egymástól. A fő hívó első részét elsődleges hívónak nevezzük. Az elsődleges hívó a célpont fő azonosítója. Minden, ami utána következik, az az elsődleges hívó pontosítása, finomítása. Így, ha a cél egy ismert hely vagy személy, az első rész kell, hogy legyen a hely vagy személy neve. Az elsődleges hívót egy per-jel követi, majd egy, vagy több másodlagos hívó (mindegyik per-jellel elválasztva), ha a célpont alaposabb finomítást igényel. A hívás eseménye néha úgy történik, hogy a távérzékelő az utolsó másodlagos hívóra koncentrál a célpontnál. Az elsődleges és másodlagos hívókat speciális időbeli azonosítók követik, zárójelbe

téve. Általános szabály, hogy minden célpontnak egy elsődleges hívója legyen, és majdnem minden célpontnak legalább egy másodlagos hívója (szükség szerint), ahogy egy időbeli azonosítója is. A fő cél-hívó formátuma a következő:

Elsődleges hívó / Első másodlagos hívó / Második másodlagos hívó (Időbeli azonosító)

A továbbiakban a fő cél-hívó néhány példája következik, ami követi a több részből álló formátumot:

1. példa

Bonaparte Napoleon / Waterloo-i csata / esemény (1815)

2. példa

John F. Kennedy elleni merénylet / esemény (1963. november 22.)

3. példa

Nagasaki / atomrobbanás / esemény (1945. augusztus 9.)

A hatékony fő hívónak egy ismert dologgal kell kezdődnie, nem következtetéssel. A hívó szerkesztési hibái rendszerint abból erednek, hogy maga a hívó tartalmaz egy elemző következtetést. Egy távérzékelési gyakorlat célja, hogy ismert eseményekre vonatkozó adatokat gyűjtsön, hogy következtetéseket lehessen levonni egy későbbi adatelemzés során. Például egy ilyen rosszul megírt fő hívó, ami következtetést tartalmaz, így néz ki:

John F. Kennedy elleni merénylet / összeesküvés

Ebben a hívóban az ember feltételezi, hogy a merénylet összeesküvés eredménye. A távérzékelésnél az embernek egy észlelhető adatokon alapuló következtetést érvekkel kell alátámasztania. Ha volt a J. F. K.-gyilkosságban összeesküvés, azt események és emberek adataira kell alapozni, nem arra, hogy az összeesküvésre vonatkozó elképzelést használjuk hívóként.

Mivel a távérzékelés mindig emberekkel, dolgokkal és eseményekkel kapcsolatos leíró információt szerez, a tudatos elmének később következtetéseket kell levonnia, amiket a távérzékelés során nyert adatokra alapoz. Például egy távérzékelőt megbízhatunk a J. F. K.-gyilkosság (maga, az esemény) megfigyelésével. Ekkor a látónak többféle mozgási feladatot és hívót adhatnak, hogy az adatokat olyan kompletten gyűjtse be, amennyire lehetséges. A távérzékelési gyakorlatot követően az elemző meg tudja vizsgálni az összeesküvés bármilyen bizonyítékára vonatkozó adatokat. Például, az adatok a kilőtt golyóknak egynél több forrására mutathatnak az eseményben. De az ember nem kezdhet hozzá a gyakorlatnak azzal a feltevéssel, hogy egynél több helyről lőttek. Az befolyással lenne az adatgyűjtés folyamatára. Hogy újra megfogalmazzuk ezt a fontos elvet: adatokat gyűjteni semleges célhívók használatával kell, és minden elemző következtetést az adatgyűjtés befejeztével kell levonni.

Egy másik példa a rosszul megírt fő hívóra: „Hogyan élünk boldogan barátságos földönkívüli szomszédainkkal?” Sokan gondolják úgy, hogy a távérzékelés közvetlenül ilyen célok megoldására használható. Ennek ellenére, mégis egy ismert személlyel, hellyel, dologgal vagy eseménnyel kell kezdődnie. Egy földönkívüli szomszédokra vonatkozó hívó feltételezné a földönkívüliek létezését. Legjobb esetben egy olyan ismert dologgal kellene kezdeni, mint egy azonosítatlan repülő tárgy tényleges észlelése, amit esetleg fényképpel dokumentáltak. Akkor a távérzékelő képes lenne megcélózni a tárgyat, mozoghatna a belsejében, és megfigyelhetné, amint a földönkívüliek repülnek a hajóval. A látó arra is képes lenne, hogy beletekintsen a földönkívüliek elméjébe, hogy megtudja, barátságosak-e az emberekkel. Ezzel az információval egy elemző legalább kidolgozhatja valamit a földönkívüliek és az emberek közötti barátságos együttélés lehetőségét illetően.

Általában a távérzékelés leíró jellegű. Nem címkéz dolgokat, nem elemzi a helyzeteket, nem következtet, nem használ logikát vagy érvelést a gyakorlat ideje alatt. Például, ha a célpont egy dámajáték, a távérzékelő le tudná írni a táblát, miközben talán sakktábla-mintát rajzolna egy vázlatba. A látó helyesen el tudna helyezni néhány figurát a táblán, és meghatározhatná a figurák színét. De a látó nem jöhet rá a gyakorlat közben, hogy ez egy dámajáték. A gyakorlat befejeztével az elemző megvizsgálhatja az adatokat, és kikövetkeztetheti, hogy úgy tűnik, az adatok egyeznek egy dámajátékkal. A cél-hívónak a távérzékelés e leíró képességére kell koncentrálnia.

A minősítők

A fő hívót a minősítők listája követi, általában golyókkal jelölve. A minősítők kifejezések vagy mondatok formájában vannak leírva, és olyan speciális dolgok világos leírását tartalmazzák, amiket a látó feltételezett, hogy megfigyel és leír. A minősítőknek a hívó elsődleges célját kell célozniuk, beleértve a cél helyszínén végbemenő tevékenység megfigyelésére vonatkozó utasításokat. A célpont-minősítők nem segítik olyan hatékonyan a távérzékelőt a célpont részletes összetevőire való összpontosításban, mint a számozott cél-nézőpontok (lásd SRV szótár).

Például, ha a hívó egy katonai ütközet, a minősítőknek határozottan ki kellene jelenteniük, hogy a látónak magát az ütközetet kell megfigyelnie. Különböző a látó olyan emberek és dolgok egész tárházát észlelheti, melyek jelen vannak a harc színhelyénél, de elszalasztja a tényleges harcot, az elhaladó ágyúgolyók hangját, a bombák robaját, a katonák kiáltásait, stb. Bízjuk az olvasót, hogy vizsgálja meg alaposan az alább felsorolt cél-hívók példáiban szereplő minősítőket, hogy pontosan ráérezzen, mire van szükség. E célpontok közül néhány variációt használtunk számos haladó távérzékelő valóságos tréningje során a Farsight Institute-nál.

Egy teljes példa

* * *

Célpont meghatározás 3292/9537 célpont-hoz

Fő hívó (és a megfigyelési szabályok): Mike Tyson - Evander Holyfield bajnoki bokszmérkőzés (1997. június 28.) (ESRV)

1. megfigyelési jellemző: céltartomány

A látó csak azt a tervezett célt észleli, ami ebben a teljes célmeghatározásban kerül részletezésre. A látó csak olyan eszmei és tárgyi dolgokat ír le, melyek léteznek ebben a célpontban.

2. megfigyelési jellemző: célpont-kapcsolódások

Ha a célpont térben vagy időben kívül esik a megbízásban érvényes időkerethez kapcsolódó múlton, jelenen, vagy jövőn, akkor a látó a célpontot a maga valóságában figyeli meg.

Ha a cél-idő a megbízás pillanata, akkor a látó ugyanabban a térbeli és időbeli valóságban figyeli meg a célpontot, ahogyan az akkor létezett, amikor a megbízó a megbízást adta.

Ha a cél-idő megelőzi a megbízás pillanatát, akkor a látó úgy figyeli meg a célpontot, ahogyan az az idő folyamán abban a térbeli és időbeli valóságban létezik, amiből a megbízás pillanatának térbeli és időbeli valósága közvetlenül kialakult.

Ha a cél-idő a megbízás pillanatához képest a jövőben van, akkor a látó úgy figyeli meg a célpontot, ahogy az abban a legvalószínűbb térbeli és időbeli valóságban létezik, ami azon pillanat térbeli és időbeli valóságából kialakulhat, amiben a megbízó a megbízást adta; ez vonatkozik mind a megbízó valóságának létező állapotára a megbízás pillanatában, mind a jövőre vonatkozó következtetések utasításaira, amennyiben a cél-hívó részletezi ezeket.

Célpont: 3292/9537

A célpontra vonatkozó szabályok: emelt szintű SRV

A Mike Tyson - Evander Holyfield bajnoki bokszmérkőzés (1997. június 28.). A cél-hívóban meghatározott általános célponthoz tartozó főbb szempontokon felül a távérzékelő észleli és leírja a következő cél-szempontokat:

- Mike Tyson és Evander Holyfield
- tevékenység a ringben
- tevékenység a ring körül
- az épület, amin belül a célpont meg lett határozva
- az embereknek a gondolatai, akik nézik a küzdelmet abban az épületben, ahol a mérkőzés zajlik

* * *

Példák fő hívókra minősítők alkalmazásával

Célpont: 9148/5716

Madeleine Murray O'Hare / aktuális helyszín

A cél-hívóban meghatározott általános célponthoz tartozó főbb szempontokon felül a távérzékelő észleli és leírja a következő cél-szempontokat:

- Madeleine Murray O'Hare aktuális testi jellegzetességei
- Madeleine Murray O'Hare aktuális fizikai állapota
- a Madeleine Murray O'Hare-t körülvevő környezet, és fizikai teste aktuális helyének meghatározása

* * *

Célpont: 3985/3159

Az Apolló 11 holdraszállása / esemény (1969. július 20.)

A cél-hívóban meghatározott általános célponthoz tartozó főbb szempontokon felül a távérzékelő észleli és leírja a következő cél-szempontokat:

- a leszállás tényleges eseménye, melyben a lander kapcsolatba kerül a holdfelszínnel
- Neil Armstrong tevékenysége, amint kilép a landerből, és először sétál a hold felszínén
- Neil Armstrong, amint letűzi az amerikai zászlót a holdfelszínbe

* * *

Célpont: 6459/3395

Ted Bundy kivégzése / esemény

A cél-hívóban meghatározott általános célponthoz tartozó főbb szempontokon felül a távérzékelő észleli és leírja a következő cél-szempontokat:

- Ted Bundy a kivégzés eseménye alatt
- Ted Bundy környezete a kivégzés pillanatában
- a közelében levő emberek a kivégzés közben
- Ted Bundy és a közelében levő, a kivégzést szemlélő emberek érzelmei
- a módszer, ahogy a kivégzést végrehajtották

Ez itt egy rejtett célpont. A megbízónak, mielőtt kiadna egy rejtett célpontot a minősítők kiterjedt felsorolásával, előbb kell, hogy rendelkezzen némi információval, ami erősen azt sejteti, hogy egy ilyen célpont valóban létezik. Ilyen információ több, befejezetlen hívóból származhat.

* * *

Célpont: 3292/9537

Élő fizikai alanyok és létesítményeik, amik jelenleg a Marson található (a megbízás pillanatában). A cél-hívóban meghatározott általános célponthoz tartozó főbb szempontokon felül a távérzékelő észleli és leírja a következő cél-szempontokat:

- az alanyok életfeltételeinek fizikai környezete
- az alanyok közötti nem- és kor-variációk
- az alanyok érzelmi státusza
- az alanyok közötti domináns csoportok, köztük bármilyen kormányzati szervezetek
- az alanyok kollektív tudatának elsődleges gondolatai
- az alanyok számára elérhető technológiai szint

* * *

III. 1. FÁZIS

Bevezető

A) Tudatosság-csillapító eljárás

Egyetlen fontos dolog szükséges ahhoz, hogy beható távérzékelési tapasztalatra tegyünk szert: egy mélyen lecsendesített elme. Ezért ajánlott a távérzékelőknek a rendszeres meditáció. Míg én személy szerint a Transzcendentális Meditációt gyakorlom, más fajta meditáció éppen olyan hasznos lehet. Továbbá, mivel a mélyen lecsillapított elme ilyen lényeges a célban való elmélyülés szempontjából, az SRV gyakorlata egy olyan eljárással kezdődik, ami segít az elme megfelelő módon történő lecsendesítésében. Ezt a gyakorlatot az SRV tudatosság-csillapító eljárásának nevezzük (Consciousness-Settling Procedure, a továbbiakban CSP), ez néhány egyszerű technikából áll, amit általánosan alkalmaznak számos meditációs hagyományban.

A CSP-t minden egyes gyakorlat előtt közvetlenül el kell végeznie a látónak és a monitor-személynek is. A CSP hozzávetőleg 15 percet vesz igénybe. A 4-es és 5-ös típusú beállítás-kor a távérzékelőnek és a monitorszemélynek minden gyakorlat előtt 15 perccel beszélniük kell egymással, hogy egyeztessék az SRV gyakorlat kezdetének pontos idejét. Itt vannak a CSP lépései:

1. Üljön le kényelmesen, csöndben, és tartsa behunyva a szemét 30 másodpercig.
2. Végezzen egy rövid testmasszázst. (Néhány meditációs hagyomány ajánlja, hogy a nők s a férfiak masszírozását kissé eltérő módon hajtsuk végre, itt leírom ezeket az ajánlásokat. Nem vagyok vele tisztában, hogy ezek a nemekkel kapcsolatos különbségek miért léteznek, vagy hogy valóban szükségesek-e.) A masszázs azzal kezdődik, hogy a férfiak a kezükkel enyhe nyomást fejtenek ki az arcukra, majd felfelé a fejtetőig, lefelé a nyak hosszában és a szív irányában. (Minden masszázs-elem a szív felé halad és a szívnél ér véget.) Utána azzal folytatódik, hogy bal kézzel finoman nyomkodják, masszírozzák előbb a jobb kezüket, majd felfelé a kart, majd vissza a szív irányában. A nők ugyanezt tegyék, de ők azzal kezdjék, hogy a bal kezüket és karjukat masszírozzák (visszafelé le a szívig) a jobb kezükkel. Utána a férfiak és a nők is váltsanak kart, és masszírozzák a másik kezüket és karjukat, majd újra térjenek vissza a szív irányába. Utána a férfiak folytassák a jobb lábfej és láb masszírozásával, fel a szív felé. Ezt a két kezükkel történő enyhe nyomkodással tegyék. Majd masszírozzák a bal lábfejüket és lábukat, újra felfelé, a szív irányában. A nők tegyenek ugyanúgy, de ők a bal lábfejükkel és lábukkal kezdjék, fel, a szívük felé, mielőtt az eljárást megismételnék a jobb lábfejükkel és lábukkal. Ezt legjobb csukott szemmel végezni. A masszázs teljes ideje kb. egy perc.
3. Kényelmesen, egyenes háttal ülve végezzen egy pranayama-nak nevezett légzőgyakorlatot. Kezden 10 másodperc gyors pranayama-val. Ezt úgy végezze, hogy nagyon röviden, finoman vegye a levegőt, miközben minden belégzés és kilégzés után egy kis időre fogja be az egyik orrlyukát. Az orrlyukakat egyik kezének hüvelyk- és középső ujjával, váltakozva fogja be. A férfiak a jobb kezüket használják, míg a nők a balt. Az eljárás technikája hasonlatos a lassú pranayama-hoz (lásd alább), kivéve, hogy a lélegzetvétel nagyon rövid és gyors (bár, még mindig finom). Ezt a legjobb csukott szemmel végezni. Az eljárásnak erőlködésmentesnek és könnyűnek kell lennie. Ha valaki bármilyen problémát tapasztal, mint szédülés, vagy hiperventilláció, akkor a technikát helytelenül alkalmazza, és a gyakorlatot fel kell függeszteni, amíg személyes útbaigazítást nem kap erre a technikára nézve.
4. Kényelmesen, egyenes háttal ülve végezzen 9-10 percnyi lassú pranayama-t. Ezt hasonlóképpen kell végezni, mint a gyors pranayama-t, de normál lélegzetvétellel (nem röviddel, vagy hosszúval), az egyik orrlyuk rövid idejű befogásával minden egyes kilégzés és belégzés után. Győződjön meg róla, hogy teljesen kifújta, illetve beszívta a levegőt az orrlyuk befogása előtt. Kilégzésnél engedje a levegőt természetes módon kiáramlani, anélkül, hogy erőltetné. A belégzésnek kb. fele annyi ideig kell tartania, mint a kilégzésnek. Belégzés után tartsa bent a levegőt egy rövid pillanatra (1-2 másodperc), eközben váltson orrlyukat (a másik orrlyukat a másik ujjal), és készüljön a kilégzésre. Az egész eljárásnak könnyűnek és finomnak kell lennie. Ha úgy érzi, több levegőre van szüksége, egyszerűen vegyen nagyobb lélegzetet, de ne hiperventilláljon (ne kapkodjon a levegő után). Normál módon kell lélegeznie, csak orrlyukat kell váltania, minden kilégzés és belégzés után. Ezt a legjobb csukott szemmel végezni.
5. Üljön csendben és kényelmesen 5 percig, behunyt szemmel.
6. Nyissa ki a szemét, és rögtön fogjon hozzá az SRV gyakorlathoz.

B) Az SRV gyakorlat kezdetének fizikai tényezői

Egy távérzékelési gyakorlat azzal kezdődik, hogy a látó leül egy üres íróasztalhoz. Ideális, ha az asztalon mindössze egy toll és egy vékony köteg tiszta papír van. Mi golyóstollat használunk, folyékony fekete tintával. Egy ideális toll 0,2-0,4mm méretű pontot hagy a papíron. Egy jó minőségű tollat nem kell odanyomni, hogy szépen írjon. A hagyományos golyóstollak nyúlós tintát használnak, amit nagyon oda kell nyomni, hogy optimális legyen az írás.

Az eszményi gyakorló helyiség színei semlegesek. Halványszürke, kobaltkék, halvány barna, vagy más, alkalmas szín. Valószínűleg nem jó ötlet mondjuk egy gyerek játszószojáját használni, ahol sok alapszín található a falakon. Az elképzelés az, hogy minimalizáljuk azokat az erős ingereket, amik az érzékeken keresztül jönnek be, mint például a ragyogó színek látványa.

Távérzékelés előtt az embernek kipihentnek kell lennie. Ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni. A fáradtság eltompítja a tudatos elmét, és egy fáradt elmének nehézséget okoz észlelni a szubtéri elméből származó információt. Egy jó éjszakai alvás ideális reggeli távérzékelő gyakorlathoz, és egy napközbeni 15-30 perces pihenés gyakran eléggé felfrissít egy délutáni gyakorlathoz.

Távérzékelés előtt az ember legyen kellemesen jóllakott. Ez az jelenti, hogy ne legyen éhes, de ne egye túl magát. Az éhség és a teletömöttség érzése is olyan inger, amit nehéz a tudatos elmének figyelmen kívül hagynia. Emlékezzünk vissza, hogy a szubtéri elme egy viszonylag gyenge információs jelet küld a tudatos elmének. Próbáljuk meg minimalizálni a mindenféle élettani ingereket, amik eláraszthatnák a szubtéri jelet.

A távérzékelést végezzük csendes környezetben. Ha lehetséges, csukjuk be a helyiség ajtaját és ablakait. Kapcsoljuk ki a telefont arra az időre, míg be nem fejezzük a gyakorlatot. Kapcsoljuk ki a közelben a rádiót, tévét, ha behallatszik.

Kerülendő bármilyen parfüm, kölnivíz, arcszesz vagy más, erős illat használata. Ez különösen fontos, ha társas környezetben gyakorolunk. Ha egy látó dohányzik, a legjobb az lenne, ha frissen mosott ruhát viselne a gyakorlat alatt, ami nem bűzlik a füsttől.

Azoknak, akik rekreációs drogokat használnak, vagy bármilyen egyéb pszichoaktív gyógyszer szednek, egyáltalán nem kellene távérzékeléssel foglalkozniuk. Ezek a szerek hajlamosak olyan kontroll kibocsátására, ami a tudatos elme számára túl van a képzeleten, és ez éppen az ellenkezője annak, amit a sikeres távérzékelés igényel. Ami a gyógyszereket illeti, az ember próbáljon annyira mentes lenni tőlük, amennyire csak lehetséges. Azoknak a személyeknek, akik orvos által felírt antidepresszánt szednek, nem érdemes túl sok időt és erőfeszítést szánni a távérzékelésre. Az ilyen antidepresszánsok oly mértékben elnyomják az idegrendszert, hogy az veszélyezteti a távérzékelés pontosságát. Mégis, azon személyeknek, akik orvos által felírt gyógyszert szednek, nem kellene abbahagyniuk azt, csak akkor, ha az orvos mondja. Nem annyira fontos megtanulni, hogyan kell távérzékelni, mint inkább fenntartani az ember egészségét és szellemi egyensúlyát.

Mielőtt hozzáfog a gyakorlathoz, üljön le kényelmesen egy székre egy íróasztalnál, úgy, hogy mindkét lába a padlón legyen. A lábak ne legyenek keresztbe téve. Üljön egyenesen, ne féloldalvást, vagy ne egyik lábát maga alá húzva, fél-törökülésben. A keze legyen nyugodt, amint tartja a tollat egyetlen papírlap fölött. A papírt függőlegesen helyezze el (álló elrendezésben). A többi lap legyen egy kupacban az asztalon, a távérzékelő jobb oldalán.

Az SRV megerősítés

Az SRV megerősítést általában félhangosan olvassák fel, még szóló gyakorlatnál is. A megerősíté finom változást idéz elő az elme érzékenységében, ami segít összekapcsolni a tudatos elme tudatosságát a szubtéri elme érzékelő képességéhez. Az RSV megerősítést arra tervezték, hogy az egymást követő, összefüggő gondolatokat telepatikusan érezhetővé közelítse, darabonként, egyetlen „gondolat-gömbben” egyszerre. A távérzékelők lassan olvassák a szöveget, minden vessző vagy bekezdés után rövid szünetet tartva. Íme az SRV megerősítés:

SRV megerősítés

Én szellemi lény vagyok. Mivel szellemi lény vagyok, képes vagyok érzékelni túl az idő és a tér minden határán. A tudatosságom jelen van mindabban, ami van, mindabban, ami valaha volt, és mindabban, ami valaha lesz. Ez emberként a természetem része, a képesség az észlelésre, és így a tudásra, mindarra, amit tudni kell. Mindenhol, mindenkor arra törekszem, hogy tanuljak, és így fejlődjek. Hogy elősegítsem a személyes fejlődésemet, és hogy segítsek másokat a fejlődésükben, a létezés egy kiválasztott pontjára fordítom a figyelmem. Megfigyelem azt, ami ott van. Gondosan tanulmányozom. Rögzítem, amit találok.

A fejléc

Ezt követően írják az RSV azonosító fejléct az első lap tetejére. A távérzékelők nyilatkoznak a fizikai állapotukról (physical state, PS), az érzelmi állapotukról (emotional state, ES), vagy valamilyen egyéb fennálló észleletükről (advanced perceptuals, AP) az első lap tetején. A PS és ES kinyilatkoztatása lehetővé teszi, hogy a tudatos elme összegezze a fizikai és érzelmi állapotot, ezáltal egyfajta pszichológiai hatást gyakorol a jelenre. Ezek a nyilatkozatok lehetnek pozitívak, semlegesek, vagy negatívak. A pozitív nyilatkozatok olyan kijelentéseket tartalmaznak, mint pl. „Igazán boldognak érzem magam ma reggel.” vagy bármi más, hasonlóan derűs kijelentést. A negatív nyilatkozatok szólhatnak egy fájós lábról, vagy arról, hogy bosszúságot okozott az ebéd minősége. Szokatlanul erős PS és ES nyilatkozatok esetén, mint pl. veszekedés a házastárssal, felmerülhet, hogy a gyakorlatot későbbre halasztják. Hasonlóképpen, ha valakinek erőteljes fájdalmai vannak, mondjuk ízületi gyulladás, lehet, hogy jobb elhalasztani a gyakorlatot, míg a fájdalom alábbhagy.

Bizonyos szempontból hasznos a tudatos elmét egy kisgyermek mentalitásához hasonlítani. Amikor a tudatos elme megtapasztal valamit, szeret ennek hangot adni. A PS és ES kinyilatkoztatása kielégíti ezt a szükségletet. Ez segít ellazulni a tudatos elmének, ezzel megkerülve a természetes vágyát, hogy később, a gyakorlat közben akarja érvényre juttatni a szükségleteit, ezzel potenciálisan veszélyeztetve az adatok épségét.

Gyakran a távérzékelő azzal a gondolattal ül neki a gyakorlatnak, hogy van egy ötlete, mi lehet a célpont. Az ilyen ötletek AP-nak (fennálló észlelet) számítanak, és szükséges, bármilyen gondolatok ezen a vonalon már a kezdetnél megfogalmazódjanak, máskülönben az ülés alatt nyomást fognak gyakorolni a tudatos elmére, és valószínű, hogy a valós adatok folyamában valamilyen formában felszínre fognak kerülni. Ezen AP-k előzetes kinyilatkoztatása szintén ellazítja a tudatos elmét, azáltal, hogy kielégíti arra vonatkozó vágyát, hogy megnyilvánuljon, eközben minimalizálja a kockázatot, hogy megfertőzi az adatokat.

A PS, ES és AP felsorolásától jobbra áll a távérzékelő azonosítója. A Farsight Institute-nál egy kódot használunk, amit távérzékelő azonosító számnak (viewer identification number, VIN) nevezünk, de egy név éppúgy megteszi. A név vagy azonosító alatt szerepel a dátum. Ez alatt van a távérzékelési gyakorlat kezdetének időpontja.

A lap bal oldalán tüntetjük fel az adattípust, alá a monitorszemély nevét vagy azonosítóját (MIN, feltéve, hogy van monitorszemély). Összefoglalva, a kezdő fejléc formátuma a következő:

4. típus
PS: Jól érzem magam
ES: OK, nagyon nyugodt
AP: nincs

VIN: -
MIN: -
1995. szeptember 7.
De. 11:33

Arra biztatjuk az olvasót, hogy ezt a kezdeti fejléct ne kezelje komolytalan formalitásként. Az SRV-ben minden gondosan eltervezett. Ha a gyakorlat kezdetétől fogva követjük ezeket a részleteket, az a tudatos elme figyelmét az oldal szerkezetére koncentrálja. Továbbá, a tanuló távérzékelőknek célszerű követni e protokoll minden, látszólag jelentéktelen szerkezeti részletét, beleértve a szöveg formázási elemeket, bekezdéseket, gondolatjeleket és kettőspontokat. Amikor egy távérzékelési gyakorlat gyorsan lezajlik, a tudatos elme alig tehet egyebet, mint hogy nyomon követi ezeket a szerkezeti részleteket. Ez megszabadítja a szubtéri elme információs csatornáját a tudatos elme irányító hatásától. Képletesen, ez a tevékenység megköti a tudatos elme „kezeit”, miközben lehetővé teszi a szubtéri elme számára, hogy minimális vételi zavarral juttassa át az adatokat a tudatos elmén.

Az ideogram

Miután elmondta az SRV megerősítést, a távérzékelő megkapja a cél-koordinátákat a monitorszemélytől. A monitorszemélynek tisztán és érthetően kell beszélnie, hogy minden számjegy jól hallható legyen. A cél-koordináta két négyjegyű, véletlenszerű számból áll, és a monitorszemély a két számcsoport között tart egy rövid szünetet. A távérzékelő felírja a lap bal oldalára az első négy számjegyet, majd közvetlenül alá a második négyet.

Miután felírta a cél-koordinátákat, a távérzékelő rögtön odateszi a tolla hegyét a papírra, a számoktól jobbra. Ekkor egy ideogramot rajzol. Az ideogram egy olyan spontán rajz, amit csak egy pillanatig tart befejezni. A toll végig a papíron marad, amíg az ideogram el nem készül. Az ideogramok általában egyszerűek, de előfordulhatnak összetett ábrák is. Általában minden ideogram képvisel egy (és csak egy), a célra vonatkozó szempontot vagy formát. Például, ha a célpont sok víz közelében van, egy ideogram vizet jelenthetne. Ha van a célpont helyszínén egy mesterséges szerkezet, egy másik ideogram képviselhetné ezt a szerkezetet, és így tovább.

Csak egy ideogram készül a cél-koordináták minden egyes elhangzásakor. Az első fázisban a monitorszemély általában 3-5 alkalommal mondja el a számokat, lehetővé téve a távérzékelőknek, hogy lerajzoljon és dekódoljon néhány ideogramot, miközben információt szerez a célpont különböző formáiról. Minden alkalommal, amikor a távérzékelő leírja a cél-koordinátákat, azt mondjuk, hogy „kapja”, „fogadja” ezeket a koordinátákat.

Miután lerajzolta az első ideogramot, a távérzékelő egy nagy „A” betűt és kettőspontot ír a rajz jobb oldalára. A távérzékelő ez után leírja a tollnak az ideogram rajzolása közbeni mozgását, mindezt az „A:” után. A leírásnak címkék használata nélkül kell leírnia a toll mozgását. A következő szavak általában elfogadhatóak ebben a vonatkozásban: függőleges emelkedő, függőleges ereszkedő, átlós emelkedő, átlós ereszkedő, lejtős (emelkedő vagy ereszkedő), görbe (emelkedő vagy ereszkedő), mozgó (felfelé, lefelé vagy keresztben), ferde (emelkedő vagy ereszkedő), felső görbe, alsó görbe, vízszintes egyenes keresztben, függőleges egyenes hosszában, szög. A leíró jellegű szavak általában előnyösebbek. A címkék, mint pl. kör, hurok, négyzet, általában kerülendő. A címkék jelentéstöbbletet adnak a távérzékelési adatokhoz, ami tudatos elemzésnek minősül. Az egész távérzékelés olyan észlelésen alapszik, ami a konceptuális absztrakció legalacsonyabb szintjeivel kezdődik, és fokozatosan halad az absztrakció magasabb szintjei felé. Az első fázis kezdetén a konceptuális elemzés legalacsonyabb szintjére van szükség.

Az ideogram vizsgálata

Ez egy érzékeny téma. A távérzékelő magára a jelre helyezi a toll hegyét, és finoman (de határozottan) lefelé nyomja a tollat (az asztalba). Az újonc távérzékelő egy vagy több alkalommal is vizsgálhatja, de kerülendő a négyénél több kísérlet. Minden vizsgálat 1-2 másodpercig tart (de nem tovább, mint 3 másodperc). Miközben a toll érintkezik a vonallal, a távérzékelőnek általában támad néhány észlelete a célra vonatkozóan. Egy túl rövid érintkezés alatt az idegrendszernek nincs lehetősége elég mély benyomást szerezni, ami lehetővé tenné a pontos dekódolást. A túl hosszú érintkezés lehetőséget nyújt a tudatos elmének, hogy beleavatkozzon a folyamatba, torzítsa az adatokat, vagy újakat hozzon létre. A vizsgálat után a távérzékelő a tollat elveszi a rajzról, majd megkeresi azt a szót, ami kifejezi azt a benyomást, amit a vizsgálat alatt szerzett.

Amikor a távérzékelő első alkalommal vizsgálja az ideogramot, kísérletet tesz rá, hogy észlelje a „kezdetleges leírónak” nevezett dolgot, hat lehetőség közül egyet kiválasztva. Ezek: kemény, puha, félkemény, fél-puha, vizes és pépes. Míg a jelet vizsgálja, a távérzékelő teljesen meg fogja érezni, hogyan nyomódik a toll a papírba és az asztalba, ha a célpont puha, vizes vagy pépes. Bár ez az írfelület keménysége miatt logikailag lehetetlennek tűnik, mégis következetesen érzékelik a távérzékelők. Amikor a toll finoman belenyomódik a papírba, valóban vizesnek fog tűnni, ha a célpontnál víz van. A távérzékelőnek a fent felsorolt hat lehetőség közül csak egyet kell kiválasztania. Ne használjunk behelyettesítést, mert az terepet nyitna a tudatos elmének, hogy még inkább beleavatkozzon a folyamatba. A kiválasztott kezdetleges leíró a toll mozgásának leírása alatt kell feltüntetni.

Az egyetlen kivétel az alól, hogy a hat lehetőség közül kelljen választani az, ha a távérzékelő mozgást, vagy energetikát észlel a rajzban. Ha ez történik, a távérzékelő érzékelheti is, meg nem is a hat kezdetleges leíró egyikét. Ha érzi, akkor nyilatkozik a kiválasztott leíróról, és a következő lépéssel folytatja. Mindazonáltal, ha csak egy kis mozgást vagy energetikát is észlel, akkor nem próbál kezdetleges leírókat észlelni, hanem közvetlenül egy haladó leíróval fog nyilatkozni.

Miután megvan a kezdetleges leíró, a távérzékelő ismét megvizsgálja az ideogramot, hogy egy haladó leírónak nevezett dolgot találjon. Őt lehetőség van, ezek közül a távérzékelő csak egyet választhat. Ezek: természetes, ember-alkotta, mesterséges, mozgás, energetika. Miután megvizsgálta a jelet, a távérzékelő felírja a haladó leíró a kezdetleges leíró alá.

Az olvasó észreveheti, hogy van némi különbség az „ember-alkotta” és a „mesterséges” között. Míg minden, ami ember-alkotta egyúttal mesterséges is, nem minden ember-alkotta, ami mesterséges. Például egy hód-gát mesterséges, de nem ember-alkotta. Szintén vegyük észre, hogy az „energetika” kifejezés azt az érzést kelti, hogy a célpont jelentős mennyiségű energiával van kapcsolatban. Ez az energia bármilyen alakban lehet: kinetikus, sugárzó, vagy robbanó, stb. Míg a mozgás szintén utalhat energia-kiáramlásra, lehet, hogy egy csiga mozgását vagy egy lassan hajtott autót nem észlelnek energetikai eseményként.

Az „A” rész alá a távérzékelő ír egy „B”-t kettősponttal. Ekkor nyilatkozik róla, mit észlel azzal kapcsolatban, amit az ideogram képvisel. A leggyakoribb nyilatkozat az, hogy „nincs B”. Ha van rajzonként egy kezdetleges és egy haladó leíró, nincs szükség külön B-ről nyilatkozni. De legalább annyit oda kell írni, hogy „nincs B”.

B-re vonatkozóan nincs rögzített lista a lehetséges nyilatkozatokról. A tanulók segítése érdekében az első néhány napra ajánlunk egy listát. A lista: nincs B, struktúra, víz, szárazföld, nedves föld, mozgás, tárgy, hegy, város, homok, jég, mocsár.

Figyeljük meg, hogy ezek a nyilatkozatok az absztrakció magasabb szintjéről származnak, mint amikor a toll mozgását írtuk le az ideogram rajzolása során. Az első fázis folyamata során az absztrakció alacsonyabb szintjeitől a magasabb szintek felé a következők szerint

haladunk: leírjuk a toll mozgását, kezdetleges leíró, haladó leíró, majd a forma jelentésének egy értelmező kinyilatkoztatása. De a távérzékelőnek észben kell tartania, hogy a B-hez tartozó nyilatkozat még mindig nagyon alacsony szintű.

Például, egy távérzékelő nem jelentheti ki, hogy a forma egy személyautót, egy számítógépet, egy felhőkarcolót, vagy egy úrhajót ábrázol, mivel ezek a kijelentések túl magas szintűek volnának, és magukban foglalnák a tudatos elme értelmezését is, ami messze meghaladja a gyakorlat eme pontjánál rendelkezésre álló adatok mennyiségét és minőségét. Például, ha a célpont valóban egy felhőkarcoló, akkor a legjobb, ha ezen a ponton meghatározzuk, hogy a célpont egy struktúrával van összefüggésben.

A B-ről való nyilatkozatot követően a távérzékelő felírja, hogy „C:” ezt követi az ábrával kapcsolatban érzett intuitív megérzése. Ez rendszerint csupán egy vagy két szó, mellyel igen alacsony szintű észleléseket ír le az ábrára vonatkozóan. Például ilyen észleletek lehetnek a színek vagy a textúrák (mint durva, sima, fényes, stb.). A távérzékelőnek a méretre vonatkozóan is lehet észlelete, mint pl. nagy-kicsi, hosszú-rövid, széles-keskeny. Vagy írhatja azt is, „nincs C”, ha a korábban kinyilvánított adat átfogja az ideogram minden részletét.

Összefoglalva, az első fázis folyamata a következőkből áll: (1) megkapni, fogadni a célkoordinátákat; (2) ideogram rajzolása; (3) a toll rajzolás alatt való mozgásának leírása, inkább folyamat-leíró kifejezésekkel, mint címkékkel; (4) az ideogram vizsgálata, kezdetleges leíró választása; (5) az ideogram vizsgálata, haladó leíró választása; (6) kezdeti nyilatkozattétel: az ábra által elkapott cél-szempontra alacsony szintű leírása, vagy egy egyszerű kijelentés, hogy nincs nyilatkozat (nincs B); és (7) egyéb, az ábrára vonatkozó intuitív érzések felsorolása, ha van ilyen.

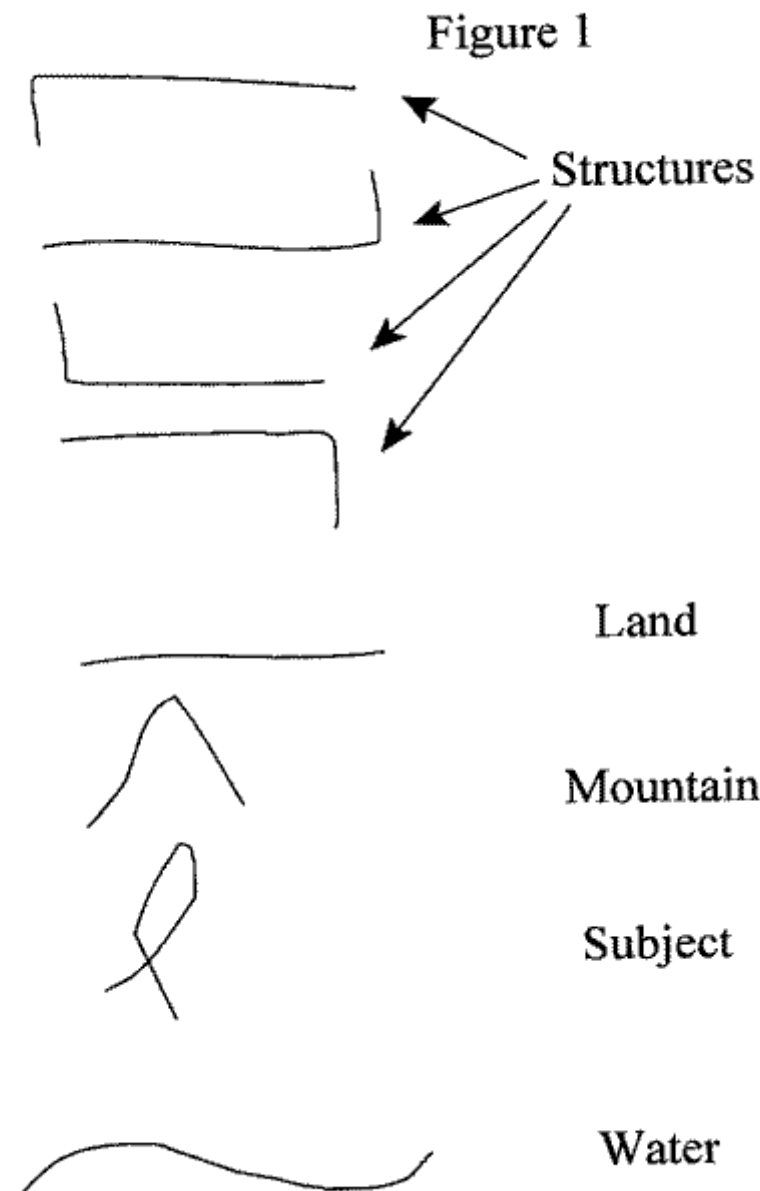
Ez a teljes sorrend az első fázisban jellemzően 3-5 alkalommal megy végig (mind a hét lépést végigcsinálva minden alkalommal). Az elképzelés nem az, hogy az első fázis határozza meg a célpont minden aspektusát, hanem inkább az, hogy megalapozza a kezdeti kapcsolatot néhány elsődleges cél-szempontra leírásával. Utána a távérzékelő közvetlenül áttérhet a második fázisra.

Egy utolsó megjegyzés az ideogramokról: ha egy ideogram nem dekódol rendesen, azt majdnem mindig azonnal a koordináták újbóli befogadásával ismétlik. Így egy ön-javító tényező van beépítve az első fázisba. Ha egy ideogram később újból visszatér, a koordináták különböző alkalommal való befogadásából származó, különböző rajzokat követően, az azt jelenti, hogy a kezdeti ideogram előzőleg helyesen volt dekódolva, és hogy a kezdeti formák nagy része, vagy mindegyike megfelelően lett kifejezve. Miután dekódolt egy ismétlődő ideogramot, a távérzékelő átléphet a második fázisba.

Például mondjuk, hogy az első ideogram struktúráként lett dekódolva. A második rajz másképp néz ki, ezért feltesszük, hogy az első volt helyesen dekódolva. Dekódoljuk a második jelet, ami azt mondja, hogy ez kemény és természetes, „B: föld”. A célkoordináták harmadik alkalommal történő fogadásakor a második ideogram visszatér. Ez elárulja nekünk, hogy valószínűleg hibásan dekódoltuk az előző (második) ideogramot. Újra megvizsgáljuk, és ekkor azt találjuk, hogy a rajz azt az érzetet kelti, hogy ez valójában kemény és ember-alkotta. Kijelentjük, hogy „nincs B”. Újra fogadjuk a koordinátákat, és a struktúra ideogramja visszatér. Most tudjuk, hogy a jelentős formák mindegyikét kimerítettük. Ekkor dekódoljuk a végső jelet, és áttérünk a második fázisra. A gyakorlat befejeztével azt találjuk, hogy a célpont egy bevásárlóközpont volt, ami tartalmaz egy épületet és egy nagy parkolót (vagyis: ember-alkotta földet).

Ideogram gyakorlatok

A diákoknak ki kell fejleszteniük az ideogram-rajzolás készségét. Ez ismétlést és néhány gyakorlatot igényel. A diákjaink jellemzően néhány általános jellel gyakorolnak, melyeknek meghatározott jelentésük van. „Meghatározott”, mert sok távérzékelő használja ugyanazokat az ábrákat ugyanarra a jelentésre. Általában a gyakorlat 7-8 oldala mindaz, amire szükség van, hogy megalapozzunk egy ideogram alapjel-készletet. A gyakorlat során az oktató olyan szavakat ismételt, mint „struktúra”, és a diák gyorsan rajzol egy truktúrára vonatkozó jelet. A gyakorlatban használt közös jeleket mutat be az 1. ábra.

Egyénileg minden diák más jeleket fejleszt ki. Ezeknek a jeleknek nincs mintagyűjteménye, és személyenként széles körben változhatnak. Az ilyen dolgok ideogramjai nem úgy vannak begyakorolva, hogy megmondjuk a diáknak, hogyan kell kinéznie, hanem a gestalt (pl. a

„mozgás” szó) ismétlésével, lehetővé téve a diáknak, hogy azt rajzoljon, ami természetesen jön. A jelek jellemzően megállapodnak egy mintánál minden gestaltra vonatkozóan, néhány ismétlést követően. A személyek vagy tárgyak ideogramjai gyakran igen egyéniek ebben a tekintetben. A gyakorlatok eredményeképpen a legtöbb diák kifejleszt egy minimum 5-6 megkülönböztethető mintából álló alapjel-készletet. Ha egyszer egy diák kialakít egy megszokott kerékvágást az ideogramjaiban, melyben minden jel hasonlónak tűnik, elég 10 perc gyakorlás a különböző jelek használatával, és megoldódik a probléma.

Következtetések

Mit teszünk, ha a tudatos elme magas szintű találgatásba kezd a célpontot, vagy annak egy részét illetően? Ezt következtetésnek nevezzük. Egy következtetésnek két összetevője van. Az első egy feltételezés, amit a tudatos elme állít fel a célpont tekintetében. A tudatos elme alapvetően figyel az adatfolyamot a szubtéri elme és a fizikai test (a tollat tartó kéz) között. A tudatos elmének nagyon kevés információra van szüksége, mielőtt az adatok jelentésével kapcsolatban egy találgatással beleavatkozik a folyamatba. Ez a feltételezés lehet helyes, de a távérzékelő ebben nem lehet biztos, míg a cél azonosságát a gyakorlat végén fel nem fedik előtte. Ezért fontos eltávolítani a feltételezést az adatrögzítés folyamatából, ami az értelmezés második felét a következtetés irányába vezetné. A következtetést is ki kell vonni az adatfolyamból. Ha ezt a magas szintű következtetést eltávolítják az adatgyűjtésből, akkor nem fogja megfertőzni a többi beérkező adatot.

Majdnem minden feltételezés leírja a célpontot egy valós szempontból, de a távérzékelő a gyakorlat alatt nem tudja, melyik ez a szempont. Például, ha a célpont a Hindenberg léghajó elpusztítása, akkor az ezt követő sárkány, léggömb, tűzijáték, és a TWA Flight 800 mind csak feltételezés. Egy sárkány képzelet megragadja azt az elképzelést, hogy a Hindenberg repült; a léggömbnél visszaköszön a léghajó alakja; és a TWA Flight 800 azonosítja az elképzelést, hogy egy légi jármű, ami utasokat szállít, felrobbant és emberéleteket követelt.

Ne aggódjon a pontatlanságok miatt, ezek elválaszthatatlanok a következtetésektől. Emlékezzen, hogy a következtetések nem távérzékelési adatok. Ezek a tudatos elme találgatásai, semmi több. Mindazonáltal, a következtetések nagyon hasznosak lehetnek, ha az adatokat utólag elemzik. A következtetések jelentést hordozhatnak egy olyan célpontról, amit nehéz kifejezni. Például valaki megnézhet egy rabszolga-munkatábor a fáraók idejéből, és következtetésként hozzáadja Auschwitz-ot. Egy ilyen következtetésnek sok párhuzama lehet a tényleges célponttal. A zsidók voltak a rabszolgaság, az elnyomás, a nyomorúság és a halál áldozatai mindkét helyzetben. De fontosabb, hogy egy elemzőt megriaszthat az egyiptomi munkatáborban tapasztalt nyomorúság mértéke egy Auschwitz-ről való következtetésen keresztül. Hasznos lehet a gyakorlat hátralevő részének értelmezésében, ha a távérzékelő leírja a szenvedés extrém szintjeit a célpont tényleges alanyainak körében.

A következtetések potenciális pontosságára való tekintet nélkül ki kell zárni ezeket az adatfolyamból. Hogy ezt megtegye, a távérzékelő egy „D” betűt ír (mint deduction – következtetés), majd egy kötőjelet követően leírja a következtetését a papír jobb oldalára. Így a fentebb említett következtetést így írhatnánk fel: „D – Auschwitz”. Ez után a távérzékelőnek le kell tennie az asztalra a tollát egy vagy több másodpercre. A toll félre tétele az asztalra megtöri az adatok áramlását a szubtéri elméből, eközben lehetővé teszi a tudatos elmében keletkezett benyomásnak, hogy kicsapongja magát. Néhány pillanat elteltével a távérzékelő felveszi a tollat, és folytatja a gyakorlatot.

IV. 2. FÁZIS

Az 1. fázis kapcsolatot kezdeményez a célponttal. A 2. fázis az öt érzék (a hallás, a tapintás, a látás, az ízlelés és a szaglás) módszeres aktiválásával elmélyíti ezt a kapcsolatot. A 2. fázisban a távérzékelők leírják a hívókat és a hozzájuk kapcsolódó kezdeti benyomásaikat. A tanulás kezdetén (az első három napban) ezeket a lépéseket lassan hajtjuk végre, hogy az eljárás technikája rögzüljön a diákok memóriájában. Ha ez megvan, e lépések gyorsasága drámaian megnő.

A 2. fázis azzal kezdődik, hogy egy új lap tetejére felírjuk középre: „P2”. Általában minden fázist új lapon kezdünk, függetlenül attól, mennyi hely maradt az előzőn. Az oldalszámot a lap jobb felső sarkában tüntetjük fel.

A távérzékelő azzal kezdi, hogy a lap bal oldalára odaírja: „hangok”, majd utána kettőspontot tesz. Közvetlenül az után, hogy ezt felírta, a távérzékelő általában észlel némi hangot, bár ez nyilvánvalóan nem fizikai észlelés. Hogy segítse az új távérzékelőket az erre a fázisra vonatkozó szókészlet kiépítésében, az oktató gyakran elismétel egy sor hangot, amiből a távérzékelő választhat egyet vagy többet. A lista a következőket tartalmazza: kopogás, hangszeres zene, nevetés, csapódás, furulyaszó, suttogás, suhogás, fütty, kürtszó, csilingelés, beszédhang, csepegés, dobszó, ugatás, zümmögés, dobogás, trombitaszó, rezgés, sírás, süvítés, rohangálás, bűgás. A távérzékelő gyakran többféle hangot is észlel, ezeket a lehető leggyorsabban kell rögzíteni.

Ezután a távérzékelő behívja a célponttal kapcsolatos struktúrákat. Ez úgy történik, hogy a lap bal oldalára felírja: „struktúrák”, utána kettőspont kerül. Miközben írja a hívót, vagy közvetlenül utána, a távérzékelő bizonyos struktúrákat fog érzékelni, amit leír a kettőspont után. Hogy segítsük a diákokat az első néhány nap folyamán, a következő listát olvassuk fel nekik: durva, sima, fényes, polírozott, matt, szúrós, éles, habos, szemcsés, csúszós, nedves.

A következő érzet a hőmérséklet. A távérzékelő felírja a lap bal oldalára hogy „hőmérséklet:”. Mint korábban is, azonnal észlelni fog egy vagy több hőmérsékletet, amiket le kell írnia a kettőspont után. A lehetséges hőmérsékleteknek a listája, ami felolvasásra kerül a kezdő diákoknak: forró, hideg, meleg, hűvös, fagyos, perzselő.

Ezután a távérzékelő behívja a képeket. Ezeknek három összetevőjük van. Először a távérzékelő a lap bal oldalára felírja, hogy „képek”, majd kettőspontot tesz. Alatta, új bekezdésben egy gondolatjel után felsorolja a színeket. A távérzékelő számára a színek listája a következő: kék, sárga, piros, fehér, narancs, zöld, lila, rózsaszín, fekete, türkiz (stb.). A távérzékelő érzékelhet és leírhat ezektől eltérő színeket is. Mindenesetre a listát az első néhány napot követően már nem kell olvasni.

A következő sorban, szintén új bekezdésben, ahogy a színeknél, a távérzékelő felírja, hogy „lum” a fényesség jelölésére (luminescence). Ahogy a színeknél is, a hívót gondolatjel követi (nem kettőspont). A lehetségesek skálája: fényes, fakó, sötét, ragyogó.

Az utolsó képi elem a kontraszt. A „lum” hívó alá kell írni: „kontraszt”, utána gondolatjel. A kontraszt lehetséges listája: magas, közepes, alacsony.

Ismét lejjebb, de most már visszatérve a lap bal széléhez (tehát nem bekezdéssel), a távérzékelő behívja az ízeket. Mégpedig úgy, hogy felírja „ízek”, majd kettőspontot tesz. Az ízek lehetséges listája: édes, sós, savanyú, keserű, csípős.

Az öt érzék utolsó hívója a szaglásra vonatkozik. A távérzékelő felírja a „szagok” hívót és a kettőspontot a lap bal szélére. Ahogy a többi hívó esetében, a távérzékelő azonnal érezni fog szagokat, amiket késedelem nélkül rögzítenie kell. A szagok lehetséges listája: édes, nektár,

parfüm, virágillat, aromás illat, szenny, égett szag, por, korom, halszag, füst (hideg és meleg).

Az öt érzékhez köthető adatok rögzítése után a távérzékelő általában közelebbi képet kap a célpontról. Ennek az a bizonyítéka, hogy a távérzékelő majdnem mindig hatalmas méretűként érzékeli a célpontot. Többnyire a méret lényegében mennyiség. Jellemzően választ ad a „mennyi?” kérdésre.

Ahhoz, hogy a 2. fázisban megvizsgáljuk a célpont eme aspektusát, a távérzékelő új bekezdést nyit a lapon, majd felírja: „méretek”, utána kettőspont. Alatta, továbbra is bekezdéssel a távérzékelő behívja a terjedelem többféle jellemzőjét, az alábbiakban látható lista szerint. A távérzékelőnek nem kellene kiírnia a terjedelem hívóit, mivel ezek hosszú szavak és ez veszélyesen lelassíthatja az adatrögzítést.

Íme a választható hívók lehetséges gyűjteménye. A haladó távérzékelők jellemzően bővítik a terjedelmet leíró szavak készletét.

[FÜGGŐLEGES] magas, torony-szerű, alacsony, zömök, mély

[VÍZSZINTES] lapos, széles, hosszú, nyitott, sovány

[ÁTLÓS] rézsútós, átlós, ferde, lejtős

[TOPOLÓGIA] görbe, kerek, négyzetes, szögletes, lapos, hegyes

[TÖMEG, SÚRÚSÉG, TÉRFOGAT] nehéz, könnyű, üreges, tömör, nagy, kicsi, üres, légies, hatalmas, terjedelmes

[ENERGETIKA] bűgő, vibráló, pulzáló, mágneses, elektromos, energia, átható, örvénylő, pörgő, tajtékzó, gyors, robbanó, lassú, élénk, kopogó, forgó

A távérzékelőnek a hat dimenzió közül legalább háromra vonatkozó adatokat kell megadnia, mielőtt tovább folytatja az eljárást. Ha a távérzékelő nem képes legalább háromra vonatkozó információt észlelni, kétségkívül kihagy adatokat.

A tréning kezdetén egy-egy távérzékelő néha azt állítja, nem észlel semmit. Ez majdnem mindig adat-kihagyás dolga, amikor a tudatos elme belép a távérzékelési folyamatba, és úgy dönt, hogy egy adat nem lehet helyes. Ez általában a távérzékelő elméjében levő kételyként észlelhető.

Megoldásképpen az oktató biztathatja a tanulót, hogy ne húzzon ki semmit, és rögtön írja le az adatokat. Ez felvet egy fontos kérdést. Nem számít, mennyire elfoglalt a tudatos elme, míg a távérzékelő a távérzékelési protokoll szerkezetén belül marad.

Ez azt jelenti, hogy a távérzékelőnek csak nyomon kell követnie, hogy mi a következő tenni-valója, és gépiesen végre kell hajtania a feladatot.

A TÁVÉRZÉKELÉSI ÉRZET LEÍRÁSA

A terjedelem dimenziói rögzítésének végeztével a távérzékelő elkezd nagyon erősen érzékelni a célpont valamely szempontját. Ez a szempont bármilyen lehet: érzelmi, fizikai, vagy bármilyen egyéb. Amikor ez történik, a távérzékelő tudatos elméje válaszol az adatokra, és ezt a választ rendszerint ki kell nyilatkoztatni, hogy így korlátozva legyen a képessége, hogy megfertőzze a még be nem gyűjtött adatokat. Ezt a választ nevezik „távérzékelési érzetnek”,

amit úgy kell kinyilvánítani, hogy a távérzékelő felírja: „VF” (Viewer Feeling = „távérzékelési érzet”) majd egy gondolatjelet követően kifejti, mit érez. A távérzékelési érzet nem azonos a célpontra vonatkozó észlelettel. Inkább a távérzékelőnek a célpontra adott válasza.

A távérzékelőnek a kezdet befejeztével kell, hogy legyen távérzékelési érzete, mielőtt áttér a 2. fázisba, de nem szükségszerű vagy kívánatos, hogy ez az érzet drámai legyen. A távérzékelő zsigeri válasza legyen egyszerű, mint pl. „Oké.” – ha ez fejezi ki azt, ahogy ennél a pontnál érzi magát. A távérzékelési érzet gyakori példáinak listája: jól vagyok, ez undorító, boldognak érzem magam, érdekes, szörnyű, ez a hely bűzlik, ez durva, könnyűnek és emelkedettnek érzem magam, ez spirituális, megvilágosodtam, húha! A legfontosabb, hogy ésszerűen tartjuk: a távérzékelési érzet nem adat! Nem ad leírást a célpontról. Azáltal, hogy kinyilvánítjuk a távérzékelési érzetet, elismerjük, és eltávolítjuk az adatfolyamból.

A távérzékelő, miután kinyilvánította a távérzékelési érzetét, leteszi a tollat, és hagyja, hogy az érzet kicsapongja magát, mielőtt folytatná a feladatot. Ebben a fokozatban a távérzékelési érzetet egy következtetéshez hasonlóan kezelünk.

V. 3. FÁZIS

A 3. fázis egy rajz készítéséből áll, amit a távérzékelő intuitív érzései vezetnek. Ez lehet a célpont spontán vázlata, de szintén lehet kissé elemző, ami a gyakorlat korábbi észleletein alapszik. A vázlat néha lehet a célpont részletes grafikus ábrázolása, de gyakran több, mint képi szimbólum, részletesen leíró, de ugyanakkor szimbolikus ábrázolása egy összetettebb célpontnak. A tanulókat arra biztatjuk, hogy térjenek vissza a 2. fázis terjedelemmel kapcsolatos részéhez, mert ez segítséget jelent a 3. fázis vázlatának elkészítésében. A haladó távérzékelők gyakran visszautalnak az 1. és a 2. fázis adataira is.

Először a távérzékelő kap egy új lapot, aminek a jobb felső sarkában az oldalszámot tünteti fel, középre pedig felírja „P3”. A lapot rendszerint fekvő helyzetben használjuk (a hosszabb oldala vízszintes). Ezután a távérzékelő elkezd rajzolni, aszerint, hogy mit érez a papír körül. A megérezések különféle helyeken vonalakat és görbéket fognak sugallni számukra. A kezdő távérzékelőnek azt javasoljuk, ne húzzon ki semmit, csak rajzoljon vonalakat aszerint, ahogy érzi azokat.

Volt egyszer egy diákom, aki egyszerűen semmit sem rajzolt a 3. fázis vázlatához. Miután többször biztattam, hogy rajzoljon valamit, végül rám nézett és kijelentette, hogy tudja, hogy ez nem helyes, de nem tudja kiverni a fejéből a gondolatot, hogy egy kört rajzoljon, a belsőjéből kifelé tartó egyenes sugarakkal. Lerajzolta, és megmutatta nekem, mire gondolt. Amint kiderült, ez a vázlat egy olyan épület tetejének majdnem tökéletes ábrázolása volt, ami a célpont közepén helyezkedett el. Az épület képe, amit a célpont azonosítására használtunk, magasabb szögből volt fényképezve, és ennek a távérzékelőnek a vázlatán pontosan egyezett a szög és a perspektíva.

A 3. fázis vázlatainál a távérzékelőnek nem kell értenie, hogy a rajz mit jelent. Általánosságban az a szabály, hogy nem is lehet pontosan tudni, mit jelent. Lehet ötlet arra vonatkozólag, hogy emberek vagy egy struktúra van a rajzon, de efelől nem lehet bizonyosság. Legjobb esetben is csak azt lehet mondani, hogy úgy érezni: itt vonalak vannak, ott pedig görbék, és így tovább. Gyakran egyszerűen emberek (vagy tárgyak) rajzai láthatók a 3. fázis vázlatában. Ilyenkor nem feltételezzük, hogy ezek a dolgok valóban tárgyak. A gyakorlat e pontján csak azt tudjuk, hogy ezek a rajzok úgy néznek ki, mint tárgyakat ábrázoló vázlatok vagy ábrák.

Miután a vázlat első vonásait megrajzolták, a távérzékelők gyakran átfuttatják a kezüket vagy a tollat a papír fölött (anélkül, hogy az ténylegesen érintkezne a papírral). Ez a művelet sugalmazhatja a távérzékelők számára, hol találják a célpont más jellegzetes vonásait. Jó, ha a távérzékelők minél gyorsabban kiegészítik vázlaikat ezekkel a vonásokkal. Kezdő távérzékelőknél gyakran látni, hogy tiszta mintákat írnak le a kezükkel a papír fölött, anélkül, hogy belerajzolnák ezeket a mintákat a vázlatba. Ez egy másik adat-kihagyási probléma. Szintén sok kezdő távérzékelő mozgatja a kezét az arca előtt, mintha érezné a célpontot. A kezdők majdnem mindig elmulasztják a mozdulatokat a papírra rögzíteni, és biztatni kell őket, hogy megtegyék. Például, ha a célpont egy hegy, sok diáknál megfigyelhető, amint kezével az arca előtt követi a hegy meredek lejtőinek körvonalát, még a lekerekített vagy hegyes csúcs körvonalát is.

Miután végeztek, a diákoknak vissza kell pillantaniuk a terjedelem dimenzióira, amit a 2. fázisban jegyeztek fel. Néha egy pillantás a terjedelem jellemzőire elindítja olyan további területek érzékelését, melyeknek bele kell tartozniuk a vázlatba. Például, néha azt írja egy diák a terjedelem függőleges dimenziójára, hogy „magas”, „torony-szerű”. Ha ellenőrzi a 3. fázis rajzát, észlelheti, hogy ez a magas, tornyosuló dolog hol van, és elhelyezheti a rajzában.

Általában a 3. fázis rajzai gyorsan elkészülnek. Később, az 5. fázisban (vagy a 4. fázis haladó változatában) lehetőség van aprólékos és részletes vázlatokat rajzolni. De a 3. fázis vázlataira általában jellemző a kezdeti benyomások gyors adatátvitel, miközben nem követeli meg a finomabb részleteket. Ennél a korai szakasznál túl sok időt tölteni a részletekkel, arra hívná a tudatos elmét, hogy kezdjen hozzá a rajzolt adatok értelmezéséhez. Hozzávetőleges szabályként nem több, mint 5 percet érdemes szánni az 5. fázis vázlatára. Egy jó 3. fázisbeli vázlat gyakran kevesebb, mint egy percig tart.

A 4. típusú adat esetében, amikor a monitorszemély tisztában van a célpont mibenlétével, a monitorszemélynek azonnal értelmeznie kell a 3. fázis vázlatát (miközben a gyakorlat tart). Az alábbi felsorolásban szerepel néhány hasznos értelmezési irányelv:

- A merőleges és párhuzamos vonalak általában mesterséges szerkezetekre vagy struktúrákra utalnak.
- A hullámvonalak gyakran mozgást jelentenek.
- Az embereket ábrázoló rajzok általában embereket jelentenek.
- Nincs lehetőség a 3. fázis vázlatával méretet becsülni. Egy kör jelenthet golfabdát, de bolygót is.
- Néhány vonal úgy tűnik, hogy víz és szárazföld találkozására utal (pl. egy partvonalat).
- Néhány vonal tűnhet úgy, hogy föld/levegő, vagy víz/levegő határfelületét jelenti.

Tehát ezek az értelmező irányelvek a gyakorlat közben a monitorszemély számára. Nem lenne jó, ha a távérzékelők arra használnák ezeket az irányelveket, hogy azonnal értelmezzék a 3. fázis vázlatát. A távérzékelőknek csak arra kell összpontosítaniuk, hogy lerajzolják azokat a vonalakat, amik bemutatják, visszatükrözik a célpont különböző nézeteit vagy részleteit. A gyakorlat befejeztével a távérzékelő elegendő időt tölthet a vázlatok, vagy más részek adatainak értelmezésével.

VI. 4. FÁZIS

A MÁTRIX

A leghasznosabb és a leginkább leíró jellegű adatok nagy részét a 4. fázisban szerezzük. Mindazonáltal lehetetlen addig belefogni a 4. fázisba, míg az 1., a 2. és a 3. nincs kész. A 4. fázis csak akkor működik, amikor erős kapcsolat alakult ki a célponttal.

A 4. fázisban a távérzékelők egy adatmátrixszal dolgoznak. A mátrix minden oszlopa Bizo-nyos típusú adatot képvisel, és a távérzékelők ezeket az oszlopokat vizsgálják, hogy adato-kat szerezzenek. A 4. fázis mindig egy új papírlappal kezdődik. A papírt vízszintesen hasz-náljuk. A jobb felső sarokba az oldalszám kerül, középre pedig: „P4”.

A 4. fázis mátrix kilenc oszlopának azonosítóját felírjuk a lapra balról jobbra. Az első három oszlop a 2. fázis adatainak változatait képviseli. Az első feltüntetett adat az öt érzékhez kap-csolódik: a látáshoz, halláshoz, szagláshoz, ízeleléshez és a tapintáshoz. Ezt az oszlopot egy „S”-sel jelöljük (Sense = érzék), a következőt „M”-mel (Magnitude = terjedelem). A harmadik oszlop jele VF (Viewer Feeling = „távérzékelési érzet”).

A negyedik oszlopot, amelyik egyik korábbi fázishoz sem kapcsolódik, „E”-vel jelöljük (Emotionals), és az érzéseket tartalmazza. Bármilyen érzés, ami a távérzékelő számára a célpont helyszínének témáiból ered, tiszta érzés. De a kategória ennél többet is tartalmazhat. Amikor egy helyszínnél élénk érzelmek tapasztalhatóak, az emberek gyakran hosszú idővel a tényleges eseményen túl is érzékelik ezeket az érzéseket. Azt mondják, Patton tábornok képes volt intuitívan érzékelni egy terület csatával kapcsolatos érzéseit, még akkor is, ha a csata évszázadokkal korábban zajlott. Továbbá, vannak emberek, akiknek vicces érzete tá-mad egy helyen valami miatt, ami a jövőben fog ott megtörténni. Így a helyek olyan esemé-nyek érzelmeitől vibrálnak, amik már megtörténtek, vagy ezután fognak történni. Ma divatos kifejezéssel élve a helyeknek „feelingjük”, vibrációjuk van.

Például, ha egy távérzékelőt visszaküldenek Auschwitz-ba, a náci koncentrációs tábor hely-színére a jelen időben, a távérzékelő rendszerint érzékelné az épületeket, az ágyakat, a mú-zeum elképzelését, és így tovább. De a távérzékelő a helyszín kapcsán érzékelheti a fájda-lom és a szenvedés érzéseit is. Néhány távérzékelő, attól függően, mekkora rugalmasságot engednek nekik, képes lehet ezeket az érzéseket visszakövetni az időben, hogy meghatá-rozza ezen érzések eredetét.

Közvetlenül az érzések oszlopa után következik a távérzékelő érzéseit tartalmazó oszlop, hogy segítsen a távérzékelőnek megkülönböztetni ezeket az érzelmi vonatkozású adatokat egymástól. A távérzékelési érzet nem azonos a célponttal kapcsolatban érzékelt érzésekkel, a kettő nem összetévesztendő.

A következő oszlop fizikai dolgokat ír le. Ezek az adatok tartalmazhatják az emberek észle-léseit: épületeket, székeket, asztalokat, vizet, eget, levegőt, ködöt, bolygókat, csillagokat, járműveket, vagy bármi egyébbet. A fizikai adatok oszlopát „P”-vel jelöljük (Physicals).

Néhány dolog valódi, de nem fizikai. A távérzékelők gyakran észlelnek nem fizikai dolgokat: lényeket, helyeket és így tovább. Mindezek a nem fizikai dolgok léteznek a szubtérben. Pé-ldául egy személy a fizikai teste nélkül igazi. A lelkünk szubtéri entitás, és amikor a fizikai testünk meghal, többé már nem vagyunk fizikai és szubtéri oldalunknál összeragasztott ösz-szetett lények. A szubtér birodalma legalább olyan összetett, mint a fizikai valóság. Alapvető - a távérzékelők által észlelt - , hogy minden, ami létezik a fizikai valóságban, de még annál is több, létezik a szubtér birodalmában is. Mióta a távérzékelők adatgyűjtésre használják a szubtéri elméjüket, természetes, hogy annak, amit észlelnek, egy része a szubtér birodalmá-val kapcsolatos. Hogy világos legyen a különbség a fizikai és a szubtéri adatok között, a szubtéri adatok oszlopát közvetlenül a fizikai oszlop mellett helyezzük el, és „Sub” fejléccel azonosítjuk.

A kezdő távérzékelőknek rendszerint szükségük van rá, hogy olyan célpontokkal gyakoroljanak, melyeknek nagyfokú szubtéri tartalmuk vagy aktivitásuk van, hogy érzékennyé váljanak a szubtéri észlelésekre. Ez általában a tréning első hetében kezdődik, de folyamatosan jelen van, az észlelések javulása egy normál tanulási görbét követ, attól függően, milyen rendsze-res a gyakorlás.

Az adatok bekerültek a szubtéri oszlopba, éppen úgy, ahogy a fizikai oszlopba. A szubtéri dolgok olyanok, mint a fizikai dolgok, csak épp a szubtérben vannak. Ha egy távérzékelő más adatokat észlel, ami a szubtérhez kapcsolódik, de nem effektív „dolog”, akkor elhelyez egy „S”-t a szubtéri oszlopban, majd ugyanabban a sorban, a megfelelő oszlopba beírja az adatokat. Ez lehetővé teszi az elemző számára, hogy különválassa a szubtéri adatokat az olyan fizikai adatoktól, amik a mátrixon keresztül léptek be. Például a szubtéri lények érzelmeit be lehet írni az érzések oszlopába („E”), ugyanabban a sorban egy „S”-t elhelyezve a szubtéri oszlopban.

A következő oszlop a fogalmaké, és „C”-vel jelöljük (Concepts). Fogalmak olyan, a célt leíró megfoghatatlan elképzelések, amik nem köthetők az öt érzékhez. Az 1. fázisban szereplő minden kezdetleges és haladó leíró tehát fogalom vagy elképzelés, úgy mint: jó, rossz, fontos, jelentéktelen, inspiráló, veszélyes, biztonságos, menedék, munka, játék, szórakozás, rabszolgamunka, kalandos, felvilágosító, támadás, evolúciós, lefokozott, támogatott, gyógyító, önzetlen, gonosz, vészjósló, szent, stb.

Az utolsó két oszlop a 4. fázis mátrixban hasonlít két, különböző típusú következtetéshez. Egy irányított következtetés azonos a következtetéssel, kivéve, ha a távérzékelő valóban azért szondázza a mátrixot, hogy a következtetést megszerezze. Ennek okait a következő fejezetben tárgyaljuk. Az irányított következtetés oszlopát „GD”-vel jelöljük (Guided Deduction). A 4. fázis mátrixának utolsó oszlopa a következtetés oszlopa, „D”-vel jelölve (Deduction).

Összefoglalásképp, a 4. fázis mátrixa így fest:

S M VF E P SUB C GD D

A mátrix szondázása

A 4. fázis mátrixának szondázása úgy történik, hogy a távérzékelő a toll hegyével megérinti a megfelelő oszlopot. A szondázást finoman és óvatosan kell végrehajtani. A tollnak a papíron kell maradnia egy másodpercre. Ez idő alatt a távérzékelő észlel némi információt, ami gyakran – bár nem mindig – kapcsolódik az oszlop címéhez. Ha a toll és a papír érintkezése túl rövid ideig tart, akkor a célpont nem fog túl mély benyomást kelteni az öntudatos elmében. Ha túl hosszú ideig tartja a tollat a papíron, a távérzékelő azt kockáztatja, hogy az öntudatos elme beavatkozik.

Miután elvette a tollat a papírról, a távérzékelő keres egy szót vagy kifejezést, ami leírja az észlelt információt. Ezt az eljárást a cél észlelés dekódolásának nevezzük. A távérzékelőnek gyorsan kell döntenie e szó vagy kifejezés mellett, ritkán 3-5 másodperccel a szondázás után. A távérzékelő beírja ezt az – általában egyszavas - kifejezést a megfelelő oszlopba.

Néha a távérzékelő több dolgot is észlel, mikor egy oszlopot szondáz. Amikor ez történik, a távérzékelő beírja ezeket az adatokat a megfelelő oszlopokba, függetlenül attól, eredetileg melyik oszlopot szondázta. Például, minden érzelmekkel kapcsolatos adat az „E” oszlopba kerül, az is, ami a fizikai („P”) oszlop szondázásakor érkezett.

Ha először dolgozunk a 4. fázis mátrixán, balról jobbra haladunk az oszlopok szondázásával, kihagyva a „VF” (Viewer Feeling) oszlopot, és a következtetés („D”) oszlopát (ennek magyarázata a következő fejezetben). Mindenesetre az irányított következtetést („GD”) nem hagyja ki. Miután a távérzékelő megsondáz egy oszlopot, észleli és leírja az adatokat, tesz egy tollvonást az oszlop alsó részében a lap aljáig, mielőtt áttérne a következő oszlopra. Ez átlós

vonásokat fog eredményezni a lap alján, hosszában. Ha a távérzékelő kettő vagy több kapcsolódó adatot észlel, ugyanabban a vízszintes sorban fogja ezeket a különböző oszlopokba beírni, hogy ne csússzanak el egymáshoz képest. Mondjuk például, hogy a távérzékelő észlel egy barna struktúrát. A struktúra a fizikai oszlopba való („P”), a barna pedig az érzetekhez („S”), mindkettő ugyanabban a sorban.

A kapcsolódó adatok egy sorban való elhelyezése elengedhetetlen az adatok értelmezéséhez, miután a gyakorlatot végezték. Ha a távérzékelő elcsúszik egy sort, miután az érzetekhez beírta, hogy „barna”, a fizikaiakhoz pedig, hogy „struktúra”, az elemző nem fogja tudni, hogy a barna a struktúrára vonatkozik, és talán arra következtet, hogy a célpont körül valami más barna. Adatot csak vízszintesen és lefelé haladva szabad beírni, feljebb soha.

Ha a távérzékelő először csak egy struktúrát érzékel, akkor a „P” oszlopban megjelenik a struktúra szó. Ha később újra észleli a struktúrát, de ezúttal a színét érzékeli, akkor újra leírja a „P” oszlopba, hogy „struktúra”, de ezúttal vele egy sorban feltünteti az „S” oszlopban, hogy „barna”.

A távérzékelési érzet és a következtetés bevitele

A távérzékelési érzetek csak akkor kerülnek rögzítésre a 4. Fázis mátrixában, amikor észlelik őket. A távérzékelési érzet nem a célponttól származó adat; ezek a távérzékelő szubjektív érzései a célról. Ha nem kerülnek kifejezésre, megfertőzik és használhatatlanná teszik a gyűjtésre kerülő adatokat. Ha nyilatkozunk róluk a mátrixban, ezzel megszűnik az adatfolyamra való befolyásuk.

A távérzékelési érzeteket a megfelelő oszlopba írjuk, amit előbb „VF”-fel (viewer feeling) jelölünk. Például „VF – Boldog vagyok.”, vagy „VF – Ez lesújtó.” A távérzékelési érzet kinyilatkoztatása után a távérzékelő leteszi a tollat néhány pillanatra, ahogy a 2. Fázisban tette.

Távérzékelési érzet bármikor jelentkezhethet a 4. Fázis során. Jellemzően azután lép fel, hogy az érzetek és a fizikai tulajdonságok oszlopát szondázzuk. Miután a távérzékelési érzet megjelenik és rögzítésre kerül, a távérzékelő visszatér ahhoz a ponthoz, ahol tartott és folytatja az adatgyűjtést.

A következtetések, hasonlóan a távérzékelési érzetnek, bármely oszlop szondázása során felléphetnek. Ahogy egy következtetés megtörténik, a távérzékelő máris jelzi azzal, hogy áttér a következtetések oszlopához, és ír egy D-t (deduction). Épp, mint a távérzékelési érzet esetében, a távérzékelőnek le kell tennie a tollat, míg a következtetés „elmúlik”.

Az irányított következtetések pontosan ugyanolyanok, mint a következtetések, kivéve, ha akkor történnek, amikor az irányított következtetések oszlopát szondázzuk. Mialatt a mátrix szondázása zajlik, a szubtéri elme tud róla, hogy nyomás épül fel a tudatos elmében, hogy próbálja meg kikövetkeztetni a célpont mibenlétét. Ennek tudatában, a szubtéri elme gyakran enyhítheti a nyomást azzal, ha kiirányítja a következtetést a szubtéri elméből a megfelelő pillanatban. Azáltal, hogy az irányított következtetések oszlopát szondázza, a távérzékelő meg tudja szabadítani elméjét a következtetéstől, annak kialakulásának korai szakaszában. Ez segít elegyengetni az adatáramlást, és minimumra csökkenti annak kockázatát, hogy egy fejlődő, de még ki nem nyilvánított következtetés elkezd befolyásolni a valódi adatot. Ilyenkor nem ír GD-t (guided deduction) az irányított következtetés elé, viszont leteszi a tollat, miután kinyilvánította azt.

Emlékezzünk vissza, hogy a szubtéri elme még mindig irányítja a gyakorlatot, amikor egy irányított következtetés kijelentésre kerül. Ez nem egy normál következtetésre vonatkozó helyzet. A következtetésnél a tudatos elme félbeszakítja az adatáramlást és beilleszt egy

következtetést, ami a célpont jelentésére vagy egy szempontjára vonatkozik. A szubtéri elme elveszítette az ülés irányítását annál a pontnál. Az irányított következtetés esetében nem veszíti el az irányítást, mert ő irányítja a következtetés eltávolítását. Az irányított következtetések oszlopának szondázása teszi lehetővé, hogy az eltávolítás végbe menjen.

A magas- és alacsony szintű adat

A 4. Fázis legfontosabb szempontjainak egyike különbséget tesz magas és alacsony szintű adat között. A magas szintű adatok megkísérik azonosítani vagy felcímkézni a cél szempontjait. A létezés szubtéri birodalmában az információ nem szavakon keresztül érkezik, sokkal inkább azon a közvetlen tudáson keresztül, amit a képi, érzéki, elvi, érzelmi és egyéb benyomásokból gyűjtött össze.

Valóban, ez a telepátia lényege: közvetlenül tudatában lenni más gondolatának. A fizikai valóságban szavakra van szükség, hogy beszéden vagy íráson keresztül jelentést hordozzanak. Ha szavaink teljes fogalmakat hordoznak, úgy az azonosítás magas szintjén írunk le velük valamit. Máskülönben, ha csak az észlelés jellemzőit írjuk le, alacsony szinten dolgozunk.

A különbség leginkább példákon keresztül látszik. Ha a célpont egy tengerpart, a távérzékelő valószínűleg a célpont megjelenési formáit észleli, mint pl. a homokot, a homok érintését, a szelet, a vizet, a nedvességet, a só zamatát, a hullámokat, a víz illatát, és a fűvet. Ezek mind alacsony szinten írják le a célpontot. Magas szintű leírók lehetnek: egy strand, az óceán, a partvonal, egy tópart, az ár-apály hullám, stb. Az a baj a magas szintű leírókkal, hogy gyakran csak részben helyesek, míg az alacsony szintűek általában elég pontosak.

A 4. Fázisban általános szabály, hogy minden magas, vagy a legmagasabb szintű leírót feltüntetjük a következtetések oszlopban, fenntartva az adat oszlopokat az alacsony szintű leírók számára.

A fenti példában a partvonal kapcsán egy elemzőnek, aki az adatokat vizsgálja, nem okozna bajt, ha hullámokként azonosítaná az alacsony szintű leírót, miközben azok esetleg homokdűnék. Viszont a fent említett magas szintű leíró használata a távérzékelőt elviheti abba az irányba, hogy a tudatos elme nagy hullámai által kreált történet szálát kövesse, ami talán egy vészforgatókönyv fabrikálásához vezet.

A 4. Fázis mátrixába bevitt magas szintű adat nagy kockázattal jár. A kezdő távérzékelők gyakran akarnak szerezni magas szintű adatokat, hogy megmutassák, képesek beazonosítani a célpontot. A kezdőknek egyáltalán nem lenne szabad megpróbálni magas szintű adatot szerezni. Majdnem az egész Univerzum leírható alacsony szintű leírók használatával. Röviden: amikor távérzékelünk, le akarjuk írni a célpontot, nem pedig címkézni vagy azonosítani akarjuk azt, vagy annak szempontjait. Például, ha a célpont valójában egy szökőár, biztosabb, ha a távérzékelő leír egy nagy hullámot, az erős szelet, sok energiát, pusztító erőt, a katasztrófa fogalmát, stb. Ha a távérzékelő egy szökőárra gondol, ez az elképzelés beléphet, mint következtetés is, bár ez pontosan beazonosítja a célt.

Hogy tisztább legyen a különbség az alacsony és a magas szintű leírók között, álljon itt egy-egy példa mindegyikre. Mindegyik esetben biztosabb, a magas szintű adatok kikövetkeztetése, miközben az alacsony szintű adatokat valahol másutt visszük be a 4. Fázis mátrixába. Fenntartani az alacsony szintű leíró adatok áramlását, talán a legfontosabb feltétel, ami kihat a gyakorlat általános minőségére és eredményességére.

Alacsony szintű adat

Magas szintű adat

robbanó energia

bombarobbanás

homok, víz, ízek, sós,
hullámok, illat

vízpart

izgó-mozgó, primitív,
pikkelyes állati élet-
forma

dinoszauruszok

magas építmény, szá-
mos emelettel

felhőkarcoló

robbanó hang

robbanás

lejtős szárazföld nagy
energiával vagy hőség-
gel a tetején

vulkán

szobák sora egymással
szemközt egy több
emeletes építményben

hotel

fontos témák gyűjtőhe-
lye

ENSZ Biztonsági Ta-
nács

4½ Fázis

A legtöbb adat, ami a 4. Fázis mátrixába bekerül, a megfelelő oszlopban beírt egy-egy szót jelent. Viszont néha a távérzékelőnek több a mondanivalója, mint ami elfér egy oszlopban. Ez jellemzően akkor következik be, miután a távérzékelő már sok alacsony szintű leíró adatot vett fel, amiről később úgy gondolja, hogy valamiképp kapcsolódik. A terjedelmesebb adatokat a 4½. Fázisban írjuk le, ami arra való, hogy a számos különböző formát összegyűjtse és rendszerezze. Ez a 4. Fázis mátrixának bal oldalán kezdődik. A távérzékelő, miután balról jobbra leírta mondatát vagy szóösszetételét a papírra, a végére írja, hogy 4½ Fázis. A 4½ Fázisként bevitt adat ritkán több egy mondatnál, minthogy kerülendő is. Szerencsésebb időnként leírni akár két vagy több ilyen mondatot is, mint azzal kísérletezni, hogy részletes értekezést írjunk egy adatról. A túl hosszú bejegyzések azzal a kockázattal járnak, hogy az észlelések rögzítése a tudatos elme irányítása alá kerül. A haladó távérzékelők a 4½ Fázis-bejegyzéseket különösen hasznosnak találják, főleg, miután stabilizálták a kapcsolatot a célponttal. Mindazonáltal a kezdőknek résen kell lenniük, mivel hajlamosak rá, hogy kritikátlanul használják 4½ Fázis-bejegyzéseket. Ennek tipikus bizonyítéka az olyan 4½ Fázisbejegyzés megjelenése, amit nem előz meg közvetlenül számos egyszavas kapcsolódó bejegyzés a megfelelő oszlopokban. Így a 4½ Fázis-bejegyzéseknek ideális esetben már észlelt adatot kellene rendszerezniük, arra kellene vonatkozniuk, és határozottan nem lenne szabad „légből kapottnak” tűnniük.

P4½ S

Az P4½ S (skicc) Fázis ugyanazt jelenti, mint a 4½ Fázis, bár inkább egy vázlat, nem szavasított leírás. Amikor a távérzékelő néhány vizuális adatot észlel, ami lerajzolható, "P4½ S"-t ír a fizikai vagy a szubtéri adatok oszlopába, attól függően, hogy a rajz a fizikai vagy a szubtéri valósághoz kapcsolódik inkább. Majd elővesz egy tiszta lapot, függőleges elrendezésben a tetejére felírja, hogy P4½ S, majd ugyanazt az oldalszámot adja neki, mint a mátrixnak az az oldala, amelyiken az oszlopban a P4½ S fel van tüntetve, és egy A-t kapcsol hozzá. Így, ha a P4½ S bejegyzés a 9. oldalon található, akkor a P4½ S vázlat a 9/A oldalon lesz.

A „nagy hármas” és a cél működése

1. A mátrix nyers szondázása

A 4. fázis mátrixának szondázása három szakaszra osztható. Amikor először lép a 4. fázisba, a távérzékelő úgy szondázza a mátrixot, ahogy azt korábban leírtuk. Erre úgy hivatkozunk, mint a mátrix „nyers” szondázása. A kezdőket arra tanítjuk, hogy a 4. fázisban legalább két oldalnyi adatot gyűjtsenek, ezzel megakadályozzuk, hogy túl könnyen feladják. A kezdők eleinte eléggé szkeptikusak a saját adataikat illetően. Mivel ez a szkepticizmus a tudatos elméből származik, nem vészes aggály a tréning alatt. Valójában egy szkeptikus gondolatokkal lefoglalt tudatos elme egy kezdő számára valódi előnyt jelenthet, mert ez zöld utat ad a szubtéri elme számára azzal, hogy az adatok kisiklanak a tudatos elme áttekintő eljárásai elől.

Munka a célponton

A haladó távérzékelők úgy kezelik a 4. Fázis bejegyzéseit, mint a célra vonatkozó igen fontos információk gyűjtésének eszközét. Ez megköveteli, hogy továbbra is hosszan időzzenek a 4. Fázisnál, míg a célponton dolgoznak, és ösztönösen kövessék a szubtéri jel irányítását minden irányban a folyamat során. A távérzékelők az adatok gazdag gyűjteményéhez jutnak, ha úgymond „körülnéznek”. Ha találnak egy struktúrát, az ösztönös érzékük azt mondja, fontosabbat megtudni a struktúrától. Alaposabban írják le, bemennek a struktúra belsejébe, ami szükséges a teljes leíráshoz. A távérzékelők leírják a felületet, ahol a struktúra található. Szintén le kell írniuk az emberek fizikai tevékenységét a struktúrán kívül és belül, és egy jelentős személy tartózkodási helyét is, ami döntő fontosságú lehet a cél-hívó meghatározásában. Mindezek erős intuitív „húzáson” keresztül érezhetőek, ami a távérzékelő tudatosságát a megfelelő irányba tereli.

A célponttal való munka szorosan összekapcsolódik az alacsony szintű adatok feljegyzésével (P4½). Amikor a távérzékelő egy célponton dolgozik, jellemző, hogy érzékel néhány fizikai elemet, és ezeket alacsony szintű leírókkal írja le. Ez a megfigyelés egy másik, kapcsolódó megfigyeléshez vezet, az szintén egy másikhoz, és így tovább. Miután megfelelő számú alacsony szintű megfigyelés született, a távérzékelő elkezd összekötni a pontokat, hogy úgy mondjam. A P4½ bejegyzésként tett kijelentés, mely szerint ezek mind egybetartoznak, maga is alacsony szintű leírása vagy egy részlete a célpontnak. Az állítás nem címke a cél szempontjából.

Például mondjuk, hogy a távérzékelő szelet érzékel, körkörös energiát, nagyon nagy erőt, apró repülő darabokat és örvénylést, mindezek a dolgok szerepelnek a 4. Fázis mátrix oszlopaiban. Ezt követően a távérzékelő a következő P4 ½ állítást teszi: „Erős körkörös szélenergia erős örvényben sok apró repülő darabkát tartalmaz.” A távérzékelő tehát kikövetkeztette a tornádó tulajdonságait is. A szó, „tornádó” már magas szintű, ugyanis egyértelműen vonatkozik a jelenségre. A P4½ fázisban azonban a bejegyzések megmaradnak alacsony szintűnek, még akkor is, ha más alacsony szintű adatokkal kapcsolódnak is össze. A távérzékelő azután folytatja az objektumok következő csoportjával, hasonló módon. Az a klasszikus eljárás a célhoz kapcsolódó munka során.

2. Visszatérés az érzelmekhez

Egy idő után az adatok áramlása le fog lassulni, és célon való további munka ismétléseket hoz, terméketlen. A távérzékelőnek ezután végre kell hajtania a második elemet a „Nagy hármas” mátrix eljárásból. Még annak ellenére is, hogy a távérzékelő rendszeresen gyakorolja az érzelmeket minden egyes vízszintes haladásnál a 4-es Fázis mátrixán, egy sajátos visszalépés az érzelmek oszlopba, gyakran ismét beindítja az adatáramlást. Az ok, hogy a távérzékelő figyelme különböző vonatkozásokban kapcsolódik a célhoz, és a korábban megkapott érzelmi adatok talán kapcsolódnak ezekhez a vonatkozásokhoz, mint például a hargéret, mely egy struktúra belsejében lefolytatott vitából eredhet. Az érzelmi oszlophoz való kifejezett visszatérés, egy sajátos vizsgálat, lehetővé teszi a szubtéri tudat számára, hogy megváltoztassa figyelmének irányát más érzelmi adatok felé, melyek sokkal inkább kapcsolódnak a célhoz.

Például, mondjuk azt, hogy a távérzékelési cél a perui túszerzés, mely 1996. Decemberében kezdődött. Ebben az esetben egy csoport marxista gerilla megtámadta a japán nagykövetség épületeit Peruban és nagyszámú civil tartott túszerzést, amikor egy perui kommandó megtámadta őket, és majdnem minden túszerzést kiszabadított 1997. Áprilisában. A cél kezdeti megközelítésekor a távérzékelő észlelheti a túszerzések közötti félelmet, de a gerillák részéről fennálló agressziót is. A távérzékelő az emberek két csoportjáról számolhat be egy struktúrán belül, az egyik befolyása alatt tartja a másikat. Ahogy az adatok áramlanak, a távérzékelő visszatér az érzelmek oszlopához és újra próbálja. Ez alkalommal a távérzékelő észlelhet

a koncentrációval összefüggő érzelmeket. Ez oda vezet, hogy észleli a tervekészítésre vonatkozó elképzeléseket, várakozást, megmentést, magas szintű politikai érintettséget, és a kommandó tevékenységét. A távérzékelő ugyancsak észlelhet más embereket a célponthoz kapcsolódóan, például egy központi alakot (Következésképpen az elnököt), egyenruhás embereket (következésképpen katonai személyeket), és mindezt külföldi felállásban (következésképpen Latin Amerikában). Jegyezzük meg, hogy a szó „következésképpen” olyan értelemben használatos, ahogy az információ az adatfolyamból kerül kikövetkeztetésre.

Az érzelmekre vonatkozó adatok gyakran vezetnek fizikai és fogalmi adatokra. Ez azért van, mert az emberek érzelmei a célterületen gyakran visszatükrözik mi történik körülöttük, viszont jelentkezik fizikai állapotukban. Viszátérve az érzelmi oszlophoz, segít ugyancsak elkerülni az „ajtókilincs” problémát, melyben a távérzékelő egy nézőpontból fókuszál a célra (mint egy ajtókilincs), miközben hiányzik a tágasabb kép (tulajdonképpen az, hogy mi folyik a szobában). Amikor egyszer az adatáramlás újraindul, a távérzékelő folytatja a munkát a célon ugyanazzal a módszerrel, ahogy korábban.

3. Munka a 3. Fázis skiccével

Miután újraindult az adatáramlás az érzelmek oszlopához való visszatérés következtében, az adatáramlás elkezdhet lelassulni, vagy ismétlődővé válni, mint korábban. Ezen a ponton a távérzékelő visszatér a 3. Fázis skiccéhez és elkezdi a munkát vele a skicc különböző vonatkozásaiban. Emlékezzünk, amikor a távérzékelő a 3. Fázis skiccével dolgozik, még lehetetlen tudnia, hogy az mit jelent. Viszont egyértelműen tükrözi a távérzékelő első benyomását a célról, különösen a vonalakat és egyéb formák elrendezését illetően. A toll hegyét ráhelyezve a skicc különböző pontjaira – dolgozva azokon – a távérzékelő áthelyezi tudatosságának fókuszát a céllal kapcsolatban. Ez lehetővé teszi a távérzékelő számára, hogy ismét újra indítsa az adatok áramlását, és a távérzékelő visszatér a 4. Fázis mátrixához hogy elhelyezze az adatokat a megfelelő oszlopokban.

Amikor a 3. Fázis skiccével dolgozik, a távérzékelő nem kísérli meg felcímkézni, vagy azonosítani az egyedi jellemzőket, habár ezek leírhatók alacsony szintű terminológiával. Általánosabban fogalmazva, a távérzékelő pusztán a skicet használja, hogy alacsony-szintű adatokat gyűjtsön, megváltoztatván a saját figyelmének irányát egyik helyről a másikra. A távérzékelők dolgozhatnak a vonalakkal a 3. Fázis skiccén, megoldva néhányuk jelentését, használván az 1. Fázis kezdetleges és haladó leíróit. Ez alkalmas mód meghatározni, vajon struktúrák vagy élőlények képezik a célterületet, ha eddig még nem lett meghatározva.

A távérzékelő az alábbi határfelületeket is keresheti a 3. Fázis skiccén: föld-levegő, föld-víz, levegő-vákuum, föld-vákuum, levegő-víz. Igen hasznos eljárás különböző geológiai formációk meghatározására a célterületen. Például, mondjuk, a távérzékelő azonosított egy struktúrát a célterületen, mely sima felszínen található. Amikor a távérzékelő a struktúra alatt kezd el dolgozni és vizet talál, utána pedig a struktúra fölött dolgozik és levegőt, akkor a távérzékelő tudni fogja, hogy a struktúra lebeg a vízen, s esetlegesen egy hajó (ami hasznos következtetés). Amennyiben a távérzékelő úgy ítéli meg, hogy egy struktúra található a 3. Fázis skiccén, és a struktúra belsejében levegő van, a struktúra alatt és fölött vákuum, akkor a struktúra nagy valószínűséggel az űrben van („űreszköz” lenne a következtetés). Ha a struktúra sima felszínen van, és a felszín kemény és természetes (mint a szárazföld), és a struktúra fölött levegő van, akkor a távérzékelő tudja, hogy a cél magában foglal egy felszínen álló, szárazföldi struktúrát. Ha a távérzékelő a 3. Fázis vonalának mindkét oldalán dolgozik, található egyik oldalon vizet és a másik oldalon szárazföldet, akkor a távérzékelő tudni fogja, hogy a cél föld-víz határvonalat tartalmaz, s a következtetés lehet vízpart.

Utasítások

Az utasítások működésének alapja felöleli a távérzékelő tevékenységét, aki a megfelelő oszlopba leír egy szót (zárójelben) és azután megérinti a szót a tollal. Az oszlopba írt szó az „utasítás”. A tollat használván a szó megérintésére, fókuszálva a szubtéri tudat figyelmét a cél szempontjaira az utasítással összefüggésben. Az eredményként jelentkező adatáramás ezután bekerül a mátrix megfelelő oszlopába a jel alá.

A távérzékelő saját adataiból eredő szavak a megfelelő oszlopba kerülnek zárójelben (). A monitorszemélytől származó utasítások, ellentétben a távérzékelő saját adataival, szögletes zárójelbe []. Ha a monitorszemély szava(i) utasítás értékű szerkezetet alkotnak, akkor ezeket nem szabad vezető-elvként használni, és szorosan kötni a távérzékelő adataihoz. Például, ha a távérzékelő épületet lát, a monitorszemély kiadhatja a távérzékelőnek a „tevékenység” jelzést, leírva a szót szögletes zárójelbe a fogalmak (concepts) oszlopba, aztán próbálván a szót és beillesztve az eredményül kapott adatokat a mátrix megfelelő oszlopába.

Mozgásos gyakorlatok

Háromféle mozgásos gyakorlat van („szinteknek” nevezik őket). Bármelyik szint megvalósítható, miután a 4. Fázisban némi időt fordítottunk.

Egyes szint

Ezek a gyakorlatok alapvetően visszaviszik a távérzékelőt az 1. Fázis módosított formájába. Ideogram készül és dekódolásra kerül, aztán az illető visszatér a 2. és 3. Fázishoz, mielőtt ismét megérkezik a 4. Fázishoz. Mindez két okból történik. Amennyiben a monitorszemély szerint a távérzékelő esetleg letért a célról, az egyes szintű mozgásos gyakorlat majdnem minden esetben visszaviszi a távérzékelőt a célhoz. A másik ok az lehet, hogy a távérzékelőt a célhoz kapcsolódóan újabb területre kell esetleg irányítani, mely jelentősen különbözhet az addig vizsgált területtől. Az új, az 1.-től a 3. Fázisig terjedő információ segíthet a távérzékelőnek megkülönböztetni a célpontot illető két területet.

Ezeket a jelzéseket a 4. Fázis mátrixába balról-jobbra írjuk. Általában fél oldal szükséges, egyébként pedig új papírlapot kell elővenni. A 4. Fázis mátrixát nem kell átírni az új lapra, ám fel kell tüntetni az oldal számát. Közvetlenül azután, hogy a távérzékelő leírja a jelet, a tollát a jel jobb oldalára helyezi és ideogramot rajzol. Az ideogramot ezután dekódolják az 1. Fázisban ideogramjain alkalmazott módon. Csak egy ideogramot használunk a egyes-szintű mozgásos gyakorlatban, mielőtt tovább lépnénk a 2. Fázisra. A következőkben jelek listáját láthatjuk, egyes szintű mozgásos gyakorlatok végrehajtására, kezdve a leggyakrabban használtakkal:

1. „A célpont központi térségéről (vagy célhelyszín, vagy célterület), valamit érzékelni kellene.” A legtöbb egyes szintű mozgásos gyakorlat ezt az utasítást tartalmazza, különösképpen, amikor elsőként alkalmazzák ezt a gyakorlatot.

2. „300 méteres távolságról (vagy az éppen megfelelőt használva) a cél felett (vagy északra, délre, keletre vagy nyugatra), valamit érzékelni kellene.” Ez az utasítás csak akkor használatos, ha nem egyértelmű, hogy a távérzékelő hol helyezkedik el a (megfigyelt) helyszín viszonylatában. A szóban forgó utasítás csak ritkán szerepel az első szintű mozgásos gyakor-

latok között, hiszen lényegében eltávolítja a távérzékelőt a cél központi térségétől, mely pont viszont általában a cél legfontosabb része.

3. „Közvetlenül balra (vagy jobbra, elöl, hátul) a céltől valamit érzékelni kellene,”
4. „A cél központi területéről (vagy helyszínéről) a célszemélyt (vagy objektumot) érzékelni kellene.”
5. „A struktúra belsejéből, valamit érzékelni kellene.”

Kettes szint

A kettes szintű mozgásos gyakorlatok célja a távérzékelőt egyik helyről vagy a cél egy pontjáról egy másikra vinni anélkül, hogy a távérzékelő elhagyná a 4. Fázist. Ez a gyakorlat nem okoz teljes törést, mint az egyes szintű mozgásos gyakorlat, és nem változtat a figyelem irányán sem olyan szövevényes mértékben, mint a hármas szintű gyakorlat. Az utasítás szükségképpen ugyanaz, a helyzet vonatkozásában, mindösszesen néhány szó megváltoztatása mellett. Íme az utasítás:

„Mozduljon el az [új cél területre vagy pontjára] és írja le.”

Ebben az utasításban az „új célterület, vagy pont” szükségképpen a távérzékelő saját adataiból kell hogy eredjen. A monitorszemély általában nem szűrja be a saját szavait itt, kivéve, ha a távérzékelő figyelmét a cél valamilyen általános összetevőjére kívánja irányítani. például, az „új célterület vagy pont” magában foglalhat ilyen kifejezéseket is, mint „célszemély”, „célszemélyek”, „célobjektum”, és így tovább.

A kettes szintű utasítást a 4. Fázis mátrixába írják balról jobbra, keresztül. A távérzékelő ezután folytatja az adatok lejegyzését ugyanebbe a mátrixba, a normál módon miután leírta a mozgásos utasítást. Nincs ideogram ebben a gyakorlatban. Azonban, személy szerint, hasznosnak találom időről-időre megpróbálni a szó utolsó betűjét „describe” (leírás) a kettes szintű utasítás során, az én figyelmemre való összpontosítás végett.

A kettes szintű mozgásos gyakorlat lehet időre vonatkozó is. A gyakorlat elvégzésére kiadott utasítás a következő formájú:

„Mozduljon az [időre vonatkozó azonosító következik] időpontra (időtartamhoz) és írja le.”

Ebben az utasításban, az időre utaló azonosítónak egyértelműen kell kapcsolódnia a távérzékelő korábbi adataihoz. Például, amennyiben a cél egy piramis Egyiptomban, és a távérzékelő leírja a piramis struktúráját, a monitorszemély kiadhatja az utasítást: „Mozduljon el a struktúra építésének időpontjára és írja le.”

Hármas szint

Ez a legbonyolultabb a három mozgásos gyakorlat közül. Megváltoztatja a távérzékelő tudatosságát anélkül, hogy megszakítaná az adatfolyamot. A mozgást nagyon részletes utasítás előzi meg (általában csak egy-két szó) a 4. Fázis megfelelő oszlopába és aztán hagyják a távérzékelőt, hogy megérintse tollával a szót és megkezdje az adatátvitelt. Az utasítás szava eredhet a távérzékelőtől, zárójelekbe zárva (). Amennyiben az utasítás a monitorszemélytől származik, szögletes zárójel használandó []. A monitorszemélytől származó utasítást csak

igen ritkán célszerű használni a 4. Fázis során, és amikor használt, a lehető legnagyobb változatossággal rendelkezhet.

Például, a távérzékelő két személyt érzékel – egy férfit és egy nőt - , egymástól elválasztva, mondjuk egy úttal. A távérzékelő képes elmozdulni a férfitől a nőhöz megtéve „(nő)” a szükséges bejegyzést a konkrét oszlopba, próbálni a tollával, majd folytatni az adatgyűjtést a 4. Fázis mátrixába.

Az egyik különlegesen érdekes hármas szintű mozgásos gyakorlat a mélytudat próba. Ebben az esetben a távérzékelő belép a tudatába valakinek, azért, hogy összegyűjtse gondolatait és a személyiségére vonatkozó információkat. Ám etikai kérdések merülnek fel e gyakorlat kapcsán. Bárki szubtéri tudata távérzékeléssel megtapasztalható e tevékenység során, még akkor is, ha az adott személy tudatos elméje nem. Az elmondottak pedig további indokul szolgálnak arra vonatkozóan, miért tanácsolom valamenyi távérzékelőnek, hogy rendszeresen meditáljon, távolítsa el magából valamennyi stresszes gondolatot, mielőtt belép másvalaki tudatába. Kötelező megtenni ezt, hogy ne okozunk sérülést távérzékelés közben.

A mélytudat próba végrehajtását a fizikai oszlopba beírt „[célszemély]” jegyzéssel és „[mélytudat próba]” jelöléssel rögzítjük a fogalmak (concepts) oszlopban. A távérzékelő ezután megérint egyszer minden egyes szót minden egyes szóösszetételben, és veszi a kapcsolódó adatokat a matrixban, általában az érzelmek (emotionals) és a fogalmak (concepts) oszlopban.

A hármas szintű, időpontra vonatkozó mozgásos gyakorlat végrehajtható esemény- vagy tevékenység alapú utasítás szavakkal. Ezeknek az utasításoknak egyértelműen kell kapcsolódniuk a távérzékelő adataihoz. Az ilyen utasításokat szögletes zárójelben jelöljük [] a fogalmak (concepts) oszlopban a 4. Fázis mátrixában. Kezdő és középfeladók távérzékelő kurzusokon a „tevékenység” a leggyakrabban használt időpontra vonatkozó hármas szintű utasítás.

VII. 5. fázis

Speciális eljárásokat alkalmaznak a Tudományos Távérzékelésben az 5. Fázisban. Az alábbiakban bemutatunk néhány apró vázlatot az 5. Fázis eljárásából, általában az egyhetes kezdő kurzus végén szokot erre sor kerülni.

Az 5. Fázis munkalapot és mátrixot igényel, külön darab papíron. A munkalapot P5w jellel kell ellátni, míg a mátrixot P5m címkével. A munkalapot a mátrix jobb oldalára kell tenni. Valamennyi 5. Fázisban készült oldalt ugyanazzal az oldalszámmal kell ellátni, az egyes oldalak az abc kisbetűivel jelöljük (pl. 23a, 23b, stb.). Az 5. Fázis mátrixa azonos a 4. Fázis mátrixával. Hasonlatosan, a P5 ½ mátrix pontjai azonosak a P4 ½ bejegyzéseivel.

1. Idősorok: rajzoltassunk a távérzékelővel egy vízszintes vonalat a munkalap közepére. A távérzékelőnek ezután meg kell határoznia a cél időpontját, a jelen időt, és valamely jól ismert esemény időpontját. A távérzékelőnek nem kell tudnia a konkrét vizsgált esemény pontos jellemzőjét, csak annyit, hogy az „A” jelű esemény. A távérzékelőt továbbá utasítani lehet az idősor próbálására további jellemző események kapcsán. Valamennyi eseményt általános jelöléssel kell ellátni, pl. A, B, C esemény, stb. A távérzékelőnek nem kell keresnie az adott évet, csak magát az eseményt.

2. Vázlatok: elemző vázlatok (lásd részletesen a 3. Fázis rajzait) készíthetők és próbálhatók a munkalapon. A próbálkozások révén beszerezhető adatokat az 5. Fázis mátrixában kell rögzíteni. Vonalakat lehet húzni a vázlatokba jelezvén a különböző tárgyak vagy helyszínek

összekapcsolását. A távérzékelő átkapcsolhat egyik helyről vagy tárgyról egy másikra vagylagosan próbálva a rajz különböző részeit. Vagylagosan, a távérzékelőt utasítani lehet, hogy mozduljon el a rajz egyik részéről a másikra, követvén a vonalat a tollával mely összekapcsolja a különböző részeket. (Lásd a diát.)

3. Utasítás: az 5. Fázisban a monitorszemély utasításokat adhat a távérzékelőnek, hogy lépjen be a mátrixba, mely elvezetheti a 4. Fázisba is. Ezek az utasítások eredhetnek a távérzékelő 4. Fázisban szerzett adataiból, de lehetnek a monitorszemély szavai is. Nos, megismételjük, a távérzékelő saját szavaiból eredő üzeneteket az 5. Fázis mátrixába zárójelekbe foglalva () rögzítjük, míg a monitorszemély utasításait szögletes zárójelekbe []. Továbbá, minden egyes, a monitorszemélytől eredő utasításnak egyértelműen kapcsolódnia kell a korábban gyűjtött adatokhoz, hogy minimalizálható lehessen a „pávakakas következtetés” kockázatát, az a jelenség, amikor egyik következtetés egy újabbat von maga után, és még újabbat, stb, egészen addig, amíg egy képzetes történet ki nem bontakozik.

4. Területi vázlatok: a monitorszemély utasítja a távérzékelőt, hogy rajzoljon egy térképet, mondjuk az Egyesült Államokét. A térkép egyetlen részlete sem lóghat az 5. Fázis munkalapja széléhez 2.5 cm-nél közelebb. A monitorszemély ezután egy jól ismert hely nevét adja meg (általában egy városét). A távérzékelő ezután automatikusan ráhelyezi a tollát az adott helyre és gyorsan rajzol egy vonalat a cél helyszínére. Nincs szükség további utasításra a monitorszemély részéről, mint megadni az eredeti helyszín nevét. A vonalnak egyenesnek kell lennie és gyorsan kell meghúzni. Lassan húzott, vagy görbe vonal azt jelzi, hogy a tudatos elme zavarja az adatáramlást.

5. Szimbolikus vázlatok: ezek a vázlatok felölelik a cél néhány részletét vagy szempontját melyről további információ szükséges. Például, az 5. Fázis munkalapján dolgozva, egy kört rajzolhatunk a megfigyelt személy jelölésére, és egy négyzetet egy kormány szervezetre, és így tovább. A távérzékelőnek nem mondják meg pontosan mit képvisel a szimbólum. Ellenkezőleg, távérzékelő csak általános leírást kap természetükről (pl. a cél alanyáról, a célcsoportról, stb.). Ezeket az általános azonosítókat lejegyzik a szimbólumok mellé. Ezután vonallal kötjük össze a szimbólumokat. A vonalat felcímkézik „viszonyulás” (attitude). A szimbólumokat próbálva (a távérzékelő a tollát használja ehhez) és az összekötő vonalat, a kapott információ az 5. Fázis mátrixába kerül. Amennyiben a szimbólumok fizikai tételeket képviselnek, akkor a címkéket a mátrix fizikai oszlopába (physicals) kell helyezni. A szó „viszonyulás” a fogalmak (concepts) oszlopba kerül, szögletes zárójelben. Minden adat bekerül a mátrixba.

Mozgásos gyakorlatok az 5. Fázisban: **Csúszás:** a monitorszemély utasíthatja a távérzékelőt hogy mozduljon el az egyik helyről a másikra ellenőrzött módon, a távérzékelővel lerajzoltatván egy kis kört az 5. Fázis munkalapjára. Ezt a kört fel kell címkézni a következő módon: „A: 1-es helyszín”. Ennél jobb, ha a távérzékelő leír valamit, ami több jelentéssel bír, ám továbbra sem vezető, mint például: „A: a struktúra tetején”. Újabb kis kört kell ezután rajzolni a munkalapra, az első körhöz képest viszonyulva jelzi a következő értelmes helyszínt.

Például, ha a távérzékelő egy épület tetején van, és a monitorszemély azt szeretné, hogy a távérzékelő ereszkedjen le az épületben, akkor egy második kör az első alá kerül. A második kört megfelelően kell felcímkézni (Pl. „B: az épületen belül”). A távérzékelőt ezután utasítják, hogy kapcsolja össze az első kört a másodikkal egy vonallal, és aztán menjen vissza lassan a vonalon, ahogy szükséges azért, hogy előre és hátra mozogjon a két pont között. A távérzékelő megérintheti ezek után a pontokat, A-t és B-t a tollával hogy gyorsan váltson az egyik helyszínről a másikra. Ezzel párhuzamosan, egy utasítás kerülhet zárójelben (pl. a következő szavak: „Az épület belülről”) a fizikai oszlopba, hasonló eredményt szolgáltatva. azonban, csúszás (lefelé az összekötő vonalon az A pontból a B-be) hasznos abban az esetben, ha a monitorszemély úgy gondolja, hogy a távérzékelő esetleg eredményesen tudja ellenőrzése alatt tartani a mozgást, például, mert a monitorszemély úgy gondolja, az útvonal mentén történő elmozdulás közben tett vizsgálat értékes lehet.

Mivel nincsenek távolsági korlátok az eljárás során, a csúszás igen hasznos lehet abban az esetben ha két objektum nagy távolságra esik egymástól, akár más-más csillagrendszerben van. a csúszás gyakran más technikával együtt használják. Például, két pont között a mozgást kezdetben meg lehet csúszással valósítani, miközben a további mozgásokat már ki lehet váltani azzal, hogy a távérzékelő egyszerűen csak megérinti az összekötött körök egyikét. Az 5. Fázis mátrixába, az adatok rögzítésük során, az A és a B a mátrix fizikai oszlopába kerülnek, szögletes zárójelben, pl. [A]. Az adatok ezután követik az A-t a fizikai oszlopban az A-ra vonatkozóan az 5. Fázis munkalapján. A fizikai oszlopban a B-re vonatkozó adatok pedig ugyancsak a B-re vonatkozó, az 5. Fázishoz tartozó munkalapon.

VIII. Kibővített SRV

A Farsight Protokollokat akárhol is találjuk leírva az 1 Fázistól az ötödikig, alap SRV-nek nevezzük. Az intézetnél tanított emelt szintű kurzusok során ezek olykor jelentősen különböznek, azért, hogy képzett és alkalmas távérzékelő a lehetőségekhez mérten minél inkább érvényesíteni tudja képességeit. A változtatásokat kibővített SRV-nek és emelt szintű SRV-nek nevezik. A diákok általában az alap SRV-t tanulják, aztán a kibővített SRV-t, és végül a haladó SRV-t. Mindent, ebben sorrendben. A képzés valamennyi része az előző fokozatra épül, annál összetettebb és csak az előzőek ismeretében érhető el az újabb szint. Nem javasolt bármelyik szint átugrása, mondjuk a haladó SRV megtanulása a bővített SRV-t átugorva, az alap SRV megtanulását követően. Amit a tanuló elsajátít az előző változatban felhasználásra kerül az új ismeretekkel együttesen, tehát a korábbi változat átugrása zavarhoz vezet és valószínűleg rossz alkalmazáshoz. Jelen leírásban a bővített SRV-ről olvashatunk.

A bővített SRV két, az alap SRV-ből örökölt problémát old meg. Az első probléma az 1. Fázis adatainak elégtelenségével függ össze. Az alap SRV számos ideogramot gyűjt és dekódol az 1. Fázis során a célterület különböző aspektusai figyelembe vételével. Ezek az ideogramok a távérzékelési ülés legfontosabb elemei közé tartoznak, hiszen a tudatos elmének szinte esélye sincs befolyásolni ezen adatok gyűjteményét. Mivel pedig az ülés a lehetőségek szerint leggyorsabb folytatása a cél, a következő fázisokra, ahol értékesebb adatok gyűjtése várható, az 1. Fázis ideogramjait lényegében eldobják, amint a távérzékelő tovább lép a folyamatban az ülés során.

A második probléma azért jelentkezik, mert a távérzékelő az 1. Fázisból, részelemekre és ideogramokra vonatkozó, visszamaradó benyomások tömegével lép be a 2. és 3. Fázisba, például, ha négy fontos aspektust azonosított a távérzékelő négy különböző ideogram segítségével az 1. Fázisban, milyen sorrendben számoljon erről be, mondjuk a hőmérsékletről, és milyen sorrendben? Amennyiben a cél egy alaszakai tábor a tél kellős közepén, akkor a távérzékelő beszámolhat a tábortűz melegéről és a környező hideg hóról is. A részletekre vonatkozó zavar a 2. és 3. Fázisban is folytatódik, és a távérzékelőnek igen sok időt kell eltöltenie a 4. Fázisban, hogy kiválogassa őket.

A kibővített SRV eljárása mindkét problémára megoldással szolgál. A kibővítés miatt mind az összegyűjtött mind minősége mind mennyisége növekszik az ülés során. Megrövidül az idő a különböző célvonalak leírására a 4. Fázisban. A kibővítés hatására gyakorlati haszonnal járó adatokat lehet gyűjteni minden egyes 1. Fázisú ideogram kapcsán. Végül, a kibővített SRV komoly lehetőségekkel szolgál a vázlatkészítési és elemző technikák alkalmazására a 4. Fázisban.

Kibővített SRV, 1., 2. és 3. fázis

A kibővített SRV-t használva a távérzékelő az ülés során a szokásos módon megkapja a koordinátákat és lerajzolja az ideogramot. Azután ír egy „A.”-t és leírja a toll mozgását szavakkal. Az ideogramot ezután próbálja, kezdetleges és haladó leírókat keres. Ezt követően a távérzékelő „B.”-t ír és alacsony szintű megállapítást ad az ideogram által jelképezett részlet meghatározására (mint például: „struktúra,” „tárgy,” „Nincs-B,” és így tovább. Mindez megegyezik az alap SRV-vel.

A távérzékelő ezután egy „C.”-t ír, a „B” alá. Majd az ideogramot ismételtén próbálja, keresvén 2. Fázisú, alacsony szintű leírókat, ám valamennyi, a 4. Fázisban megengedett adat itt is megengedett. A távérzékelőt nem kényszeríti semmi, lehetősége van, hogy ha bármit is érzékel szabadon tehesse. A próba e módszerét szabad „szabad válszadásnak” hívják. Az alap SRV magában foglal néhány „C” típusú bekezdést is (általánosságban hármast vagy négyet), a kibővített SRV-ben azonban a távérzékelőt biztatják az ideogram többszöri próbálására, azért, hogy sokkal bővebb adatlistát kapjanak a „C” rész számára. emlékezzünk vissza a 2. fázisra, ahol az adatgyűjtés mindig egy kötött szerkezetet követ (hangok, mintázat, hőmérséklet, látvány és így tovább). A kötött szerkezetű megközelítés nem használt a továbbiakban az 1. Fázis "C" szakaszában, a távérzékelő azonban tudatosan visszaidézhet magában néhány, a 2. Fázishoz tartozó kategóriát, ehhez olykor segítségre és kezdeményezésre van szükség. Ötször vagy hatszor próbálni az ideogramot gyakori ennél a pontnál, a távérzékelő azonban jelen helyzetben annyiszor próbálja az ideogramot ahányszor csak szükségesnek tűnik az adatáramlás folytatásához. az adatokat függőlegesen lefelé jegyzi le a lapra.

Ahogy a távérzékelő egyre több adatot gyűjt össze a „C” szakasz során, észre fogja venni, hogy az ideogramban tükröződő cél-aspektusnak halvány és bizonytalan képe kezd kibontakozni. Például, amennyiben az ideogram struktúrára utal, a távérzékelő elkezd kialakítani a struktúra intuitív mentális képét. Vagy közvetlenül alá, vagy (többnyire ez a helyzet) a „C” oszlop adataitól képest bal oldalra, a távérzékelő ezt követően egy „D.”-t ír, hogy elkészítsen egy 1. Fázisú vázlatot. A vázlat ezután ebben az értelemben készül el a célról (mint struktúra) a „D” alatt.

Ideális esetben, valamennyi fent említett dolog egyetlen papírlapra kerül. Így, a kibővített SRV használatával, a távérzékelő minden egyes ideogramhoz komplett adathalmazt gyűjt össze, beleértve a vázlatot is. Ez az eljárás feloldja azt a problémát, hogy az egyes ideogramok által képviselt egyedi adatok összekeveredjenek egyetlen 2. Fázisba és egyetlen 3. Fázisba. Ám jegyezzük meg, még nem „illesztettük össze a darabokat”.

A távérzékelő ezt követően megismétli az eljárást a 1. Fázis szokásos eljárása szerint, 3-5 alkalommal véve újra a cél koordinátákat, közben megfigyelve, hogy bármelyik ideogram a következőkben ismételtén megjelenik-e különböző ideogramként. Azonban, amennyiben előnyös, meg kell ismételni meghatározott számú alkalommal esetenként, így elkerülve, hogy a tudatos elme elkezdje elemezni az ideogramot az ülés során. A legtöbb távérzékelő öt alkalommal veszi elő ismételtén a célkoordinátákat, ezáltal lehetővé téve, öt teljes ideogram-vonatkozású adat gyűjtését, öt önálló vázlatot ideértve. Ilyen esetben a távérzékelő csak azután kezdi el a 2. Fázist, ha már mind az öt 1. Fázisú elemzést végrehajtotta, akár van ismétlődő ideogram a sorozatban, akár nincs.

A 2. Fázis előkészíti a távérzékelőt, hogy összekapcsolja a korábbi 1. Fázis vázlatait egy összetett vázlattá. Ez az új vázlat a 3. Fázisban készül el. A 3. Fázis lapja hosszanti irányban tájolt (ami, ismételtén, azt jelenti, hogy a lap hosszabb oldala vízszintesen helyezkedik el). A távérzékelőnek van némi ideje elkészíteni a 3. Fázisú vázlatát, körültekintően megfigyelve kezdeti érzéseit a vázlat kibontakozásakor és minden egyes alkotóját a megfelelő pontra helyezve.

A korábbi 1. Fázisú rajzok egyetlen vázlatát sem szükséges elhelyezni a 3. Fázisú vázlatban. Igazából a 3. Fázisban elkészült vázlatok legtöbbször az a jellemző, hogy az ülés más részén nem bukkannak fel. A távérzékelők inkább a korábban összegyűjtött vázlatok módosított változatait alkotják meg, ezért a megérzéseknek irányítottaknak kell lenniük.

Kibővített SRV, 4. Fázis

A kibővített SRV 4. Fázisa meglehetősen interaktív és nemlineáris. Az alap SRV esetében a szerkezet uralkodó jelleggel szekvenciális és lineáris, a távérzékelőt az egyik lépéstől a következőre vezetve, elenyésző szerkezeti rugalmasságot engedélyezve. Ez a megoldás korlátozza a tudatos elme beavatkozását az adatgyűjtési folyamatba. Az SRV haladó művelői azonban már otthonosan mozognak mind az ülések szerkezete, mind az adatgyűjtés kapcsán jelentkező „érzések” terén, ezért nagyobb szabadságot kaphatnak a szerkezet kapcsán, interaktív módon folyathatják a cél megértését.

A kibővített SRV-t használva a távérzékelő egyszerre öt lappal dolgozik. Mindegyik lap a többitől eltérő célt szolgál. Az első lap a hagyományos 4. Fázisú táblázat. A távérzékelő dolgozik a táblázaton, s megoldja a „nagy hármast” feladatot, miként az alap SRV esetében. Azonban van néhány eltérés annak levezetésében, hogy a távérzékelő miként kezeli a 4. Fázist, az alábbiakban mutatjuk ezt be.

Tapintási próba

A kibővített 4. Fázisban a távérzékelő kiterjedten használja a kezét, sőt, még a testét is, a cél feltárása érdekében. Amikor a távérzékelő megkapja a mentális képet a célról, az többnyire zavart, ezért akár a kezeit is használhatja, hogy „érezze” a célt, külsőleg és belsőleg egyaránt. Ami a külső próbát illeti, végigfuttathatja a kezét az ott lévő dolgok célterület körvonalainak megtapasztalása érdekében, mint például struktúrák, hegyek vagy akár arcok. Ami pedig a belső próbát illeti, a távérzékelő nyomást gyakorolhat a kezével (általában felülről lefelé, habár erre nincsen szabály itt) a célon keresztül, érzékelve annak belső vonatkozását, és így tovább. A magam részéről a kezemet használom e célból. Ily módon érzékelni lehet, hogy vannak-e személyek pl. a harmadik emeletén a struktúráknak.

A tapintási próba nem korlátozódik a kezek használatára. A távérzékelő belehelyezheti a fejét, vagy akár az egész testét a célba, vagy bármelyik pontjára. Például, a fenti esetet tekintve, betettem a fejem a struktúrák belsőre, megtekintve, mi van az egyes szinteken. Ez szó szerint a következőképpen történt: előre hajtottam a fejemet, miközben az asztalnál ültem, és beraktam a fejem a struktúra kivetített képének közepébe. Ezután meg tudtam különböztetni, hogy a felső emeleten két személy van, egy férfi és egy nő. Az alsó szinten pedig nagyszámú alany nyüzsgött.

Olykor a távérzékelőnek nagyobb méretű képet kell megjeleníteni a célról, vagy a cél helyszín egy összetevőjét, mint például egy összetett struktúrát, vagy esetleg egy alagutat, mely áthalad egy hegyen. Végrehajtva ezt, a távérzékelő elháríthat az asztaltól és mentálisan kivetítheti a képet a szoba egy üres területére. A távérzékelő ezután belesétálhat, vagy belemászhat a célba, vagy a cél egyik összetevőjébe és érzékelheti a szükséges dolgokat.

Miután a tapintási próba véget ért, a távérzékelő visszatér a 4. Fázis lapjaihoz és lejegyzi az adatokat a megfelelő helyekre. Amennyiben az adatokat szóban írja le, akkor a távérzékelő az adatokat közönséges oszlopbejegyzéseként rögzíti, vagy 4½ Fázis bejegyzésként. Jelen esetben a „T” „tapintást” jelöl.

4. Fázisú vázlatok

Ha a távérzékelő az ülés bármelyik szakaszában vizuális képet érzékel a célról, vagy a cél valamilyen aspektusáról, akkor azonnal le kell rajzolni ezt a képet. Ilyen mentális képek jelentkezhettek az ülés során a táblázat próbájának eljárása közben, de eredményezheti a cél tapintási próbája is. A kibővített 4. Fázisban három lap áll rendelkezésre. Ezeket a lapokat Phase 4M, Phase 4W és Phase 4L nevekkel címkézik, ahol „M”, a „W” és az „L” a következőket jelenti „mikro”, „munkalap” és „táj” - egyenként. Ezeket a lapokat nem szükséges megszámozni. Valamennyi lapot hosszanti irányban tájoljuk (a leghosszabb oldala vízszintesen).

A 4. Fázis „M” lapját olyankor használjuk kis vázlatok készítésére, amikor vizuális adatok jelentkeznek a 4. Fázis táblázatának próbálása során. A távérzékelő nagybetűt ír, (az „A”-val kezdve) a táblázat fizikai oszlopába abban a pillanatban, amikor a képet érzékelt, és azután bekarikázza a betűt. Azután a távérzékelő leírja ugyanezt a betűt (ugyancsak bekarikázva) valahová a Phase 4M lapra, és aztán felvázolja a vizuális képet a betű közelébe. A betűzés lehetővé teszi az elemző számára, hogy megtudja, az ülés során mikor jelentkezett a kép, és behatárolja a vázlat helyét a Phase 4M vázlat oldalon.

A Phase 4L lapja hasonlatos a 3. Fázis lapjához. A Phase 4L szerepe, hogy a részek összeillesztésre kerüljenek. A cél számos vonatkozása kerül a P4M lapra vázlatként, ezek most beazonosításra és újra rajzolásra kerülnek a P4L cél reprezentációjakor. A Phase 4L vázlatok a cél széles körű ábrázolását nyújtják. A darabokat kellő idejű megbeszélés során lehet összeilleszteni (semmi szükség sietni a P4L vázlat elkészítésével). Azonban a távérzékelőnek nem szükséges részletes Phase 4L vázlatot készítenie. A P4M lap rajzait sem kell átvinnie a P4L vázlatba. Olykor a P4L rajz csupán nagyobb és részletesebb változata a legfontosabb cél aspektusnak. A cél a P4L rajt elkészítése, hogy a célról teljesebb képpel rendelkezünk, mint amilyen bármelyik további 4. Fázisú vázlat kapcsán lehetséges.

A 4. Fázis táblázat- és vázlat oldalát a megfelelő módon el kell rendezni a 4. Fázis megkezdése előtt. A négy lapot négyszögletes alakzatba kell rendezni, miként a kövek a konyha padlóján. Az óramutató járásával megegyező irányban, a következő módon: a táblázat oldala kerül a bal alsó sarokba, aztán a P4M lap, a P4W lap (magyarázat alatt), és végül a P4L lap a táblázatot tartalmazó oldal mellé.

Ez az elrendezés folyamatos kapcsolatot biztosít a munkaterülettel. A távérzékelőnek nem kell keresgélnie a megfelelő lapot amikor elmozdulnia szükséges egy bizonyos vázlat területre, illetve amikor visszautal a cél valamelyik vonatkozására.

A legtöbb távérzékelő számos 4. Fázishoz tartozó táblázatot tölt ki. Miután az első táblázatos oldal megtelt, az oldalt el kell távolítani és egy új táblázatos lapot beilleszteni ugyanarra a helyre. Amennyiben az első táblázatos oldal sorszáma 9, akkor a következő a 10-es számot kapja és így tovább. Amikor az ülés véget ér, valamennyi számozott oldalt sorba kell rakni, ezt követően pedig valamennyi vázlat oldal következik.

A vázlatok próbálása során (a „Nagy Hármás” részeként), a távérzékelő a toll hátsó végét használja, nem pedig a hegyét, amikor a próba alapos. Ezeket az adatokat gyakran megmutatják másoknak, és olykor az Internetre is felteszik, vagy kinyomtatásra kerülnek, A haladó távérzékelők így akarják elkerülni a minőségromlást az adataikon, a túl sok jel a rajzokon ugyanis zavaró lenne.

A 4. Fázis elemző munkalapja

Gyakran szükségessé válik, a 4. Fázisban a cél részletes megismerése érdekében néhány, egyébként az 5. Fázishoz tartozó elemzési technikát elvégezni. Ez különösen igaz a szimbolikus diagramok esetében, melyek lehetővé teszik a távérzékelő számára, hogy leírja a viszonyt különböző alanyok között, vagy alanyok és objektumok között. Az ilyen absztrakt diagramok nem vázlatok, és nem rajzolhatók a vázlat oldalra. A 4. Fázishoz tartozó munklapra készülnek, vagy a Phase 4W oldalra, ahol a „W” jelentése ugye „munkalap”. A távérzékelő együtt készíti el ezt a munkalapot a 4. Fázis vázlat oldalával.

A 4. Fázis 4W lapja vízszintes tájolású, és a „P4W” jelzést a lap felső részének közepére kell írni. Ezt az oldalt nem számozzuk.

A 4. Fázisban készített szimbolikus diagram emlékeztet az 5. Fázisban készítettre. A távérzékelőnek két szimbólumot kell rajzolni (már amennyiben két összetevője van a szimbolikus diagramnak), aztán pedig egy vonalat húzni közöttük, és felcímkézni a vonalat „viszony”. A távérzékelő ezután minden egyes, a 4. Fázis táblázatában, a megfelelő oszlopban használt szimbólumot felcímkéz, végig, ugyanazon a vízszintes vonal mentén. A szó „viszony” szögletes zárójel közé kerül a „fogalmak” (concepts) oszlopban, ugyanazon a vízszintes vonal mentén mint a szimbólumok címkéi. Amennyiben a cél valamelyik feltárt vonatkozása szubtéri aspektus, akkor ennek a bizonyos vonatkozásnak a címkéje szögletes vagy kerek zárójelbe kerül a szubtéri (subspace) oszlopba. A választás a szögletes vagy kerek zárójel között attól fog, hogy a cél aspektusának jelzésre szolgáló szó a távérzékelő saját adataiból ered (általában ez a helyzet szóló ülés esetén) vagy sem. Amennyiben mindkét kikutatott cél aspektus fizikai vonatkozást takar (mint például egy alany és egy struktúra), akkor a címkéket mindkét aspektust illetően a fizikai oszlopba kell elhelyezni, perjellel elválasztva, egy-egy kerek vagy szögletes zárójelbe téve.

Engedélyezett egy szögletes és egy kerek zárójel vegyes használata, amennyiben valamelyik címke nem a távérzékelő saját adataiból származik, a másik viszont igen. Például, beartható a következő: „[központi célszemély / struktúra)”, a fizikai oszlopra írva azt jelzi, hogy a „központi célszemély” nem a távérzékelő saját maga által gyűjtött adatokból származik, habár a „struktúra” egy korábbi táblázatos bejegyzés.

A távérzékelő ezután a P4W oldalon lévő szimbólumokat próbálja, vele együtt a viszonyulás vonalat, és valamennyi adatot rögzíti a 4. Fázis mátrixába, ami ezen próbák során jelentkezik.

Speciális kettes szintű mozgásos gyakorlat

A legtöbb cél utasítás sokféle különböző minősítőt tartalmaz, melyek a cél más-más aspektusaira vonatkoznak, s ezeket a feladat kitűzője természetesen szeretné megismerni. Azért, hogy a haladó távérzékelő a tudatosságát át tudja váltani ezek között az elkülönülő aspektusok között, a kettes szintű mozgásos gyakorlatok módosított változatát használják. Az utasítás a következő:

Mozduljon el a következő kiemelten fontos cél aspektusra és írja le.

Ezt az utasítást olykor háromszor vagy még többször is használják az ülés során. Akkor hagyja abba alkalmazását, ha ismétlés fordul elő, vagy fáradtság jelenik meg a távérzékelő részéről. Haladó távérzékelők nem használnak első szintű mozgásos gyakorlatokat olyan gyakorisággal, mint a kezdők, hiszen nem veszítik el a célhoz való szoros kötődésüket olyan könnyen. Emiatt a haladó távérzékelőnek több ideje marad az ülés során nagyszámú kettes

szintű mozgásos gyakorlat végrehajtására. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a fenti kettős szintű mozgásos gyakorlat igen hatékonyan segíti a távérzékelőt a céllal összefüggő sokféle adat gyűjtésében.

Kettősök

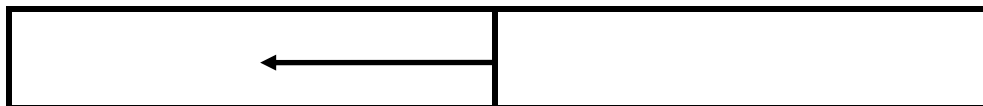
Bármikor, ha a távérzékelő kétesélyes megválaszolható kérdéssel találkozik az ülés során, alkalmazhatja a haladó kettős eljárást válasz szerzés érdekében. Egy kettős végrehajtása során a távérzékelő bekarikázott betűt ír a 4. Fázis fogalmak oszlopába, pontosan úgy, ahogy a fizikai oszlopba tesz bejegyzést, amikor a 4. Fázisban vázlatot készít. A távérzékelő ezután a 4. Fázis W lapját veszi elő, leírja a bekarikázott betűt és aztán végrehajtja a kettős eljárást a lapon. Az eljárás elvégzéséhez a távérzékelő először felírja a megválaszolható kérdést. Azután egy hosszú téglalapot rajzol, függőleges irányban megfelezve. A lehetséges választ a kérdésre ekkor kell megadni, a téglalap egyik felébe. A távérzékelő a téglalapot felező elválasztó vonalra helyezi a tollát, s toll abban a pillanatban a megfelelő irányba lendül. Ezután nyilat illeszt a gyorsan megrajzolt vonal végére. A távérzékelő ezután a téglalap mindkét felét próbálja érzékelése megerősítése végett.

Kettősöket igen gyakran használnak a kibővített SRV keretében, különösen az ülés végéhez közel. Egyes távérzékelők még azt is szeretik megkérdezni, vajon milyen mértékben felelnek meg a célutasításnak (vagy azt, hogy szükséges-e folytatniuk az ülést). Az alábbiakban példát láthatunk egy kettősre.

A cél vízben vagy szárazföldön található?

szárazföld

víz

IX. Haladó SRV – áttekintés és utasítások

A haladó SRV – áttekintés és fejléc

Áttekintés: a haladó SRV folyamata során a távérzékelő képes szisztematikusan kapni jellemzőket a céllal kapcsolatban, melyek érzékelését az alap SRV általában nem támogatja. Az alap SRV-t úgy tervezték, hogy lehetővé teszi az egyén számára, hogy sikeres távérzékelési tapasztalatokra tegyen szert, miközben nem jut el az igényesebb és küldetés-specifikus célok eléréséhez. Repülési párhuzamot használva, az alap SRV hasonlatos a szabadidős repüléshez, miközben a haladó SRV sokkal inkább összemérhető a precíziós repüléssel. A szabadidős repülés során az emberek oda repülnek, ahová akarnak, kikerülve a felhőket és leereszkedve az érdekesebb látnivalónál. A precíziós repülésnél azonban a repülési profil és a magasság sokkal szigorúbban meghatározott, azért, hogy megvalósítsák a korábban meghatározott küldetési célokat. A haladó SRV-t azok használatára tervezték, akik már professzionálissá váltak az alap SRV végrehajtásában. Nagyon fontos hangsúlyozni, hogy a haladó SRV nem helyettesíti az alap SRV-t. Mindkét eljárásnak megvannak a maga alkalmazói, és számos olyan helyzet van, amikor valaki jártas a haladó SRV-ben, mégis alap SRV ülést akar végrehajtani, különösen abban az esetben, amikor a távérzékelő szeretné

kihasználni az alap SRV néhány nyitott végű vonatkozását, az alap SRV szerkezetéből adódóan. A haladó SRV sokkal bonyolultabb, mint az alap SRV, kivitelezése csak előre kinyomtatott, valamennyi lapot tartalmazó sablon oldal használatával végezhető.

A haladó SRV-t abból a célból tervezték, hogy annyi információt szerezzenek meg az ideogramokból, amennyit csak lehetséges. Az ideogram adatai gyakran a legpontosabbak valamennyi távérzékelési adat közül, és a haladó SRV laz alap SRV-nél sokkal alaposabb ideogram-kutatást tesz lehetővé a cél elemeihez, kapcsolódóan.

Az „Adat típus” alá a távérzékelőnek le kell írnia a gyűjtött adat típusát (általában 2-es Típus, 3-as Típus, 4-es Típus, vagy 5-ös Típus). Ez alá a távérzékelőnek le kell írnia a monitorozás szintjét a 4-es Típus és 5-ös Típus esetében.

Felidézésképpen, az adat típusok a következők:

1-es Típus: szóló, a távérzékelő elötöltött (ritkán végzett)

2-es Típus: szóló, a távérzékelő „vak”, a célt egy előzetesen összeállított listából választja ki a számítógép, vagy a feladatot kiadó személy (gyakran használt).

3-as Típus: szóló, a távérzékelő „vak”, a célt a feladatot kiadó személy jelöli ki (gyakran használt).

4-es Típus: monitorozott ülés, a monitorszemély elötöltött és a távérzékelő „vak” (nagyon gyakran használják az ülések során.)

5-ös Típus: monitorozott ülés, a monitorszemély és a távérzékelő „vak” (gyakran használt).

6-os Típus: a monitorszemély és a távérzékelő elötöltött (nagyon ritkán használt, ha egyáltalán).

Emlékeztetőül, a monitorozási szintek az alábbiak:

1-es szint, 5-ös Típusú adat: a monitorszemély csak igen kevés útmutatással szolgál ezen a szinten. A monitorszemély elsődleges feladata, hogy mozgásos gyakorlatok elvégzésére adjon utasítást, amikor az adatáramlás lelassul vagy megáll. A monitorszemély kiigazít mindenféle eltérést a az előírt folyamathoz képest. A monitorszemély emellett irányítást adhat a távérzékelőnek a forgatókönyvvel összefüggésben, amennyiben az ülés bizonyos pontjain mozgásos gyakorlatok elvégzését írja elő.

2-es szint, 5-ös Típusú adat: a monitorszemély tevékenyen részt vesz a távérzékelő irányításában, számos mozgásos gyakorlat végrehajtására utasítva, ahol az csak alkalmasnak tűnik. Az adatáramlásnak nem kell lelassulnia ahhoz, hogy a monitorszemély mozgásos utasítást adjon. A monitorszemély ugyancsak kiigazításokat tesz, amennyiben a forgatókönyvtől eltérést tapasztal. A monitorszemély továbbá vezeti a távérzékelőt a forgatókönyvben meghatározott, az ülés bizonyos pontjait érintő, sajátos mozgásos gyakorlatok kivitelezésében.

3-as szint, 4-es Típusú adat: a monitorszemély elsődleges feladata hogy utasításokat adjon ki, amikor az adatáramlás lelassul, vagy a távérzékelő nem képes a továbbiakban a célra összpontosítani. A mozgásos gyakorlatokat csupán esetenként használva, a monitorszemély kell biztosítani, hogy a távérzékelő a legteljesebb mértékben leírja a célt az ülés végére. A monitorszemély emellett kiigazít mindenféle eltérést az előírt forgatókönyvhöz képest. A monitorszemély továbbá vezeti a távérzékelőt a forgatókönyv szellemében, amennyiben az speciális mozgásos gyakorlatokat ír elő az ülés vezetése során.

4-es szint, 4-es Típusú adat: a monitorszemély tevékenyen részt vesz az adatgyűjtés folyamatában számos mozgásos gyakorlat végrehajtása révén, így segítve a távérzékelőt a cél legfontosabb szempontjainak megtapasztalására. Az adatáramlásnak nem kell szükségképpen lassulnia ahhoz, hogy a monitorszemély mozgásos utasítást adjon ki. A monitorszemély

emellett kiigazíthatja az eltéréseket a forgatókönyvhöz képest. A monitorszemély továbbá vezeti a távérzékelőt a forgatókönyv szellemében, amennyiben az speciális mozgásos gyakorlatokat ír elő az ülés vezetése során.

5-ös szint, 4-es Típusú adat. A monitorszemély az adatgyűjtés folyamatának minden részében aktívan részt vesz. Ide kell érteni az összes, illetve az adatok nagy részének kiértékelését. A monitorozásnak ezt a változatát csak bizonyos esetekben használják, vagy pedig oktatási helyzetekben. A monitorszemély kimondhatja az „ellenőrizze” szót, minden egyes, a céllal összefüggő adat kapcsán, vagy akár csöndben is maradhat, ha nem egyértelmű, hogy az adat helyénvaló vagy sem. A monitorszemély kiadhatja a „vesse el” parancsot, amennyiben az adat nem helytálló a cél szempontjából. A távérzékelő valamennyi adatot feljegyzi, ám vonallal áthúzza az összes elvetett adatot.

A fejléc oldal további része (mint Név, Dátum, stb.) önmagát magyarázó és megfelel az Alap SRV eljárásnak.

1. Fázis

1. Fázis, 1. Oldal

Az 1. Fázis egyetlen lapon, három ideogrammal indul. Alapvetően „bemelegítő” oldal. Az oka pedig az, hogy az 1. Fázis további oldalai jelentős időt vesznek el egyetlen ideogram vizsgálatára, ezért fontos, hogy a test/szubtéri kapcsolat létrejöttén néhány alap ideogram segítségével, mielőtt ezeket a mélyebb vizsgálatokat elvégezzük.

Az ideogramokat a szokásos módon dolgozzák fel (eszerint leírják a koordinátákat, majd az ideogram következik) a lap bal oldalán – így az „IL” címkétől távolra kerül. A távérzékelő ezután leírja, hogy az ideogram mihez hasonlít az „IL” címkét követően, az „IL” jelentése: „ideogram címke”. E meghatározás a címkéhez gondolati viszonyulást letisztázza, lehetővé téve a távérzékelő számára, hogy az ideogramhoz közelítsen a csomag újra kiosztása nélkül. Például, ha az ideogram hegynek tűnő ideogram, akkor a távérzékelő leírja „hegy” az „IL” címke jobb oldalára. Hasonlóképp, ha az ideogram úgy néz ki, mint egy struktúra utaló ideogram, a megfelelő ideogram címke „struktúra”. Fontos emlékeztetni arra, hogy a távérzékelő nem törekszik pontosan beazonosítani az ideogramot ennél a pontnál. Ellenkezőleg, a távérzékelő egyszerűen kitisztítja tudatát a címkézési koncepcióval kapcsolatban, így megelőzve azt, hogy a címke vezesse az adatgyűjtési eljárás során. A távérzékelő ezután leírja „A” és „B” a szokásos adatkezelési eljárás szerint, miként az alap SRV esetében is, majd folytatja a következő ideogrammal. Az első oldalnak három ideogramot kell tartalmaznia, ahogy betelik.

A haladó SRV esetében minden egyes ideogramhoz három oldalnyi adatgyűjtés tartozik. Az eljárás feltételezi, hogy minden ideogram „egyszerű ideogram”, viszonyításképpen az „összetett ideogramhoz”, ahol számos elem keveredik egyetlen ideogramban. Olyankor összetett ideogram jelenik meg, azonban fontos, hogy a távérzékelő az összetett ideogramot helyesen kezelje. Amennyiben a távérzékelő összetett ideogramot rajzol, általános esetben csupán az ideogram egyik elemét vizsgálja egy időben, ami azt jelenti, hogy csupán erre az egyetlen elemre használandó fel három oldal az adatgyűjtés során. A további elemek figyelmen kívül hagyandók. Amennyiben a további elemek ismét megjelennek a következő ideogramban, akkor a távérzékelő figyelmen kívül hagyja a korábban már elemzett összetevőket, és a megmaradtak egyikére összpontosít, mint még fel nem tárt elemre. Az összetett ideogram egyetlen elemét vizsgálva az emelt szintű SRV során, a távérzékelő egy kis, bekarikázott „1”-est ír az ideogram adott eleme mellé, amit szándékában áll megvizsgálni. A három oldalnyi adatmennyiség pusztán az összetett ideogram ennek az egyetlen elemének a vizsgálá-

tával gyűlik össze. Amennyiben újabb összetett ideogram jelenne meg az ülés későbbi része során, a távérzékelő újabb összetevőt választ ki elemzendőnek és bekarikázott „2”-sel jelzi ezt az új összetevőt. A következő három oldal ennek az új elemnek az adatait tartalmazza, és így tovább. Természetesen ezek a szabályok csak abban az esetben alkalmazandók, amikor az ideogramot próbálják. Valamennyi érzékelt adatot rögzíteni kell, függetlenül attól, hogy az egyetlen összetevőhöz vagy további összetevőkhöz kapcsolódik. Továbbá, minden érzékelt képet le kell rajzolni, a rendelkezésre álló helyen, amikor az megjelenik, függetlenül attól, hogy a távérzékelő kísérletet tett-e vizuális információ érzékelésére vagy sem abban az időpontban, amikor a vizuális adatokat veszi. Végül, a távérzékelőnek biztosnak kell lennie abban, hogy minden egyes következtetést azonnal rögzít, bármikor is jelentkezzenek azok az 1-es Fázis során.

A távérzékelőnek szükségtelen aggódnia az összetett ideogram néhány elemének figyelmen kívül hagyása miatt. A szubtéri tudat megérti a tudatos elme elemzési korlátait, és a szubtéri elme általában több mint készséges segíteni megoldani a kommunikációs problémákat amikor előfordulnak. Amennyiben az összetett ideogram figyelmen kívül hagyott összetevői fontosak, ismételten meg fognak jelenni az elkövetkező ideogramokban. Továbbá, egy ideogram összetevő sikeres dekódolása gyakran eredményezi a szóban forgó elem hiányát a további ideogramokból, még az elkövetkezendő összetett ideogramokból is. Amikor az összetett ideogramok mintázattá válnak, hasznosnak bizonyulhat megkérezni a szubtéri tudat jelen idejű egyszerű (vagy legalábbis egyszerűbb) ideogramjait, hogy segítsenek a dekódolási folyamatban. Ennek általában a kivitelezése a következő: rá kell gondolni egy pillanatra az adott dologra, azzal a vággal, hogy érzékelhetők legyenek a gondolatban jelen lévő egyszerű ideogramok.

Végül, nagyon fontos emlékeztetni arra, hogy a haladó SRV tartalmaz három bemelegítő ideogramot, és teljes mértékben feltár öt további ideogramot. Így elegendő lehetőség adódik a mintavételre a fontos és feltárandó részletekről a rendelkezésre álló ideogram-készlet segítségével.

1. Fázis, 2. Oldal

Az 1. Fázis második oldala egyetlen ideogram alapos vizsgálatát szolgálja. Az ideogram elemzése a szokásos módon történik (először a koordinátákat írják le, majd az ideogramot) az „IL” felirat bal oldalára. A távérzékelő ezután leírja az ideogram címkéjét az „IL” felirat után, és a normál „A” anyagot. A távérzékelő ezután folytatja az ideogram próbáját és rögzíti az elkövetkezendő adatokat nevezetesen az „A” alá, vagy az 1, 2, 3 és 4 választási lehetőség szerint.

1. Alacsony szintű leírók (kemény, puha, félikemény, félpuha, nyirkos, pépes)
2. Magas szintű leírók (természetes, ember-alkotta, mesterséges, mozgás, energetikus)
3. Statikus vagy dinamikus
4. Egyszerű vagy összetett

Az 1-es és 2-es választási lehetőség ugyanaz, mint az alap SRV esetében, a 3-es és a 4-es azonban új. A „statikus” és „dinamikus” leírók leírják, hogy a célelem, melyet az ideogram beazonosít fix és/vagy álló helyzetű, illetőleg mozog és/vagy változik, netán fejlődik. A „statikus” és „dinamikus” leírók kategorizálják a célelemhez kapcsolódó összetettség szintjét. Például, ha a cél alapvetően egy hegy, valószínűleg a hegy ideogramját kapja meg, és a leírás szerint statikus. Miközben egy városi környezet, háború idején dinamikus lehet és összetett, a dolgok gyorsan változnak, és a célelemek igen különbözőek. Így a módszer, mellyel ez a környezet a legjobban jellemezhető a 3-as és a 4-es pontra utal.

A „B” és a „C” elemek ezen a lapon hasonlatosak az alap SRV-hez. Valamennyi, az alap SRV 4. Fázisában használt, megfelelő leíró a haladó SRV 1. Fázisában ugyancsak használható. A távérzékelőnek ezután próbálnia kell az ideogramot hogy annyi „C” típusú adatot gyűjtsön, amennyit csak lehetséges.

A „D” elem a célelem vázlatára, melyet az adott ideogram azonosít be.

1. Fázis, 3. Oldal

Az 1. Fázis „E” Része követi a „D” vázlatot. Az „E” résznek az az értelme, hogy leírja az adott ideogram által meghatározott célelem alatti és feletti területet, Ebben a részben a távérzékelő továbbra is az előző oldalon részleteiben beazonosított „A”, „B”, „C” és „D” célelemmel dolgozik, Az „E” adatokra úgy hivatkozhatunk, mint „vertikális adatok”, az adott célelemre vonatkozóan.

Az 1. Fázis „E” részének elkezdésekor a távérzékelő összeköti a pontokat a „j”, „k”, „m” és „p” jelzőbetűkig. Ennek kivitelezéséhez függőleges vonalat húz, valamennyi pontot összekötni. Ez a vonal használatos „csúszdaként”, a cél ideogram elsődleges helyzetéhez kapcsolódó különböző magasságokhoz. A cél ideogram elsődleges helyzete az „m” állapot, és az elnevezése: „az ideogram cél-helyzete” (vagy egyszerűen „ITL”). Például amennyiben a cél ideogramot struktúraként azonosítják be, akkor a struktúra maga az elsődleges helyzete ennek a célelemnek („m” pont).

A távérzékelő ezután megpróbálja az „m” pontot, minden adatot leírva a lap középpontjának közelében található „m” mellé,

A távérzékelő ezután csúszást hajt végre (a tollat használva végigsiklik a vonalon) a „k” pontig, mely közvetlenül az ideogram célhelyszíne fölött van. például, amennyiben az ideogram egy struktúrát jelöl, akkor a „k” pont az struktúra tetején van. Másik példa, amennyiben az ideogram egy hegyet jelképez, akkor a „k” pont a hegy csúcsán található. A távérzékelő ezután szétnéz ebből a kilátásból és valamennyi adatot a jobb oldalra rögzíti.

A távérzékelő ezt követően elfoglalja a megfelelő helyet magasan az ideogram célterülete felett, ezt a bizonyos pontot pedig a vonalon a „j” pont közelében veszi fel. Például, amennyiben a célelem egy hegy, akkor a megfelelő hely a hegy felett mondjuk 1000 méter, mely elegendő távolság ahhoz, hogy láthatóvá váljon a környező felszín. Másrésztől, amennyiben a célelem egy struktúra, akkor a távérzékelő elegendőnek ítéli a csupán 300 méterre való emelkedést az ideogram célelem fele, hogy megláthassa, vajon vannak-e a közelben további struktúrák, például, a helyszín egy város, sok egyéb struktúrával, vagy sem, e gyakorlat révén megvizsgálhatók a közeli alakzatok. Más magasságok is használható a néhány tucat métertől a másfél kilométerig. Használható más mértékrendszer is a méter helyett. A távérzékelőnek nem kell különösebben aggódnia az iránt, mit is jelent pontosan a „megfelelő magasság”, hiszen ilyen „pontos érték” nincs. Csupán elfoglalja a helyét, bármi is tűnik helyesnek, a körülményekhez és az eljáráshoz igazodva. Miután elfoglalta a megfelelő magasságot a vonalon, a „j” mellett, a távérzékelő végigsiklik a ponttól a tollával a „k” pontig, majd a „j” pontig és elkezdi próbálkozni, ismét csak a jobb oldalra írva az adatokat.

A távérzékelő ezt követően felveszi az alkalmasnak tűnő helyet a célelem ideogram alatt a vonalon, a „p” pontig. Jellemző távolság lehet mondjuk 150 méter. Előfordul, hogy meg kell figyelni, mi van az ideogram által meghatározott cél alatt. Amennyiben a célelem nem a felszínen található, mondjuk egy repülőgép, akkor a struktúra alatt levegőt fogunk majd találni. Ehhez hasonlatosan, amennyiben a célelem egy felszíni struktúra vagy egy hegy, akkor szilárd anyagot találunk alatta, földet vagy sziklát. Továbbá, amennyiben a célelem vízben van,

akkor vizet kell találnunk a célelem ideogramja alatt, és így tovább. A távérzékelőnek le kell csúsznia a „p” pontig

Az 1. Fázis **F Része** közvetlenül az „E” részt követi. Az F Rész adatait „horizontlis adatoknak” nevezik, a megadott célelemhez viszonyítva. A kezdéskor a távérzékelő az ideogram célterületéről indul („s” pont) és azután a távérzékelő elcsúszik meghatározott távolságra balra és aztán jobbra a kiinduló ponthoz képest. A távérzékelő felveszi az alkalmas távolságot a „q” és a „w” pont alatt, majd az adott ponthoz képest jobbra leír mindent, amit csak lát az adott helyről. Azután próbálja a „s” pontot mely az ideogram célterülete, és azután elcsúszik a „q” pontig, feljegyezvén amit az útvonal mentén érzékel. Ezt követően további próbákat végez a „q” pontból. Minden adatot jobbra ír le.

A távérzékelő ezek után lecsúszik a tollával az „s” pontig vissza, egy pillanatra megállván, hogy ismételten felvegye ezt a helyzetet mielőtt folytatná az útját a „w” pontig. Ezután próbálja a „w” pontot és attól jobbra leír minden adatot.

1. Fázis, 4. Oldal

Az 1. Fázis **G Része** longitudinális adatokat gyűjt, azaz az időhöz kapcsolódó adatokat. ennek a résznek a célja mindenféle jellemző változás feljegyzése a célelemhez kapcsolódóan 24 órával a cél időpont előtt és után.

A távérzékelő elkezd gyűjteni a G adatokat próbálván a „t” pontot az idővonalon. Ezután elcsúszik balra az „u” pontig hogy megérkezzen az ideogram célhelyszínéhez a célidőpontot 24 órával megelőző időbe. A távérzékelőnek ezután próbálnia kell az idővonalon az „u” pontot és valamennyi adatot rögzíteni a megfelelő címkével ellátott helyen. Majd visszacsúszik, áthalad a „t” ponton az idővonalon, és megérkezik a „v” időpontba. Ezután próbálja az idővonalat a „v” pontban, és minden adatot rögzít a megfelelően felcímkézett helyre.

Az 1. Fázis első ideogramjával a G rész befejezését követően a távérzékelő az ülés következő oldalára lép. Leírja a cél koordinátit és rajzol egy új ideogramot, megismétel valamennyi lépést A-tól G-ig ezzel az új ideogrammal. (A „bemelegítő oldal” a maga három ideogramjával nem kerül megisméltésre.) az egész folyamat (egy ideogram, majd az A-tól G-ig terjedő részek) összesen öt alkalommal ismétlődnek. Az utolsó alkalom (ötödik) különbözik az összes többitől, ez alkalommal ugyanis a távérzékelő megpróbál lerajzolni egy olyan ideogramot, mely beazonosítja a „központi célelemet”. Az egész cél legfontosabb elemét célozza meg. Ez az információ később lesz hasznos az ülés során, amikor a összegző vázlat kerül megrajzolásra (lásd alább). A távérzékelőnek nem kell aggódnia amiatt, hogy vajon sikerrel azonosította-e be vagy sem a központi célelemet ezzel az utolsó ideogrammal. Csak követnie kell mechanikusan a folyamatot és engednie, hogy a szubtéri tudat befolyásolja az érzetek helymeghatározását.

SAJÁTSÁGOS UTASÍTÁSOK A HALADÓ SRV-O-HOZ

Amikor operatív emelt szintű SRV-t vezetünk (emelt szintű SRV-O), 4-es Típusú adat feltételek mellett (a monitorszemély ismeri a célt), akkor a monitorszemély már az 1. Fázis egy vagy két szakaszának teljesítése után dönthet úgy, hogy az eljárást a 2. Fá-

zissal folytassák, vagy sem (így átugorván három vagy több lépést az 1. Fázisban). A monitorszemély kérheti egy előre tekintő vázlat rajzolását a 3. Fázisban előkészítve a 4. Fázisban a folyamatot. Az 1. Fázis néhány lépése átugrásának célja hogy az ülés folyamán több időt biztosítsunk a távérzékelő számára a 4. Fázisban a cél tanulmányozására, különösen mozgásos gyakorlatokban rejlő lehetőségek kiaknázására, mélytudati próbára és egyéb, sajátos eljárásokra.

2. Fázis

A 2. Fázis szerkezetében hasonlatos az alap SRVben megjelenőhöz. Ez alkalommal azonban kísérlet történik a cél ideogram-specifikus és emiatt típusba sorolt ábrázolástól egy sokkal finomabb feldolgozásra. Ennek következményeként a távérzékelőnek feladata az cél egyediként érzékelt részletei összeillesztése, összekapcsolva az összetevőket átfogóbb képpé. A 2. Fázis segít ebben a tevékenységben lehetővé téve a távérzékelő számára érzékszervek által felfogható adatok gyűjtését a teljes célról, összehasonlítóképpen a sokkal szűkebb és egy időben és csupán egyetlen elemre fókuszáló 1. Fázissal.

Valamennyi adat rögzítése a szokásos módon történik, miként azt az alap SRV-ben megismertük.

3. Fázis

Két darab 3. Fázisú vázlat készül a haladó SRV-ben, opcionálisan igénybe vehető lehetőséggel az emelt szint SRV-O számára (lásd alább). Az első egy „összegző vázlat” (consolidation sketch), ahol a távérzékelő tudatosan megpróbálja helyére illeszteni valamennyi, a korábban az 1. fázisban leírt célelemet, a célról ezúttal egy sokkal átfogóbb rajzba. A távérzékelőnek éreznie kell, hogy eltölthet bizonyos időt az összegző vázlat készítésével. Ugyancsak megvizsgálja a korábbi vázlatokat, hogy segítsék őt az összegző rajz elkészítésében.

A második vázlat a 3. Fázisban a „pillanatkép vázlat” (flash sketch). Ezúttal a távérzékelő felnéz a papíráról 45 fokos szögben a horizonhoz képest (amikor valaki egy normális méretű ház tetejét figyeli az előtte lévő gyepről). Behunyja a szemét, majd pillanatképet érzékel. Néhány távérzékelő számára könnyebb, ha fekete hátteret képzel maga elé miután becsukja a szemét a pillanatkép érzékeléséhez. Ezt a pillanatképet rajzolja aztán le a 3. Fázis pillanatkép oldalára.

Fontos megjegyezni, hogy az összegző vázlatot nem szükséges elsőként lerajzolni. tökéletesen elfogadható, ha a távérzékelő a pillanatkép vázlatot az összegző vázlat előtt készíti el. Ezen vázlatok elkészítési sorrendjét meghatározza a távérzékelő számára előnyben részesített sorrend, illetve az is, hogy a pillanatkép esetleges érzékelése spontán jelleggel megelőzi az összegző vázlat elkészítését.

Amikor operatív emelt szintű SRV ülést vezetünk (emelt szintű SRV-O), a távérzékelő és/vagy a monitorszemély választhatja a 3. Fázisban egy újabb vázlat elkészítésének lehetőségét, mielőtt a 4. Fázis végrehajtásába kezd. Ez a bizonyos beszúrt vázlat a cél háromdimenziós megjelenítése. A sablon ehhez a vázlatához a következő: egy központi ellipszist rajzolva a cél központja az ellipszis központjába kerül. A központi ellipszis lényegében lapos korong, számos célelem helyezhető el a területén és rajzolható fel. Majd egy függőleges irányban nagyobb, másik ellipszis megrajzolás (fent és lent), szükség szerint különböző célelemek elhelyezését biztosítja.

Részösszefoglaló

A 3. Fázis vázlatait követően, a távérzékelő szükséges lépése az ülés eddigi részének összefoglalása. Általában ez egy bekezdésnyi szöveg leírásával történik, a részösszefoglalást szolgáló oldalra. a távérzékelőnek meg kell maradnia az összegzés során az alacsony szintű leírásnál, ügyelve arra, hogy a tudatos elme ne tudja értelmezni az adatokat történetként. ez az összefoglalás része az összegzési eljárásnak, ám ezúttal a távérzékelő szavakat használ a cél főbb részleteinek összekapcsolására, miként azt a megelőző 3. fázisban is megtette, ám akkor grafikusan.

Amennyiben a távérzékelő jelentősebben elfáradna erre a pontra érve, az ülést esetleg be lehet fejezni. Nem szükséges folytatni a haladó SRV 4. Fázisával.

4. fázis

A haladó SRV-ben a 4. Fázis lehetővé teszi a távérzékelő számára, hogy a célon mint egészen dolgozzon, különböző, elválasztható összetevői helyett. Különösen hasznos ez a technika, amikor 4. Típusú adatgyűjtésről van szó, ez esetben ugyanis a monitorszemélynek tisztább elképzelései vannak arról, mi az ülés célja.

A 4. Fázis magában foglal egy vázlatlapot, melyre valamennyi vizuális adat rögzíthető, ehhez kellő hely van rajta, valamint egy táblázat. A táblázat jelentősen különbözik az alap SRV esetén használt táblázattól, ezért a távérzékelő valószínűleg szeretne puskázni, hogy pontosan tudja követni, melyik oszlop jelölése pontosan mit is jelent.

Az első oszlop a 4. Fázis táblázatában az „S/M”, mely az érzéseket (S) és azok erősségét (M) jelenti. Így a 2. Fázisban megismert, külön oszlopban szereplő érzés és annak erőssége adat egyetlen oszlopba kerül.

A második oszlop az „E/A”, érzelmeket és légműrt jelent a teljes cél vonatkozásában. A „légműr” kifejezés a légműrt természetesen átvitt értelemben értelmezi (pl. megérzések) a cél helyszínével kapcsolatban általánosságban. Az érzelmek mindenféle érzelmeket felölelnek a cél helyszínén található alanyok tekintetében, a cél időpontjában, ahogy egyéb érzelmeket is, melyek kiszivárognak a cél helyszínéről, a célra vonatkozótól eltérő időpontokban.

A harmadik oszlop a vázlat oszlop, a látványhoz kapcsolódó kis vázlatokat tartalmaz, amennyiben szükséges. Ezeket az egyszerű vázlatokat "mikro-vázlatoknak" hívják, és akkor használatosak, amikor nagyobb rajzterület nem szükséges.

A 4. fázis negyedik oszlopa a fizikai és a szubtéri észlelések számára való. Három aloszlop található ezen a nagyobb oszlopon belül. Az aloszlopok a cél topológiájára és bármilyen érzékelt objektumra vonatkoznak (beleértve struktúrákat és természeti objektumokat), és alanyokat. A távérzékelő szükség szerint próbálhatja mindhárom aloszlopot.

Az ötödik oszlop segít beazonosítani a távérzékelő vizuális perspektíváját. Ez azt a helyet jelenti, ahonnan a távérzékelő a célt figyeli meg. Például, amennyiben a távérzékelő a célt egy hegy tetejéről figyeli meg, akkor ez kerül be ebbe az oszlopba. Amint a távérzékelő látószöge változik a 4. Fázisban, az új perspektíva kerül be ebbe az oszlopba.

A 4. Fázis hatodik oszlopa a céllal kapcsolatos bármilyen érzékelt mozgás és/vagy történés rögzítésére szolgál.

A hetedik oszlop a fogalmaké. A fogalmi adatok ugyanazok, melyekkel az alap SRV-ben találkozhatunk.

A 4. Fázis utolsó két oszlopa az irányított következtetéseké (ne felejtse el próbálni ezt az oszlopot!) valamint a távérzékelő érzéseit és következtetéseit tartalmazza (ne próbálja ezt az oszlopot!). Emlékeztetőül, ez az utolsó oszlop kombinálja a távérzékelő érzéseit és következtetéseit ebben az egyetlen oszlopban, továbbá, a távérzékelőnek le kell írnia az „VF” (A távérzékelő érzése) vagy a „D” (következtetés) bejegyzést minden egyes új bekezdés elé az oszlopban. Nem lehet próbálni sem a távérzékelő érzései, sem a következtetéseit oszlopot. Miként az alap SRV-ben, a távérzékelő érzéseit és következtetéseit azonnal rögzíteni kell, amikor azok spontán jelentkeznek, mialatt a távérzékelő valahol másutt dolgozik a 4. Fázis táblázatában.

A táblázaton való általános tevékenység valahol hasonlatos az alap SRV-hez. Elkezd próbálni a távérzékelő az oszlopokat balról jobbra. Ám amikor végighalad a táblázaton, a fizikai/szabványi aloszlopokra kezd összpontosítani, beírva az adatokat az oszlopokba a szükséges módon. Mozgásos gyakorlatokat ugyancsak végre lehet hajtani, akár csak az alap SRV esetében is.

Ülés összefoglaló és megjegyzések

Követve a 4. Fázis következtetését, a távérzékelő ezt követően rövid bekezdésben összegzi az ülést. Ez az idő szolgál a távérzékelő számára, hogy bármilyen további információt feljegyezzen, megjegyzés formájában. Ilyen tételek lehetnek azok, melyeket „kiszerveztett” az ülés korábbi részei során. Ilyen kiszerveztett adatot (ha van egyáltalán) be kell illetően jelleget szerint azonosítani.

Megjegyzés: Miután a célt felfedték a távérzékelő előtt, bármilyen további kiszerveztett adat, ami felidéződik, beilleszthető az ülés összegzés végére. Ha ez megtörtént, a távérzékelőnek egyértelműen jelezni kell, hogy ezek az adatok „zárás-utániak”, ami ugye azt jelenti, hogy az ülés zárását követően jelentkeztek, amikor a távérzékelő számára felfedték a célt.

X. Ellenőrzési szintek

Amikor a távérzékelő mellett monitorszemély is van, aki hallgatja és irányítja a távérzékelő ülést, fontos, hogy azt a szintet, amilyen mértékben a monitorszemély beavatkozik az adagyűjtés folyamatába, egyértelműen meghatározzuk már az ülés megkezdése előtt. Általában esetben úgy történik, hogy felírják „1-es szint”, „2-es szint”, „3-as szint” és így tovább, miután a monitorszemély neve rákerült az ülés első lapjára. A különböző szintek meghatározását lásd alább.

5-ös típusú adat (a távérzékelő és a monitorszemély egyáltalán vak a célt illetően)

1-es szint: A monitorszemély csak igen szerény mértékben irányít ezen a szinten. A monitorszemély elsődleges szerepe, hogy mozgásos gyakorlatok végrehajtására utasítson, amikor az adatáramlás lelassul vagy megáll. A monitorszemély kiigazít mindenféle elhajlást az előírt eljárástól. Ugyancsak irányíthatja a távérzékelőt a mozgásos gyakorlatok írásbeli rögzítésére az ülés bizonyos pontjain.

2-es szint: A monitorszemély tevékenyen részt vesz a távérzékelő irányításában számos mozgásos gyakorlat végrehajtására kiadott utasítás révén, amikor csak ezek végrehajtása érdemesnek tűnik. Az adatáramlás sebességének nem szükséges lelassulnia ahhoz, hogy a monitorszemély kiadjon egy mozgásos utasítást. A monitorszemély kiigazít mindenféle elhajlást az előírt eljárástól. Ugyancsak irányíthatja a távérzékelőt a mozgásos gyakorlatok írásbeli rögzítésére az ülés bizonyos pontjain.

4-es típusú adat (a távérzékelő vak a célt illetően, ám a monitorszemély ismeri a cél sajátosságait)

3-as szint: A monitorszemély elsődleges feladata mozgásos gyakorlatok elvégzésére vonatkozó utasítások kiadása, amikor az adatáramlás lelassul, illetve amikor a távérzékelő láthatóan nem fókuszál többé a célra. Alkalmanként használva csak mozgásos gyakorlatokat, a monitorszemélynek biztosítani kell, hogy a távérzékelő elérje a cél leírhatóságának maximális fokát a távérzékelési ülés végére. A monitorszemély kiigazít mindenféle elhajlást az előírt eljárástól. Ugyancsak irányíthatja a távérzékelőt a mozgásos gyakorlatok írásbeli rögzítésére az ülés bizonyos pontjain.

4-es szint: A monitorszemély tevékenyen részt vesz az adatgyűjtési eljárás során számos mozgásos gyakorlatra vonatkozó utasítás kiadásával, hogy segítse a távérzékelőt a cél leg-

fontosabb tulajdonságaira való összpontosításra. Az adatáramlás sebességének nem szükséges lelassulnia ahhoz, hogy a monitorszemély kiadjon egy mozgásos utasítást. A monitorszemély kiigazít mindenféle elhajlást az előírt eljárástól. Ugyancsak irányíthatja a távérzékelőt a mozgásos gyakorlatok írásbeli rögzítésére az ülés bizonyos pontjain.

5-szint: A monitorszemély tevékenyen részt vesz az folyamatának adatgyűjtés valamennyi vonatkozásában. Beleértve valamennyi, vagy a legtöbb adati kiértékelését. Az ellenőrzésnek ez a szintje csak alkalmanként alkalmazható, illetve bizonyos utasításos jellegű helyzetekben. A monitorszemély kiadhatja az „ellenőrizze” utasítást minden egyes, a céllal összefüggő adat kapcsán, vagy csendben maradhat, hogy ha nem egyértelmű egy adat pontos-e vagy sem. A monitor kiadhatja a „vesse el” utasítást, amennyiben az adat nem megfelelő a cél szempontjából. A távérzékelő minden adatot rögzít, azonban áthúzza az elvetésre ítélt adatbejegyzéseket.

XI. Haladó SRV – sablon

Utasítások a tudatos elméhez: Nyomtassa ki ezt a haladó SRV ülés sablont. Teljesen töltsse ki ezt az oldalt. Ez lesz az ülés első lapja. Tegye ezt a függőleges tájolású oldalt az ülés többi anyagának tetejére az ülés végén. Válassza ki a cél koordinátákat és írja le az adott helyre.

Utasítások a szubtéri tudat számára: A távérzékelő célról való érzékelése csak a cél az ülés számára világosan meghatározott tartalma alapján történik, amint azt a távérzékelő megkapja az ülést lezárásakor. A cél olyan formában érzékelése, ahogy az létezik, a távérzékelő által az ülést lezáró kötött rendszer által meghatározott.

Célkoordináták: _____

Az ülés száma: _____

A kísérlet száma: _____

ADAT TÍPUS:

PS-

NÉV

ES-

DÁTUM:

ELLENŐRZÉSI
SZINT:

AP-

IDŐ:

IL:

A:

B:

IL:

A:

B:

IL:

A:

B:

IL:

A:

1.

2.

3.

4.

B:

C:

D:

E:

● j _____
(távolság) az ITL felett

j:

● k _____
közvetlenül az ITV felett

k:

● m ideogram/cél

m:

● p _____
(távolság) az ITL alatt

p:

F:

q:

q _____ s _____ w

s:

_____ ITL _____
(távolság) (távolság)

Az ITL körül

w:

u

t

v

ITL 24 órával
a cél előtt

ITL a cél
időpontjában

ITL 24 órával
a cél után

G:

t:

u:

v:

IL:

A:

1.

2.

3.

4.

B:

C:

D:

E:

● j _____
(távolság) az ITL felett

j:

● k _____
közvetlenül az ITV felett

k:

● m ideogram/cél

m:

● p _____
(távolság) az ITL alatt

p:

F:

q:

q _____ s _____ w

s:

_____ ITL _____
(távolság) (távolság)

Az ITL körül

w:

u

t

v

ITL 24 órával
a cél előtt

ITL a cél
időpontjában

ITL 24 órával
a cél után

G:

t:

u:

v:

IL:

A:

1.

2.

3.

4.

B:

C:

D:

E:

● j _____
(távolság) az ITL felett

j:

● k _____
közvetlenül az ITV felett

k:

● m ideogram/cél

m:

● p _____
(távolság) az ITL alatt

p:

F:

q:

q _____ s _____ w

s:

_____ ITL _____
(távolság) (távolság)

Az ITL körül

w:

u

t

v

ITL 24 órával
a cél előtt

ITL a cél
időpontjában

ITL 24 órával
a cél után

G:

t:

u:

v:

IL:

A:

1.

2.

3.

4.

B:

C:

D:

E:

● j _____
(távolság) az ITL felett

j:

● k _____
közvetlenül az ITV felett

k:

● m ideogram/cél

m:

● p _____
(távolság) az ITL alatt

p:

F:

q:

q _____ s _____ w

s:

_____ ITL _____
(távolság) (távolság)

Az ITL körül

w:

u

t

v

ITL 24 órával
a cél előtt

ITL a cél
időpontjában

ITL 24 órával
a cél után

G:

t:

u:

v:

(KÖZPONTI CÉL)

IL:

A:

1.

2.

3.

4.

B:

C:

D:

(KÖZPONTI CÉL)

E:

● j _____
(távolság) az ITL felett

j:

● k _____
közvetlenül az ITV felett

k:

● m ideogram/cél

m:

● p _____
(távolság) az ITL alatt

p:

F:

q:

q _____ s _____ w

s:

_____ ITL _____
(távolság) (távolság)

Az ITL körül

w:

(KÖZPONTI CÉL)

u

t

v

ITL 24 órával
a cél előtt

ITL a cél
időpontjában

ITL 24 órával
a cél után

G:

t:

u:

v:

2. FÁZIS

HANGOK:

HŐMÉRSÉKLETEK:

LÁTHATÓ DOLGOK:
SZÍNEK –

FÉNYESSÉG –

KONTRASZT

ÍZEK:

ILLATOK:

TÉRBELI KITERJEDÉSEK:

FÜGGŐLEGES-

VÍZSZINTES –

ÁTLÓS –

TOPOLÓGIA –

TÖMEG, SŰRŰSÉG, TÉR, TÉRFOGAT –

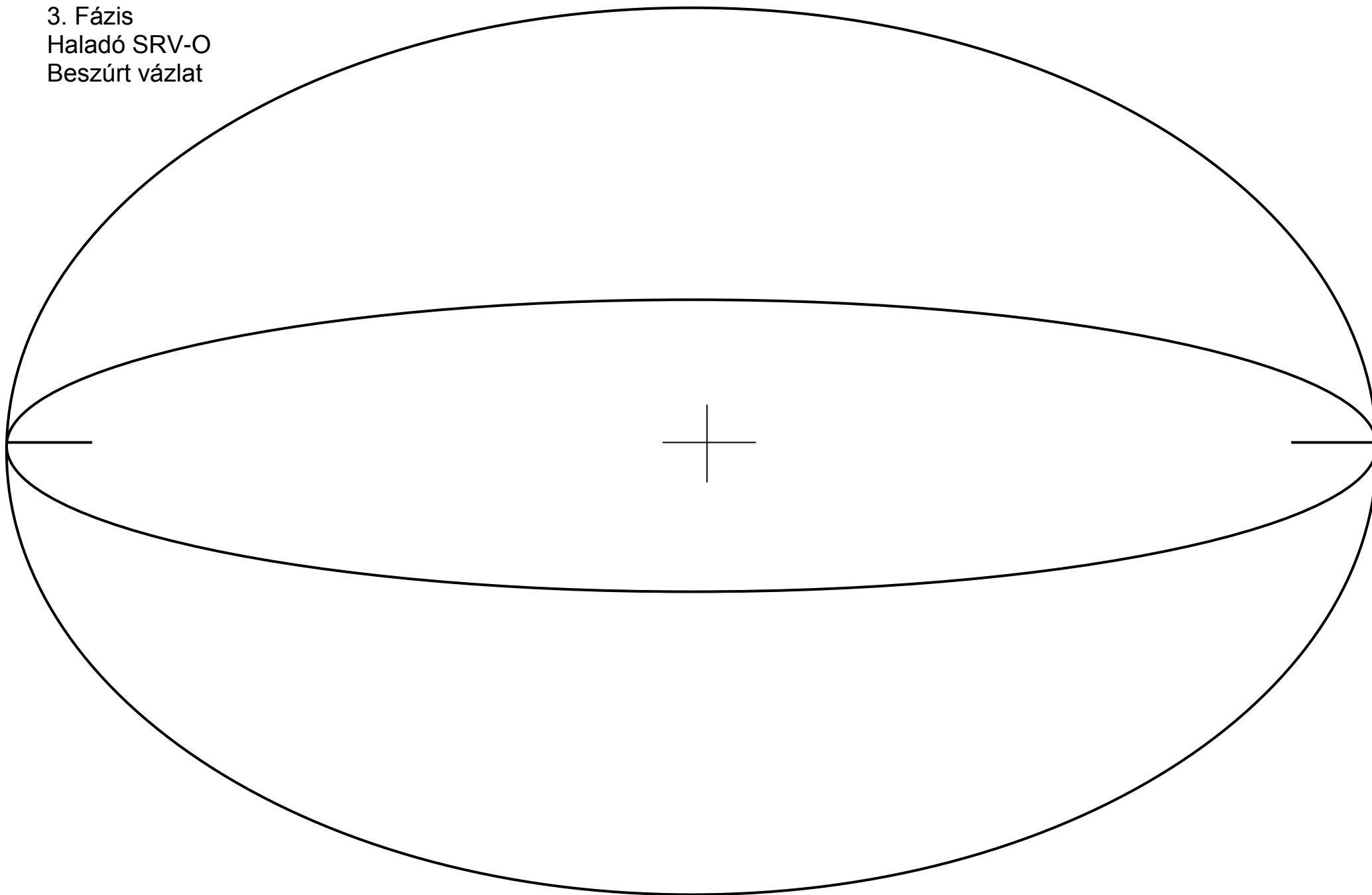
ENERGETIKA –

VF –

3. FÁZIS ÖSSZEGZŐ VÁZLAT

PILLANATKÉP VÁZLAT

3. Fázis
Haladó SRV-O
Beszúrt vázlat

RÉSZÖSSZEFOGLALÓ

4. FÁZIS VÁZLAT

4. FÁZIS

S/M E/A vázlat Fizikai/szubtéri L/P M/A C GD VF-/D-

Top Obj Sub

Érzés/Erősség

Érzelmek/Léggör

Mikrovázlatok

Topológia

Objektumok

Alanyok

Hely/Látószög

Mozgás/Tevékenység

Fogalmak

Írányított következtetések

A távérzékelő érzése/
Következtetése

4. FÁZIS

S/M	E/A	vázlat	Fizikai/szabtéri	L/P	M/A	C	GD	VF-/D-
			Top	Obj	Sub			

4. FÁZIS

S/M	E/A	vázlat	Fizikai/szabtéri	L/P	M/A	C	GD	VF-/D-
			Top	Obj	Sub			

4. FÁZIS

S/M	E/A	vázlat	Fizikai/szabtéri	L/P	M/A	C	GD	VF-/D-
			Top	Obj	Sub			

ÜLÉS ÖSSZEFOGLALÓ ÉS MEGJEGYZÉSEK

Az

ülés

zárását

követően

jelentkezi

kiszerkesztett

adatok

XII. Gyakran ismételt kérdések

1. Miként lehet dekódolni az összetett ideogramokat?

(Az SRV szótárából)

„**Ideogramok** – A távérzékelő által igen gyorsan megrajzolt ábrák, általában a távérzékelő ülés elején készülnek. Az ideogramok gyakran emlékeztetnek egy firkára, olykor íveltek, máskor egyenesek, és megint máskor szögek jelennek meg. Az ideogramok különböző jellemvonásai a távérzékelési ülés céljaként megjelölt dolog egyes aspektusaira utalhatnak. Ezért az ideogramok különböző elemekre vonatkozhatnak, mint például hegyek, struktúrák, föld, levegő, mozgás, személyek, víz, és így tovább. Azokat az ideogramokat, melyek egynél több elemre vonatkoznak, 'összetett ideogramoknak' nevezzük.”

Az összetett ideogramok zavarba ejtő dekódolási problémát vetnek fel a távérzékelő számára. az SRV szerkezetét úgy állították össze, hogy egy időben egyetlen célelemet képes kezelni, amikor tehát egynél több célelem jelentkezik egyetlen egyszerű ideogramban, speciális eljárást kell alkalmazni a helyzet megoldására. Három általánosan használt eljárás van erre. Hogy melyik megoldást alkalmazzák függ az ülés adatai általi kívánalmaktól, hogy melyik SRV technikát használják (alap, kibővített, haladó), és hogy a távérzékelő képesítési szintjétől.

Néhány távérzékelő megpróbálja ügyegyűjteni az összes, az összetett ideogramra vonatkozó leíró. Eszerint, az 1. Fázisban az adatok a „C” részben leíró szavak összevisszaságát tartalmazzák, valamennyien összekeverednek egyetlen adat „levesbe”. Azonban ne feledkezzünk meg arról a fontos dologról, hogy a távérzékelési ülésnek nem csak a cél leírása a célja, hanem az elemzéshez szükséges adatok megszerzése is. Ezért, a képzett távérzékelőnek szét kell tudni választani az egyes elemekre vonatkozó adatokat, hogy az elemző tisztán megérthesse, melyik leíró melyik elemhez kapcsolódik.

Megoldások összetett ideogramra:

a) A legkönnyebb (és olykor a legjobb) út az összetett ideogramok kezelésére az, hogy elkerüljük őket az első alkalommal. Ezáltal a szubtéri tudatot arra próbáljuk rávenni, hogy egyszerű ideogramot keressen, mely csak egyetlen célelemre vonatkozik. Ez általában úgy működik, hogy a távérzékelő egy pillanatra behunyja a szemét és magában kimondja a vágyát, hogy egy ideogram csak egy célelemre vonatkozzon. A szubtéri tudat segíteni igyekszik az ismeretek összehangolásával a fizikai tudatnak, és normális esetben innentől kezdve, a kérésre válaszként, egyszerű ideogramokat közvetít.

Ha mindezek ellenére összetett ideogramok jelentkeznek, akkor a távérzékelő az alábbiak egyikét teszi:

b) A távérzékelő leír egy-egy bekarikázott „1”-est, „2”-est, „3”-ast, stb. az összetett ideogram minden egyes megkülönböztethető eleme mellé. Például, ha egy összetett ideogram struktúrára és egy személyre vonatkozik, s az elemet között szerepel egy függőleges vonal, valamilyen szög és egy egyenes vízszintes vonal, amely (vízszintes vonal végén) hurokban cirkalmazódik, akkor a távérzékelő bekarikázott „1”-est ír a merőleges vonal mellé (mely a függőleges vonalat, a szöget és a vízszintes vonalat jelöli) és egy bekarikázott „2”-est a cirkalmazó hurok mellé. Alap SRV és kibővített SRV esetén a távérzékelő ezután dekódolja egyenként ezeket az ideogram elemeket elválasztva őket egymástól, egyszerre csak egyet. Befejezésképpen leírja az alábbi sorozatot az első ideogram elemhez „A1”, „B1”, „C1” és „D1”, majd ugyanígy tesz az második ideogram elemhez tartozó adatokra vonatkozóan is, „A2”, „B2”, stb.) Az elemi összetevők összekavarásának elkerülése érdekében a távérzékelőnek biztosnak kell lennie benne, hogy csak egy ideogram elemet próbál amikor adatot gyűjt arról az elemről. Normális esetben ez a módszer annyi adatlapot jelent, ahány ideogram

elem van. Így, ha montjuk egy ideogram két elemet tartalmaz, akkor két adatlap keletkezik, egyik az első ideogram elemhez, a második pedig a második elemhez.

c) A távérzékelő dönthet úgy, hogy figyelmen kívül hagyja a összetett ideogram elemeit, egy kivétellel. Ha így dönt, akkor a távérzékelőnek csak egyetlen ideogram elemet kell próbálnia és dekódolnia. Jeleznie kell viszont, hogy melyik ideogram elemet dekódolja, bekarikázzván az ideogram hivatkozott elemét, mely az adatgyűjtés kapcsán szerepel. Ez az eljárás elfogadott, amikor a célról több ideogram is készül. Általánosságban elmondható, hogy amikor egy ideogram elemet helyesen dekódolnak, az a további ideogramokból gyakran elhagyható. Ha egy későbbi ideogram ugyancsak összetett, akkor a távérzékelő próbálhatja az ismétlődő elemeket az új ideogramban, hogy lássa, vajon megváltozott-e a jelentése. Ha nem változott meg a jelentése, akkor a távérzékelőnek a még nem dekódolt egyik újonnan rajzolt ideogram elemre kell fókuszálnia, így elhagyja az új ideogram korábban már dekódolt elemeit.

2. Milyen gyakran kell egy távérzékelőnek gyakorolnia, hogy jártasságot szerezzen és azt meg is tartsa?

Válasz: Különböző lehet, attól függően, milyen szintű jártasságot akar a távérzékelő megszerezni. Általánosságban elmondható, hogy az a távérzékelő, aki magas szintű jártasságot szeretne elérni és birtokolni, legalább heti két ülés hajt végre. Ugyanez a távérzékelő, időről-időre, mint monitorszemély is tevékenykedhet. Heti háromnál több távérzékelés (teljes ülés) hosszú időn át folytatva, gyakran bizonyos szintű fáradtságot okoz (miként másféle tevékenységek is), és ha ez történik, a távérzékelőnek szünetet kell tartania egy ideig, hogy ismét kipihenten kezdhesen távérzékelési eljárásba. Természetesen vannak kivételek, néhány távérzékelő megtalálja a megfelelő gyakoriságot (a) és (b) sokkal sűrűbben is képes távérzékelésre.

3. Jobb szólóban, mint monitorszeméllyel?

Válasz: A szóló üléseknek és a montinorszemély jelenlétében végzett üléseknek megvan a maguk alkalmazhatósága. A monitorszemély jelenlétében végrehajtott ülések igen hasznosak képzés során, vagy pedig operatív célokat megadó irányított üléseknél. Operatív célok azok, amelyek során alkalmazott távérzékelő projekthez kívánnak beszerezni távérzékelési információt. Ezekben az esetekben a monitorszemély döntheti el, hogy a távérzékelő megszerezte-e már a kívánt adatokat, még mielőtt az ülés véget érne. A monitorszemély hasznosnak ígérkező mozgásos utasításokat is kiadhat, azért, hogy segítse a távérzékelőt a megfelelő cél elemekre összpontosítani, melyek egybeesnek az elvárásoknak. A haladó SRV-t úgy tervezték meg, hogy segítse a távérzékelőt hasonló szintű adatok gyűjtésére legyen képes monitorszemély használata nélkül. Akárhogy is, a monitorszemélyek hasznos mozgásos utasításokat tudnak kiadni a haladó SRV 4. Fázisában. Közönség számára, bemutató jellel végrehajtott távérzékelési ülések tipikusan szóló módban végrehajtottak.

4. Mi a különbség a Farsight Institute személyzete által végzett tudományos alapkísérletek és egyéb RV alkalmazások között?

Válasz: A távérzékelés alaptudománya felölel irányított kísérleteket magának a jelenségnek a jobb megértése céljából. Ilyen kísérleteket végeznek a Farsight Institute-ban is. Ez nagyban különbözik azoktól az irányított távérzékelési kísérletektől, ahol valamilyen információ megszerzése az elvárás egy bizonyos célról esetleges későbbi elemzési kívánalmak sze-

rint.az RV alkalmazásokat tehát ez utóbbi szempont miatt alkalmazzák. Például, az USA hadserege által irányított távérzékelési kísérletek elsősorban kémkedési célokat szolgáltak. A Farsight Institute általában tudományos alapkísérleteket támogat, a távérzékelés jelenségéhez kapcsolódóan.

5. Mennyi ideig tart jó távérzékelővé válni?

Válasz: Aki nekilát, akár egészen rövid idő alatt is képes lehet jó távérzékelővé válni, hiszen az erre való képesség minden emberi lényben ott lakozik. Nagyon jó távérzékelővé válni, miként bármilyen más dolog esetében is, gyakorlás és tanulás kérdése. A távérzékelés megtanulása összevethető egy hangszeren való játszani tanulással. A tanuló igen rövid idő alatt képes megszólaltatni a hangszert, azonban hosszabb időbe telik, míg gyönyörű muzsika előadására is képessé lesz.